Nét Xuân của Hiền

NHIỀU TÁC GIẢ

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

VĨNH NGHIÊM TÙNG THƯ *tuyển chọn*

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Nét Xuân Cửa Thiền

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Số 9 - Ngõ 26 - Phố Hoàng Cầu - Q. Đống Đa - TP. Hà Nội

VPGD: Số 347 Đội Cấn - Quận Ba Đình - TP Hà Nội

ĐT: (024). 66860751 - (024). 66860752

Email: nxbdantri@gmail.com

Website: nxbdantri.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản: Bùi Thị Hương

Chịu trách nhiệm nội dung: Lê Quang Khôi

Biên tập: Nguyễn Thảo Nguyên

Thiết kế - trình bày: Cẩm Tú

Sửa bản in: Vĩnh Nghiêm Tùng Thư

Liên kết xuất bản

VĨNH NGHIÊM TÙNG THƯ

TRUNG TÂM BIÊN PHIÊN DỊCH TƯ LIỆU PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

Trụ sở: Chùa Long Hưng, thôn Phương Trạch, xã Vĩnh Ngọc, huyện Đông Anh, Hà Nội

Website trung tâm: phathoc.net

Kênh sách nói Youtube: Sách nói Phật giáo - Pháp Âm Vĩnh Nghiêm

Trang sách điện tử: http://phapbao.org

In 1.000 cuốn, khổ 13 x 20,5 cm tại Công ty TNHH In Thanh Bình. Địa chỉ: Số 432 - Đường K2 - Phường Cầu Diễn - Quận Nam Từ Liêm - Hà Nội. Số xác nhận đăng ký xuất bản số: 169-2022/CXBIPH/07-06/DT. Quyết định xuất bản số: 17/QĐXB-NXBDT

cấp ngày 14 tháng 1 năm 2022. Mã ISBN: 978-604-344-916-7.
In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.

Lời ngỏ

Khi đề cập đến nền văn học Việt Nam, chúng ta không thể không nhắc đến văn học Phật giáo. Bởi đây là một mảng văn học hết sức quan trọng góp phần vào sự hình thành và phát triển văn học Việt Nam giai đoạn trung đại. Chúng ta sẽ rất dễ dàng tìm được các tác phẩm văn học đặc sắc, nổi tiếng do các Thiền sư, danh Tăng lỗi lạc của Phật giáo trước tác. Các tác phẩm này đã góp phần làm phong phú thêm kho tàng văn học dân tộc nói chung và kho tàng văn học Phật giáo nói riêng.

Nối tiếp truyền thống sáng tác văn học của nhà Thiền, các thành viên của Trung tâm Biên phiên dịch Tư liệu Phật giáo Quốc tế - Vĩnh Nghiêm Tùng Thư, ngoài công việc biên phiên dịch kinh điển Phật giáo còn tích cực sáng tác văn thơ để mạch nguồn giáo lý hòa quyện cùng thi hứng tạo ra những tác phẩm hay, truyền tải tới bạn đọc những giá trị tinh thần tốt đẹp.

Năm 2021, khi đại dịch Covid-19 vẫn còn hoành hành, đẩy nhiều người vào cảnh khó khăn, mất mát. Nỗi đau của nhân loại, nỗi thống khổ của nhân sinh đã thôi thúc nhóm tác giả của Trung tâm cùng nhau viết ra những tác phẩm hay nhằm lan tỏa yêu thương, phần nào xoa dịu lòng người cũng như gieo mầm hy vọng vào tương lai tốt đẹp phía trước.

Nét xuân cửa Thiền là tuyển tập tuyển chọn hơn bảy mươi sáng tác bao gồm cả thơ và văn xuôi của hơn ba mươi quý thầy cô, Phật tử của Trung tâm viết về đề tài mùa xuân. Đúng như tên gọi, mỗi tác phẩm trong cuốn sách là một nét vẽ, họa nên một mùa xuân đầy sống động và tràn ngập sắc màu. Mùa xuân ấy có những mảng màu đậm nhạt đan xen, có những nỗi niềm thương yêu hòa quyện và trên hết đó là mạch nguồn giáo lý được tưới tẩm trong từng câu chữ.

Tết đến xuân về, bỏ lại những lo toan nhọc nhằn phía sau, cùng hướng tới một năm mới tràn đầy niềm tin và hy vọng, nhóm tác

giả trân trọng gửi tặng ấn phẩm Nét xuân cửa Thiền tới quý bạn đọc như một món quà tinh thần đầu xuân. Nguyện cầu quý độc giả nhận được tình yêu thương và năng lượng bình an khi cầm trên tay ấn phẩm xuân này. Hy vọng mỗi người chúng ta cùng lan tỏa tình yêu thương và năng lượng bình an ấy đến tất cả mọi người.

Chùa Long Hưng

Ngày Phật thành đạo năm 2022, Phật lịch 2565

Ban Biên tập Vĩnh Nghiêm Tùng Thư

Lời nhắn gửi

Khí tiết bốn mùa xoay chuyển, vạn vật đổi thay, khi những cánh én bay lượn trên bầu trời, thì cũng là lúc mùa xuân đầy sức sống đang về. Trong không khí cuối năm này, ai ai cũng đều hân hoan, vui mừng. Trên đường, người người tấp nập đi sắm sửa, nhà nhà bắt đầu rộn ràng chuẩn bị đón năm mới. Những tập quán đón Tết cổ truyền như tiễn ông Táo về trời, dựng cây nêu, mời gia tiên về ăn tết cùng con cháu, gửi thiệp chúc mừng,... lại được tái hiện trong đời sống của người dân Việt.

Còn tại cửa Thiền, tiếng trống Bát nhã lại vang vọng thay cho lời "tống cựu nghinh tân". Tết đến xuân sang, chốn Thiền môn lại bắt đầu nhộn nhịp trang hoàng cảnh quan. Những câu đối vần thơ chúc Tết được dán trước cổng Tam quan, những làn khói trầm thoang thoảng nhẹ bay như đánh thức lòng người trở về với suối nguồn tâm linh.

Trong không khí thiêng liêng nơi cửa Thiền, vào khoảnh khắc chuyển giao giữa năm cũ và năm mới, lòng người lại ngập tràn cảm xúc. Nét đẹp Thiền vị chốn Già lam đưa lòng người vượt thoát những muộn phiền, khiến tâm hồn trở nên bình yên đến lạ.

Mắt xuân thưởng lãm cảnh Thiền

Đưa người vượt thoát ưu phiền thế gian.

Nét xuân cửa Thiền là tác phẩm do chính quý thầy cô và cư sĩ Phật tử tại Trung tâm Biên phiên dịch Tư liệu Phật giáo Quốc tế sáng tác. Xuyên suốt tác phẩm là những nét đẹp chốn Thiền môn, những tâm tình đạo vị của tình Tăng thân, những vẻ đẹp tinh hoa, linh thiêng của đất trời. Có thể nói, chúng ta sẽ bắt gặp nét xuân, nét Thiền được kết tụ lại trong từng vần thơ câu chữ của cuốn sách này.

Hy vọng ấn phẩm xuân với tựa đề Nét xuân cửa Thiền sẽ là món

quà tinh thần vô cùng ý nghĩa gửi đến quý độc giả nhân dịp đầu xuân năm mới. Bạn hãy mở và thưởng thức từng trang sách trong tâm thế tĩnh tại và an trú để cảm nhận trọn vẹn mùa xuân của đất trời. Cầu chúc quý vị năm mới an khang và luôn an lành trong chính pháp của mười phương chư Phật. Thay cho lời chúc của chư Tăng Ni tại Trung tâm Biên phiên dịch Tư liệu Phật giáo Quốc tế gửi đến bạn đọc, nhóm tác giả chúng tôi xin được đề bút bài thơ:

Nét đẹp bình yên chốn cửa Thiền

Xuân về thắm sắc, cảnh linh thiêng

Cửa Phật từ bi luôn đón mở

Thiền môn một thoáng cảnh an yên.

Chùa Long Hưng

Ngày Phật Thành đạo năm 2022, Phật lịch 2565

Nhóm tác giả

Xuân Thiền

Rộn ràng hoa nắng nhỏ
Xôn xao trước hiên thềm
Xuân về trên khóm cỏ
Trong khoảng trời xanh lơ.

Ô hay! Xuân vừa đến
Lãng du theo tháng ngày
Sáng nay chợt trông thấy
Nụ hồng lất phất bay.

Sơn môn chiều chậm bước
Lòng nhẹ tựa mây ngàn
Bảo xuân vừa đến ngõ
Chú tiểu bỗng cười vang.

Mở lòng cùng trời đất
Thiền định vui núi mây
Tâm an tràng hạt niệm
Xuân về ai đâu hay!

Sắc xuân

Ưu phiền gửi lại mùa đông

Trôi theo dòng lạnh cho lòng thảnh thơi,

Lắng nghe gió lặng cuối trời

Hoàng hôn một thoáng gọi mời sắc xuân.

***

Trời xuân êm ả nắng xuân tươi

Lo tết mừng xuân rộn tiếng cười,

Xuân ơi chưa kịp xuân vội vã

Để lại chỉ còn cánh mai rơi.

Tuệ Tâm

Xuân gối cửa Thiền

Xuân sang đánh thức từ bi

Tết về dọn rửa thoát ly não phiền,

An nhiên nhẹ bước hành thiền

Phút giây hiện tại cười hiền trao nhau.

Cuộc đời như nước trôi mau

Như mây qua núi, bắc cầu nhân tâm,

Xuân đượm sắc, tết trầm ngâm

Sương đông thấm lạnh lặng thầm đưa qua.

Ô kìa! Mai đã nở hoa

Phải chăng xuân đến tặng quà tân niên,

Chúc lời nguyện sớm tròn viên

Lắng lòng thở nhẹ cửa huyền thinh không.

Bảo Giác

Hương vị ngày tết

Hai ba ngày tết sắp đến gần
Trẻ già nô nức đón xuân phân
Nao nao hương vị tình thân đến
Mứt ngọt, trầu cay, dĩa bánh chưng.

Khách đến ngồi vui, rót nước bưng
Gửi anh lời chúc lẫn câu mừng
Gia đình vui khỏe thêm hạnh phúc
Sang năm phát đạt, vạn sự hưng.

Thấp thoáng xa xa nhánh lan rừng
Với cành đào đỏ nở trước sân
Hòa cùng không khí trong ngày tết
Ấm vị trà ngon, dĩa mứt gừng.

Đôi cô thiếu nữ đẹp muôn phần
Với tà áo tím kiểu cách tân,
Du xuân, dạo bước nơi phố thị
Ghé đến người quen, láng giềng gần.

Nhuận Huệ

Tiếng gọi mùa xuân

Tạm biệt nhé hỡi mùa đông năm cũ
Đón xuân về xin rũ hết buồn vương
Tiếng hoan ca rạo rực khúc Nghê Thường
Xin gìn giữ tình thương đời mến tặng.

Xuân rực rỡ ngọt ngào ươm sắc nắng
Cánh hoa ban nở trắng giữa lưng đồi
Nụ cười xinh hé nở ở trên môi
Ta tận hưởng bầu trời xuân hé mở.

Mùa xuân mới đang la đà trước ngõ
Cung đàn ai hòa trong gió ngân nga?
Xuân đã về cùng nỗi nhớ trong ta
Ta nhớ quá bản tình ca kỷ niệm!

Ngũ Ánh Tuyên

Xuân

Tạm biệt năm cũ, đón chào năm mới

Năm cũ qua đi, năm mới lại đến với biết bao sự mong đợi và hy vọng. Trong lúc đón chào năm mới, liệu có ai từng nghĩ lại những mong ước và hoài bão của bản thân, có những điều đã thành hiện thực và cũng có những điều vẫn còn trong tâm tưởng.

Tôi vẫn nhớ như in cái ngày hôm ấy, một mình đứng dưới trời sao lấp lánh, đôi mắt nhắm lại, hai tay đan vào nhau, lòng tự hứa với bản thân "năm mới hy vọng sẽ mới"!

Mong muốn đầu tiên của tôi là mọi người trong gia đình được bình an, mạnh khỏe. Bởi, vào một ngày nào đó, nếu bạn bị tổn thương hoặc trên đường đời bỗng nhiên gặp thất bại, không còn nơi nương tựa thì gia đình sẽ là nơi giúp bạn chữa lành vết thương. Ở đó luôn có những người ủng hộ bạn và mãi là chỗ dựa vững chắc cho bạn. Gia đình là nơi bạn có thể òa khóc một cách thoải mái mà không phải ngại ngùng. Ở nơi ấy luôn có những người thân yêu ngày đêm mong ngóng bạn thành công, luôn bên cạnh sẻ chia mọi buồn vui, khổ đau giúp bạn vực dậy những lúc thất bại, yếu lòng. Cho nên, với tôi, tôi mong ước người thân trong gia đình luôn được bình an, mạnh khỏe.

Mong muốn thứ hai của tôi là tình bạn mãi bền lâu. Lúc khóc lúc cười, những khi cô đơn, những thoáng bơ vơ, những lúc buồn bực, hoặc có những khi bất trắc của cuộc đời bất ngờ ập tới, thì người mà chúng ta nghĩ đến đầu tiên chính là "người bạn". Nhờ có sự đồng hành và giúp đỡ của những người bạn, chúng ta sẽ như được

tiếp thêm sức mạnh, có thêm động lực để vượt qua mọi sóng gió đời người. Trong suốt cuộc đời của tôi, bạn bè luôn là người không thể nào thiếu. Nên tôi mong ước bạn bè của tôi luôn an yên và hạnh phúc.

Mong muốn cuối cùng của tôi chính là học tập xuất sắc hơn. Trong chương trình học hiện tại, tiếng Anh là nỗi ám ảnh lớn nhất của tôi, thế nhưng đó lại là ngôn ngữ được nhiều người sử dụng nhất trên thế giới, nên thực sự tôi không có lý do nào để trốn tránh. Mặc dù ở trường, các môn khác tôi đều đạt thành tích tốt, duy chỉ có môn tiếng Anh thì tôi lại giống như một đứa "con ghẻ" vậy. Năm mới, tôi sẽ đặt môn tiếng Anh là mục tiêu phấn đấu. Hy vọng nỗ lực học tập của tôi có thể thay đổi được khả năng ngoại ngữ của bản thân.

Ấy vậy mà, vừa mới hứa hẹn xong, tôi đã vội nuông chiều theo những thú vui của bản thân, khiến cho những hy vọng trước đó chìm dần vào quên lãng, trở thành những ước muốn lấy lệ, khát khao cũng chỉ là khao khát.

Giờ đây, hương xuân đã gõ cửa, tôi lại chạnh lòng nhớ về những ước vọng xưa cũ, lòng tự ngẫm nghĩ: Tại sao nguyện vọng "học tập xuất sắc hơn" của năm trước vẫn chưa thực hiện được? Chính bởi vì bản thân thiếu sự nỗ lực, thiếu quyết tâm và thiếu cả sự mạnh mẽ, dứt khoát để thực hiện nguyện vọng đó. Vì thế, năm nay, tôi tự nhủ với bản thân, phải nghe nhiều, nói nhiều, học nhiều, hỏi nhiều, chăm chỉ học tập, biến tiếng Anh của quá khứ thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống sau này của tôi. Chỉ cần một chút quyết tâm, một chút cố gắng, thêm chút chăm chỉ nữa, tôi tin rằng hy vọng "học tập xuất sắc hơn" sẽ không còn là hy vọng suông của năm cũ nữa!

Năm mới, một sự khởi đầu mới và tất cả đều mới. "Thành công" sẽ dành cho những người có sự chuẩn bị chu đáo để thực hiện mong muốn của bản thân. Hãy cùng đón chào một năm mới với vận khí tràn đầy vui vẻ và căng đầy sức sống.

Năm mới chỉ còn vài ngày nữa, tôi và bạn, chúng ta hãy thật bình an nhé!

Tâm Minh

Chuyến tàu đêm Ba mươi

Ngày còn bé, mỗi khi nghe tiếng còi tàu hú vang, không hiểu tại sao trong lòng tôi lại hoang mang tột độ. Nhà tôi ở sát đường tàu, mỗi ngày thường xuyên được chứng kiến không biết bao chuyến tàu xuôi ngược, ấy thế mà tôi vẫn sợ tiếng còi tàu.

Còn nhớ ngày ấy, cứ mỗi lần sau khi tan học là tôi cùng đám bạn lại nhảy chân sáo tung tăng dọc đường tàu để tìm hái những trái thù lù chín mọng, những quả sim tím hay đơn giản là ngắt vài cọng cỏ gà về thắt lại để "đá" với nhau. Có những buổi trưa cả đám rủ nhau trốn ngủ và lẻn ra đường tàu nhặt mấy viên đá nhỏ về chơi ô ăn quan. Hay những buổi chiều mùa hạ, khi cái nắng gay gắt bắt đầu dịu xuống, bọn trẻ con chúng tôi lại kéo nhau ra đường tàu hái những ngọn bông lau trắng xóa về bó lại làm quà tặng nhau. Tôi thích cái cảm giác hai tay luồn qua hai chiếc dép rồi đặt bàn chân trần của mình bước những bước rón rén trên mép của đường ray. Cảm giác nóng ran rát dưới chân pha chút phiêu lưu khiến tôi cảm thấy vô cùng thú vị.

Ngày ấy, đường tàu chạy qua khu dân sinh vẫn chưa có rào chắn, thế nên mỗi lần nghe tiếng còi tàu hú chúng tôi lại đứng nép vào bên vệ đường, quay lưng với đoàn tàu và khúm núm nép vào nhau đợi tàu qua hết rồi lại tiếp tục cuộc vui. Có những lần, vì mải chơi mà khi tàu tới gần chúng tôi không hay biết, khi ấy ngoại tôi và những người hàng xóm sẽ hét lên thật to để lũ trẻ mải chơi chúng tôi chạy vào chỗ an toàn. Và rồi, sau những khoảnh khắc "nhất sinh thập tử" đó, chúng tôi lại được ăn một trận đòn no nê của các bậc phụ huynh, kèm theo đó là việc cấm không được tiếp tục ra đường tàu chơi nữa. Nhưng sự cấm cản ấy không kéo dài được bao lâu. Vì người lớn ai cũng mải mê trong guồng quay của công việc và bọn trẻ con chúng tôi thì ngày ngày vẫn phải men theo đường tàu để đến lớp, thế nên mọi việc đâu lại trở về quỹ đạo vốn có của nó.

Ngày lại ngày trôi qua, tuổi thơ tôi cứ lớn dần lên với những chuyến tàu, với đường ray và tiếng còi ầm ầm hú vang. Rồi nỗi sợ tiếng còi tàu của những ngày thơ bé cũng dần mờ nhạt theo năm tháng. Thay vào đó là sự ngóng trông và mong mỏi hình ảnh những chuyến tàu. Có đôi lần tò mò không biết tàu sẽ đi đâu và về đâu nên tôi cũng ước ao được một lần đặt chân lên tàu, rong ruổi dọc hai miền Nam - Bắc để cảm nhận được cảm giác của những hành khách trên những chuyến tàu ấy. Thế rồi, khi lớn lên, tôi cũng đã dăm ba lần một mình mạnh dạn đặt chân lên chuyến tàu Thống Nhất, xuôi ngược theo dọc chiều dài của đất nước, đi đến nhiều vùng đất mới. Cảm giác khi ngồi trên tàu thật lạ, vừa háo hức, vừa lo âu, lại len lỏi đâu đó trong trái tim một nỗi buồn man mác. Tàu cứ đi, cứ ầm ì lăn bánh và để lại sau lưng những khoảng không gian bao la rộng lớn, cùng với nỗi niềm xuyến xao khó tả của một lữ khách ấy là tôi.

Đêm nay, trong cái se lạnh của tiết trời cuối năm, chợt nghe tiếng còi tàu hú vang làm tan đi khoảng không gian yên ắng. Tôi bất giác nhìn lên đồng hồ, mười một giờ năm mươi chín phút, chỉ còn một phút nữa thôi là bước qua năm mới. Và rồi trên chuyến tàu ấy, chuyến tàu cuối cùng của đêm Ba mươi, chuyến tàu mang thương yêu khoác lên mình sứ mệnh của sự đoàn viên và sum họp. Sớm mai đây, nơi trạm dừng chân cuối cùng của cuộc hành trình, sẽ có những người con xa xứ kịp trở về sum vầy cùng gia đình, kịp dâng hương lên bàn thờ tổ tiên, kịp quây quần với người thân bên mâm cơm trong ngày đầu năm mới. Rồi nụ cười và niềm hạnh phúc lại sẽ rền vang như tiếng còi tàu da diết tối nay.

Nhà tôi vẫn còn nơi vị trí cũ sát đường tàu. Và đêm nay, không hiểu sao tôi lại thấy yêu tiếng còi tàu đến lạ...!

Trúc Tuệ Tâm

Xuân bất tận

Một năm bắt đầu từ mùa xuân, cũng như đời người bắt đầu từ tuổi trẻ. Có lẽ vì vậy nên mỗi khi tết sắp về, tâm thế con người ta tự nhiên lại vui tươi đến lạ. Thêm vào đó, ai ai cũng ra sức chuẩn bị tươm tất mọi thứ để đón chào một năm mới thật trọn vẹn.

Đầu tiên, chính là việc dọn dẹp tổng vệ sinh, sắm sửa trang hoàng cho ngôi nhà của mình để háo hức đợi chờ năm mới sắp tới. Vậy giả như, ngày nào bạn cũng dùng một tâm thế đón tết để làm mới không gian của mình, thì có phải một năm 365 ngày nhà bạn đều tinh sạch, đẹp đẽ, và tràn đầy sinh khí lắm không?

Tết đến xuân về, bạn nhớ trở về quê đón tết với gia đình, quây quần bên cha mẹ để cảm nhận cái ấm áp của tình thân sau một năm bận bịu với công việc. Rồi vài ngày sau đó, ta lại trở về và cuốn vào guồng quay tất bật của công việc, của những bộn bề lo toan trong cuộc sống mà lãng quên đi thứ tình cảm thiêng liêng ấm áp ấy. Giá như, thỉnh thoảng bạn lại dành thời gian quý giá của mình để thể hiện tấm lòng hiếu thảo, quan tâm, thăm hỏi, sẻ chia, xem cha mẹ có được vui vẻ bình an hay không? Nếu làm được như vậy, thì chẳng phải một năm 12 tháng đều là tết đoàn viên, hội ngộ hay sao?

Tết về rồi! Bạn có thể đi lễ chùa, thắp nén nhang thơm, quỳ mọp dưới Phật đài, nguyện cầu một năm bình an may mắn, thuận buồm xuôi gió cho bản thân và gia đình. Nhưng nếu bạn cứ hết lòng làm theo những lời Phật dạy, nói lời dễ thương, làm việc thiện lành, giữ tâm hồn trong sáng thì một năm, 8760 giờ sẽ đều cảm nhận hạnh phúc, bình an, như ý.

Năm mới đến rồi, mọi việc năm cũ chúng ta hãy gác qua một bên, tha thứ cho nhau những lỗi lầm nhỏ nhặt hàng ngày. Nếu mỗi ngày bạn có thể đem tâm lượng bao dung thứ tha thì có phải một năm ba quý, chúng ta sẽ chẳng tạo thêm bất cứ một mâu thuẫn,

oán giận nào đối với người bên cạnh và bình an sẽ có mặt trong ta.

Xuân đã sang, bất kể là ai, khi gặp nhau cũng đều hào phóng cho đi những nụ cười, những lời chúc an lành, tốt đẹp thì chính chúng ta cũng sẽ nhận lại được những năng lượng bình an. Vậy bạn có từng nghĩ, nếu mỗi ngày chúng ta đều nói lời dễ thương, đều nở một nụ cười thân thiện tặng những người xung quanh mình thì tình thương sẽ lan tỏa muôn nơi, tạo nên bản nhạc hạnh phúc vui tươi suốt cả bốn mùa xuân, hạ, thu, đông hay không?

Tết về, học sinh đua nhau đi "xin chữ" cầu công danh đỗ đạt. Vậy năm vừa rồi, bạn đã thật sự chăm chỉ cố gắng trau dồi kiến thức, nỗ lực học tập hay chưa? Nếu có thì chẳng kỳ thi nào lại có thể làm khó được bạn.

Bạn à! Hãy cho phép mùa xuân tươi trẻ, tràn đầy nhựa sống luôn đi theo bước chân của bạn, để trái tim, nhịp đập, hơi thở của bạn luôn có mặt và cuộc sống thêm an lạc, tự tại hơn. Để rồi, xuân không bị giới hạn bởi không gian, chẳng bị gián đoạn bởi thời gian, xuân như sóng wifi bao phủ cả đường đi lẫn lối về suốt 525.600 phút/năm, 31.536.000 giây/12 tháng, và trong mỗi mỗi ý niệm.

Hình như xuân đang mon men ngoài cửa nhà bạn rồi đấy! Bằng lời mời chân thành, bạn hãy rước xuân vào nhà, đưa xuân dạo khắp đó đây cho thiên hạ cùng mừng và xin bạn hãy trân quý mùa xuân bất tận này, bạn nhé!

Bảo Giác

Ngày cuối năm, “Say Goodbye” những điều đã cũ

Dẫu lặng lẽ hay ồn ào, bi thương hay hạnh phúc thì 365 ngày cũng sắp sửa trôi qua với đủ đầy dư vị và sắc màu. Rốt cuộc, trong những giây phút cuối cùng của năm cũ bạn có còn điều gì tiếc nuối hay chăng?

Những ngày này lang thang trên đường thật khác. Dòng người trên phố, mỗi người đều mang một câu chuyện mà chỉ người trong cuộc mới thấu hiểu hết. Kẻ đi chậm, ngoái đầu hoài niệm về quá khứ, nửa muốn năm cũ trôi qua, nửa muốn níu lại cho thỏa nỗi vấn vương. Cũng có những người vội vã hoàn thành nốt phần công việc còn đang dở dang để trở về sum vầy cùng người thân.

Người ta đón chờ ngày cuối năm như một nốt nhạc trầm ngâm, lặng lẽ giữa những cảm xúc khó gọi thành tên. Với tôi, những ngày cuối năm chính là thời khắc gom đủ dũng khí để tha thứ lỗi lầm cho những chuyện đã trôi về phía xa vãng. Là lúc ôm đủ muộn sầu thì tự dưng buông bỏ không chút đắn đo, gật đầu quên đi nước mắt từng rơi không điểm dừng, và hy vọng nhiều hơn cho những may mắn, an lành ở phía trước.

Khoảnh khắc một năm trọn vẹn khép lại là khi chúng ta ngồi nhìn lại một chặng đường 365 ngày đã qua của mình. Trong năm qua, có lúc ta thấy hối hả tất bật, có lúc lại chợt thấy thanh thản bình yên.

Dường như ngày hôm nay mọi lo toan tạm gác sang một bên, mọi gánh nặng đều trút bỏ, để tìm được những khoảnh khắc bình an và hạnh phúc… Rồi chợt nhận ra một điều, đời người như một dòng sông, thấy là thẳng nhưng không thẳng; thấy uốn khúc nhưng không phải cong; thấy là ngược dòng nhưng là xuôi chảy.

Buồn vì một năm nữa sắp trôi qua, thêm một tuổi đời là thêm

nhiều nếp nhăn của những lo toan trên vầng trán và đôi vai cũng dần dà trĩu nặng bởi gánh mưu sinh. Buồn vì những cuộc chia ly tiễn biệt bao người đến đi; buồn vì thế thái nhân tình hay những được mất, hơn thua trong cuộc sống.

Vui vì những thành quả ta đạt được sau bao nỗ lực cố gắng. Vui vì luôn có sự quan tâm giúp đỡ, sẻ chia của biết bao người khi thất bại và cả những lúc vấp ngã để ta có thể tự đứng dậy, tiếp tục bước đi trên chính đôi chân của mình. Vui vì lúc đau yếu hay chùn chân, ta vẫn còn một chỗ dựa vững chắc là gia đình. Đó không chỉ là nguồn vui mà còn là hạnh phúc tuyệt vời!

Ta đã tiêu phí bao nhiêu thời gian cho những lúc say sưa với những trò giải trí. Bao nhiêu điều tiếc nuối, bao nhiêu toan tính chưa thực hiện, bao công việc đang còn dang dở? Đã bao lần ta mải mê chạy theo "mồi phú quý, bả vinh hoa"? Bao nhiêu người thân yêu, bạn bè đã rời xa hay còn ở lại với ta sau những sóng gió thăng trầm của cuộc sống?

Thời gian là thứ hữu hạn nhưng nó có thể làm mọi thứ già đi, bạc trắng theo nó. Đời người không biết sẽ được trải qua bao nhiêu lần cuối năm? Không ai có thể trả lời được cho đến khi nhắm mắt "trở về làm cát bụi". Người biết nắm bắt thời gian là người có khả năng làm chủ cuộc sống, gặt hái thành công cho chính mình. Thêm một tuổi đời, sức khỏe có kém hơn trước nhưng bù lại kinh nghiệm sống nhiều hơn.

Ta mới ngộ ra rằng, có những thứ chúng ta đang có nhưng lại không hề biết quý trọng. Có rất nhiều thứ hiện hữu bên ta, nhìn thì có vẻ rất bình thường nhưng đó lại đang là niềm khao khát của biết bao người. Có rất nhiều thứ ta mải mê kiếm tìm nhưng không bao giờ thỏa mãn. Có những thứ ta đang níu giữ nhưng chưa từng trân trọng, để đến khi mất đi rồi thì không bao giờ tìm lại được.

Những ngày cuối năm nhận ra tóc cha đang dần bạc đi, phong sương cuộc đời phủ lên những bước chân. Mắt mẹ đầy vết chân chim vì lo toan, cả quãng thanh xuân mẹ dành hết cho con cái. Ấy thế nên, chúng ta hãy mang trái tim đã bình yên của mình để yêu thương nhiều hơn người thân, bạn bè vì thời gian trôi đi vội lắm, chẳng dừng lại chờ đợi ai bao giờ.

Một năm sắp trôi qua, những điều sai lầm và tiếc nuối lại nhiều hơn. Có những lời lẽ không hay đã thốt ra, có những việc không nên cũng đã làm, có những tổn thương ta đã gây ra cho ai đó và có cả những lời tri ân đã bị ta bỏ lỡ.

Một lời cảm ơn, một lời xin lỗi, một lời yêu thương chẳng bao giờ là quá muộn. Hãy nói cảm ơn bởi những thành tựu trọn một năm qua vì chắc chắn ta sẽ chẳng thể đạt được thành công gì nếu chỉ đơn độc một mình. Hãy cảm ơn những người đã chia sẻ, giúp đỡ ta dù bằng cách này hay cách khác và cũng đừng quên xin lỗi những ai mình đã trót gây thương tổn, đó chính là cách khiến cho lòng mình nhẹ nhõm hơn.

Hãy tha thứ cho người đã vay mượn ta một chút ân tình hay vật chất mà mãi không chịu trả. Hãy tha thứ cho những người chỉ cần đến ta khi họ gặp khó khăn, thậm chí tha thứ cả cho những kẻ hờn ghét, luôn tìm cách hại ta. Như vậy, chúng ta không chỉ tha thứ lỗi lầm của họ mà còn là xóa đi những ân oán trong lòng mình; bỏ đi những hờn giận, tham sân trong tâm thức và thay vào đó là tâm độ lượng, vị tha.

Có đôi khi bạn cảm nhận mình còn thiếu một điều gì đó, phải chăng đó là lúc bạn cần chia sẻ chân thành, trải lòng mình ra để nhìn lại chính mình, để tâm hồn được thanh thản. Những ngày cuối năm, tự nhủ lòng mình hãy sống tỉnh thức một chút để cảm nhận cuộc sống yên bình. Hãy lắng nghe con tim mình với nhịp không hề vương vấn. Đừng ngoái đầu nhìn lại và hoài vương quá nhiều về ngày cũ, bởi những thứ đã trôi qua dù muốn dù không cũng chẳng thể thay đổi. Gửi lời tiễn biệt một đoạn đường có đủ vui, buồn, hạnh phúc và khổ đau, để trái tim ươm đầy hy vọng về những điều tốt đẹp trong hành trình mới.

Ngày cuối năm, “say Goodbye” những điều đã cũ, bạn nhé!

Nguyên Tịnh

Bình yên xin gửi theo gió

Tĩnh lặng!

Chút bình yên xin gửi theo gió

Mong đâu đó hưởng chút gió an yên!

...

Người ta thường nói:

Ba đồng một mớ muộn phiền

Bán đi, đổi lấy bình yên về xài

Bình yên là một bờ vai

Mình đem ra đổi bằng hai nụ cười.

Tôi thì lại nghĩ rằng: "Muộn phiền, đâu phải ai muốn đem đi bán là có người mua; còn bình yên, đâu phải ai muốn mua là có người bán". Và cũng đừng bao giờ nghĩ rằng, bình yên là cảm xúc từ người khác mang lại cho bạn, điều này thật sự sai lầm vô cùng. Với tôi, bình yên là cảm xúc đến từ trái tim của chính bạn, chứ không phải cảm xúc do người khác mang đến.

Nếu bạn thực sự muốn nhận được bình yên thì trước tiên phải tô điểm cho mình một mảnh vườn tâm thật rộng lớn, thật chân thành, thật màu mỡ. Khi đó bạn mới có thể ươm mầm bình yên xuống mảnh đất đó vậy.

Lúc ấy, lỡ như ai đó quăng hạt giống khổ đau vào mảnh đất bình yên của bạn, thì bạn vẫn sẽ bình thản chấp nhận, dung chứa, ấp ủ, rồi chuyển hóa khổ đau ấy thành hạnh phúc trên mảnh đất bình yên vốn có của bạn.

...

Thế đấy, con người ta mãi chạy tìm một mớ bình yên, kiếm hoài mà vẫn không thấy. Để rồi, thanh xuân qua đi, tuổi trẻ vụt mất... nhìn lại, bình yên vẫn xa tầm tay.

Mà bình yên ấy, đâu phải muốn nắm là được, muốn giữ là xong. Bình yên là một cảm giác của sự tự tại trong tâm hồn, mà đã tự tại rồi thì đâu cần phải nắm với giữ chi nữa.

Hôm qua, gió mưa về! Đôi chân người bị ướt, thấm lạnh. Ấy vậy mà, người cười một nụ cười thật tươi đẹp. Người nói, nắng thì phải nóng, mưa thì phải lạnh. Và mùa đông thì phải biết sưởi ấm mình bằng con tim biết san sẻ, yêu thương..

Hôm nay, gió xuân về! Mưa xuân phảng phất bay trong bầu trời se lạnh, thấm áo, ướt vai. Nhưng mà, ta vẫn bình yên, nở nụ cười đón chào xuân sang. Ta nói, đông tàn thì xuân đến, bình yên là phải biết hài lòng và chấp nhận mọi thứ đổi thay xung quanh mình.

...

Thế đấy, có những điều tưởng chừng giản đơn nhưng lại vô cùng vĩ đại, cao quý; có những điều tưởng như gần gũi nhưng ngờ đâu lại cách biệt, xa vời. Khi bạn biết an tĩnh, tôi chắc chắn bạn sẽ đủ cảm nhận được mọi sắc thái biến chuyển của cuộc đời. Và từ đó, bạn sẽ không phải tiếc nuối quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp nào đó; không hối tiếc những chuyện cũ đã qua. Bạn sẽ thật bình yên, nhưng tôi mong rằng, bạn hãy thả chút bình yên theo gió, để ai đó cũng nhận được làn gió an yên từ bạn.

Tết đến

Xuân về

An yên

Nhấp ngụm trà ấm cả sơn hà.

Fan Việt

Xuân về!

Trên cành cây chim én đậu.

Một tách trà ấm cả hồn tôi.

Fan Việt

Nét Thiền

Hoa đào nở rộ chốn rừng thiền
Đưa người hướng vọng chốn linh thiêng
Cầu xin chư Phật thường gia hộ
Tâm thoát ưu phiền, cảnh an yên.

Hạ về sưởi ấm, chốn mây ngàn
Lời kinh thánh thoát, vẫn còn vang
Đưa người lữ khách mau tìm lại
Nếp sống quân bình, khỏi thở than.

Tiết thu giăng lối đất kinh kỳ
Phố chợ, hai hàng cúc họa mi
Em thơ dạo bước miền lau sậy
Vương nét nhu mì, chẳng sầu bi.

Chung trà buổi sớm gió đông về
Mộc hoa thoang thoảng tỏ nguồn mê
Chợt nghe an lạc từng hơi thở
Vang tiếng chuông ngân, hết não nề.

Nhuận Huệ

Xuân trong ta

Mai...

Ấp ủ những ngày đông

Rèn mình trong buốt giá

Sương sa bền chí lạ

Đợi xuân về khai hoa.

Ta...

Ấp ủ tháng năm dài

Cúi mình sống khiêm cung

Học pháp hành thiền định

Đợi đến ngày ngộ khai.

Rồi...

Hoa khai mừng xuân đến

Vô thường tiễn xuân đi.

Sẽ...

Tâm xuân ta vững chãi

An nhiên giữa đến đi.

Xuân miên viễn

Xuân đến hoa mai nở khắp trời
Mai còn vàng cánh đã vội rơi
Bất giác miên man dòng sanh tử
Sắc pháp thinh hương lạc lối rồi.

Xuân đến xuân đi lẽ đất trời
Xuân trong cõi mộng đẹp chút thôi
Giật mình, là ai mình chẳng nhớ
Diện mục bản lai quên mất rồi.

Bao giờ hoa giác ngự trên ngôi
Hoa tâm nở rộ khắp đất trời
Từ bi hoa nở xuân miên viễn
À ơi thoát lụy, não phiền rơi.

Nguyên Hiền

Xuân về

Tết đến xuân về đó bạn ơi
Hoa tươi nở sắc đón xuân thời
Bạn hữu muôn nơi cùng nhớ nhé
Tỉnh giác nhìn hoa xuân đổi dời.

Xuân về hoa nở khắp muôn nơi
Cảnh sắc hồn nhiên của đất trời
Chẳng giống đông tàn muôn lá rụng
Hào nhoáng vài hôm lại tả tơi.

Xuân về bao kẻ thích vui chơi
Còn tôi tu sĩ chỉ góp lời
Nhắc cảnh xuân về hoa xuân nở
Mà nhớ đường tu chẳng phí thời.

Tử Thường

Tầm xuân

Tầm xuân vội vã đến tìm xuân
Đâu biết rằng đông vẫn tần ngần
Đêm tàn phố cổ se sắt lạnh
Xuân còn xa lắm chớ hoài xuân.

Ai đếm thời gian đếm bước ai
Xuân xanh vương vấn bước đan cài
Nửa chừng xuân muộn còn chưa tới
Ai ngóng xuân hoài xuân ngóng ai?

Xuân mãi chưa về chưa đến đâu
Tầm xuân thắm sắc thắm sắc màu
Đông còn vương vấn đông còn đấy
Tầm xuân ngơ ngác biết tìm đâu?

Ngũ Ánh Tuyên

Cầu vừa đủ xài

Để đón mừng những ngày tết cổ truyền của dân tộc, người dân Nam Bộ có phong tục trưng bày mâm ngũ quả gồm có: mãng cầu, dừa, đu đủ, xoài nhằm có ý "cầu vừa đủ xài", cái ước muốn thật dễ thương, mộc mạc mà không phải ở đâu cũng có. Chúng ta có thắc mắc rằng, tại sao lại không cầu giàu có dư dả, hoặc không cầu: *"Tiền vô như nước sông Đà, tiền ra nhỏ giọt như cà phê phin"* hay không? Bởi vì bản tính thật thà, chất phác của con người nơi ấy, họ chẳng mong cao sang chỉ mong cuộc sống vừa đủ. Hai chữ "vừa đủ" chuyển tải một triết lý sống bình dị mà cao thượng, không tranh giành náo nhiệt, không ích kỷ giữ cho riêng mình những điều tốt nhất trên thế gian.

Có lẽ con người ta phải trải qua biết bao ghềnh thác, nếm đủ mùi mặn nhạt đắng cay của cuộc đời thì mới thấu cảm được thế nào là "vừa đủ" mà các bậc hiền triết Đông phương đúc kết vào hai chữ tri túc (biết đủ). Như Nguyễn Công Trứ đã nói:*"Tri túc tiện túc, đãi túc hà thời túc"*. Nghĩa là: biết đủ là đủ, đợi cho đủ bao giờ mới đủ. Quan niệm này thật khác lạ với triết lý sống thực dụng của không ít người trong xã hội ngày nay.

Sự phát triển về khoa học kỹ thuật với tốc độ chóng mặt đã phục vụ tích cực cho cuộc sống hiện đại của chúng ta. Bên cạnh đó, nó cũng làm cho các nhu cầu thiết yếu của con người về ăn - mặc - ở ngày càng tăng cao, thôi thúc mọi cá nhân trong xã hội luôn phải tích cực kiếm tiền để đáp ứng mọi nhu cầu của cuộc sống đó. Có lẽ vì vậy mà con người ta dường như không ai dám chắc thế nào là đủ. Ngược lại lúc nào họ cũng có cảm giác thiếu, cái thiếu mơ hồ nhưng tạo ra sự lo lắng, bất an cho tất cả mọi người. Những điều đó vô hình trung khiến cho hội chứng stress tràn lan trong xã hội, nhẹ thì buồn bực, cáu gắt, nặng nữa là khiến cho con người cảm thấy hoang mang, mất niềm tin vào cuộc sống. Khi đó, con người ta như người lênh đênh trên chiếc thuyền sắp chìm, vội vã bám víu lấy cái tĩnh lặng kỳ diệu của tôn giáo để mong cầu một điểm

tựa tâm hồn.

Thiết nghĩ, những ngày đầu năm, thấu hiểu được hết ý nghĩa mộc mạc mà sâu sắc của mấy chữ "cầu vừa đủ xài" mà các vị tiền nhân đã trao lại cho con cháu, chúng ta hãy bình tĩnh nhìn sâu vào trong tâm khảm mình. Khi tâm hồn đã tĩnh tại, chúng ta sẽ ngấm được cái "vừa đủ" thiêng liêng, vi diệu ấy. Cái "vừa đủ" vi diệu sẽ cho chúng ta thấu tỏ ý nghĩa kiếp người là sống cho hiện tại, vui với hiện tại và thực sự hạnh phúc với điều mà chúng ta đang có.

Chúc các bạn một năm mới "cầu vừa đủ xài"!

Nguyên Tịnh

Vùng ký ức

Khi chúng ta vừa biết đi đứng đến lúc biết ngả nghiêng là gì, thì cái nhân cách nhỏ bé ấy vẫn luôn có một vùng ký ức để chiêu đãi.

Khi ai đó đã nói: "Con người đã té ngã trên đất thì phải nhờ chính mặt đất để đứng dậy". Từ lúc sinh ra cho đến lúc chúng ta vừa biết tròn - vuông là gì, thì chắc hẳn động lực để chúng ta cố gắng vươn lên vì tương lai của mỗi người không hề giống nhau. Nhưng với tôi vùng ký ức chính là động lực và là đấu trường chiến bại cho ngày mai.

Buổi còn nhủ lòng với thép đá trên đời, đã phải hao mòn bao nhiêu sức trẻ, đến lúc cũng biết mượn mưa để khóc, mượn gió để rên, mượn rét để dứt tình. Ấy thế mà, mưa - gió - rét của vùng ký ức chưa bao giờ cứa lấy chút lòng non dại này.

Thời còn tới trường, mỗi ngày chung sống với 366 cái chân, vừa chân ghế vừa chân người. Mỗi con người là một câu chuyện, có cái nhớ có cái quên nhưng câu chuyện về vùng ký ức chưa bao giờ ngừng chảy, chưa bao giờ nguội lạnh.

Vùng ký ức đó là một dòng chảy đẹp, đẹp đến mức mỗi lần nghĩ về từng cây cỏ, từng bông hoa, chiếc lá tôi vẫn thấy lòng mình đẹp hoang dại. Vùng ký ức đó mang những buổi chiều âm vang sóng biển kèm combo gió thổi, cát bay khiến lòng người đang đổ nát bỗng ấm lên như màu hoàng hôn. Và cả những buổi nhân danh lòng tốt để hái Đào một cách trá hình (xứ tôi gọi cây Điều là cây Đào), nhưng thực chất đó là lúc chui rào để thỏa thói vui trộm cắp của tụi trẻ con trong xóm.

Ai ở xứ tôi cũng biết hoa Lông Chông. Chúng có hình dáng như một quả cầu gai, xung quanh tua tủa những mũi nhọn và dài như những chiếc kim. Vào mùa hè, khi hoa Lông Chông già đi thì tự đứt khỏi thân, lúc gió lên là lúc cái thây đầy gai đó lăn lóc ra bờ

biển.

Lũ trẻ chúng tôi thì chỉ đợi trời tắt nắng là tràn ra bờ biển để đuổi theo những bông hoa Lông Chông. Trong cuộc rượt đuổi đó, chúng tôi tự mặc định mình là người chạy Marathon bất đắc dĩ, thành những vận động viên thi đấu không cần kinh nghiệm lẫn quy tắc nào cả.

Thế đấy cái vùng ký ức nơi tôi sinh ra dài bất tận và chan chứa những kỷ niệm không có hình khối cụ thể nào cả mà là những sắc màu chứa hơi thở làng chài.

Chắc hẳn trong mỗi chúng ta ai cũng có một nơi để quay về, một nơi mà chỉ cần nghĩ đến thôi, chúng ta cũng thấy lòng mình đẹp lên. Trong tôi, quê hương là một nơi như thế. Nơi đó đã họa lên vùng ký ức đẹp, nơi lưu giữ lại "một miền tuổi thơ cho tôi".

Thời gian một đi không trở lại và chính thời gian cũng vội biến tuổi thơ tôi trở thành quá khứ. Nếu mọi thứ cần chắt chiu để lưu giữ, thì tôi luôn muốn giữ lại "giọt lòng quê hương" cho riêng mình.

Thời gian có nguyên lý hoạt động của chính nó và con người chúng ta cũng có một cơ chế hoạt động cho riêng mình. Chúng ta sống với lý tưởng, với đam mê, hoài bão. Công việc bộn bề hằng ngày đã khiến cho chúng ta sống vội và bị chi phối bởi quá nhiều mục tiêu, lý tưởng. Nhưng cuối năm rồi bạn muốn gì? Có phải chúng ta đang nhớ về nhà? Nhớ về cái tết bên gia đình? Nhớ lại lúc bạn đang trông nồi bánh chưng hay khi bạn ngồi sau xe theo ba đi chợ tết mua hoa?

Sự sống mùa xuân dường như làm con người ta cảm thấy vui vẻ hơn. Có phải sau những bận rộn của cuộc sống này thì khi tết đến xuân về, bạn vẫn muốn được một lần về nhà ăn cơm mẹ nấu và cùng gia đình đón giao thừa? Chúng ta đều muốn "một nhánh đi về nhà". Té ra tết là được về nhà!

Tuổi trẻ và tình yêu của Xuân Diệu tròn đầy trong mùa xuân, còn mùa xuân của Hàn Mặc Tử lại luôn trầm tĩnh, nhẹ nhàng, sâu lắng. Còn với tôi, tôi xin được tham lam hơn thế một chút. Tôi xem quê hương là thung lũng tình yêu, là vịnh biệt ly, là đỉnh suy tư và là eo tưởng nhớ cũng giống như cách mà Chế Lan Viên đã viết về nguồn thơ trong ông.

Dã Tuệ San

Mai cười - Đào vui

MAI CƯỜI

Đất Việt danh hoa chẳng kém ai

Hương thơm thanh khiết tựa hoa mai

Nụ vàng ấp ủ trong đông giá

Nắng ấm cười tươi ngả trời xuân.

Đất nước Việt Nam từ xưa đến nay đã trải qua nhiều thời đại và mỗi thời đại đều xuất hiện những vị được coi là bậc quân tử mẫu mực trong thiên hạ. Những bậc quân tử có khí phách ngút trời, tài năng xuất chúng, uy đức cao vời mà bất cứ ai nghe tên, thấy hình cũng phải cúi đầu nể phục cho nên có câu "quân tử danh đức khắp đất trời". Những người quân tử tuy trải qua bao nhiêu nghiệt ngã của cuộc đời nhưng khí chất thanh cao không hề thay đổi.

Cũng như thế, hoa mai như một biểu tượng ngày tết, biểu hiện những điều may mắn, thiện lành. Màu vàng của hoa mai là màu của sự hy vọng, ánh sáng, phú quý và may mắn.

Từ xưa, hoa mai đã được chọn là biểu tượng cho sức sống mùa xuân; tuy cánh hoa mỏng manh nhưng lại vô cùng thuần khiết; mùi thơm nhẹ nhàng, kín đáo.

Người xưa lấy các đặc tính của mai ví như khí phách của người quân tử. Các nhà Nho loạn lạc thường ví mình như cành mai nở trong gió đông để giữ mình thanh sạch. Người cao tuổi chuộng cái già nua của lão mai, mong muốn tuổi già khỏe mạnh, trường thọ. Còn vóc dáng của hoa mai thì được ví như người con gái khuê các quý phái.

Hương thơm nhẹ nhàng thanh khiết của hoa mai hòa quyện với nắng ấm mùa xuân, khiến lòng người cảm thấy lắng đọng và mừng vui khi biết mùa xuân đã tới.

Hình ảnh cây mai cằn cỗi sau khi trải qua một mùa đông lạnh giá, nhưng đến mùa xuân lại nở ra những bông hoa đẹp đẽ, tinh anh, tỏa hương thơm ngát đã trở thành biểu tượng thi ca nổi tiếng: "Nếu chẳng một phen sương giá buốt, hoa đâu dễ tỏa được mùi hương". Hình ảnh kiên cường và mạnh mẽ ấy cũng được ví cho khí phách hiên ngang và đức hạnh cao quý của người quân tử khi phải trải qua gian lao thử thách, nhưng vẫn giữ gìn trọn vẹn được sự thanh khiết của mình, từ đó mới có thể vang danh khắp chốn.

ĐÀO VUI

Hoa đào cùng khoe sắc

Chúm chím nụ tầm xuân,

Từng cành vươn vai thở

Thơm ngát cả vườn xuân,

Em cười tỏa nắng hồng hiu hắt

Làm ấm lòng tôi buổi chiều xuân.

Không chỉ tô điểm cho không gian ngày tết thêm ấm cúng, tươi vui, hoa đào còn được người xưa gửi gắm rất nhiều tầng ý nghĩa.

Trước hết, đào được coi là tinh hoa của Ngũ hành, có thể xua đuổi bách quỷ mang đến cho con người cuộc sống bình an, hạnh phúc. Không chỉ vậy, hoa đào còn tượng trưng cho sự sinh sôi nảy nở. Ai cũng mong muốn có một năm an khang thịnh vượng, làm ăn thuận lợi, phát tài, gia đình vui vẻ. Hoa đào như gieo vào lòng người niềm tin, hy vọng về những điều tốt đẹp trong tương lai. Hoa đào đem đến nguồn sinh khí mới, mọi người trong gia đình dồi dào sức khỏe, vạn sự như ý. Vẻ đẹp của loài hoa này còn tượng trưng cho người con gái xứ Bắc: dịu dàng, e lệ, kiều diễm,…

Hoa đào còn gợi người ta nhớ tới tình nghĩa thủy chung. Trong *Tam quốc diễn nghĩa*, ba vị: Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi trong vườn đào đã cùng kết nghĩa huynh đệ và nguyện: "Chúng ta tuy không sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm". Vườn đào là nơi đã chứng kiến cho tình bạn thắm thiết thật đáng khâm phục của ba con người

ấy.

Giữa tiết xuân, những nụ hoa đào đang chúm chím nở như nụ cười hàm tiếu của những bậc mỹ nhân, khiến cho lòng người say đắm. Từng cánh hoa mỏng manh khoe sắc vươn mình theo nắng ấm để tỏa hết năng lượng, sức sống của mình làm đẹp cho ngày xuân.

Xuân ơi!

Xuân về mai nở đào cười

Tâm ta tự tại, rạng ngời an nhiên.

Di Nhẫn

Ký ức nâu sòng

Vẫn hương vị thân quen của mái chùa quê, tôi trở lại với mái già lam thân thương, về với sư phụ đáng kính đã dìu dắt tôi những bước đi đầu tiên trên hành trình đời tu sĩ giản dị như ngày hôm nay. Cảm giác của những làn gió cuối đông đang nhè nhẹ lướt qua chạm khẽ vào những tà áo nâu sòng đã nhuộm màu thời gian, tôi cảm nhận rất rõ những nét bình yên quen thuộc đang len lỏi trong cái mới mẻ của không gian thực tại. Phải chăng cảnh vật và không gian nơi đây đã khơi dậy dòng ký ức trong tôi?

Tôi nhớ lại những ngày đầu rời xa vòng tay của bố mẹ để theo sư phụ tìm về nơi gọi là "bến bờ bình an". Ngày mà tôi vẫn là một cậu bé ngây thơ, ngờ nghệch còn núp sau lưng mẹ để vào chùa lễ Phật. Ấy thế mà, nụ hoa tâm đã hé nở từ duyên lành đó, cậu bé nhút nhát bắt đầu thấy những hình ảnh nâu sòng sao mà giản dị và thanh tao đến vậy! Màu áo giải thoát đó đã đi sâu vào trong tâm khảm của cậu bé ngày ấy.

Cứ như thế, hạt giống thiện căn trong tôi được nuôi dưỡng từng ngày. Tôi được gần gũi hơn với các bậc chân tu kính quý, được tiếp xúc nhiều hơn với giáo lý giải thoát mà các Ngài chỉ dạy. Cái quan trọng là tôi thấy cuộc sống bình an hơn, tình yêu thương với mọi người được rộng mở hơn, để từ đó hạt giống Bồ đề đã nảy mầm trong tôi từ khi nào không hay.

Với sự khát khao tìm cầu giác ngộ, tôi đã quyết tâm đảnh lễ bố, mẹ để tự mình tìm cho bản thân một con đường, một lối đi riêng với mong ước mang bình an đến cho tha nhân, cho chúng sinh vạn loại. Tôi ra đi trong sự nghẹn ngào của mẹ và sự im lặng của bố. Tình thương của bố mẹ dành cho tôi quá đỗi lớn lao, họ lo sợ vì tôi còn nhỏ, chưa đủ lớn để tự mình bước ra xã hội đầy rẫy phức tạp ngoài kia, sợ tôi lại gục ngã mà từ bỏ đi ước mơ, hoài bão của mình, sợ con đường tôi đi còn lắm gian nan, trắc trở để rồi lại dở dang… Nhưng không, đằng sau sự chia ly đầy nước mắt đó là cả

một niềm hoan hỷ dâng trào trong tôi, niềm vui được tự mình đi trên con đường mà bấy lâu nay tôi hằng ấp ủ:

Đường con đi là con đường giác ngộ

Con đường này mãi mãi độ tha nhân.

Và từ đây, hạt giống Bồ đề được gieo trong tôi bấy lâu nay, dường như đã được tưới thêm dưỡng chất từ bi, giải thoát. Rời xa quê hương, xa bố mẹ, tôi trở về chùa bên vòng tay của sư phụ, bên mái già lam nhỏ, bắt đầu với những trang kinh tiếng kệ cùng giới luật nghiêm ngặt để chuẩn bị cho cuộc hành trình của một tu sĩ trẻ với bao ước mơ và hoài bão. Để ngày hôm nay, khi trở về chính ngôi chùa quê này, nơi tôi đã từng gắn bó với bao ký ức chưa bao giờ nhạt màu bởi thời gian. Vẫn cậu bé năm đó, vẫn ngay tại nơi đây, vẫn chiếc áo nâu sòng giản dị, nhưng điều khác biệt là sự trưởng thành trong tâm hồn tôi, biết quán chiếu vạn vật, biết vô thường sinh tử.

Tôi trở về đây, về với già lam, về với sư phụ kính mến, để sẵn sàng một hành trang mới cho con đường thuyết pháp độ sinh…

Minh Nhật

Xuân Long Hưng

Xuân đã tới khắp mọi nhà, nơi nơi lễ hội náo nức thơ ngâm,

Tết đã về, nhiều chùa rộn ràng trăm hoa đua chen khoe sắc.

Buổi gặp mặt cuối năm, ghi nhớ công ơn quý thầy cô đã dạy dỗ trên giảng đường, các bác nhà bếp nấu cơm từng bữa.

Ngày giao lưu trước tết, kỷ niệm thời gian chung học, các học viên thức trắng ôn bài thi, quý vị văn phòng mỗi sáng điểm danh.

Nay xin:

Theo thói quen hiện đại, mời quý thầy cô cùng góp vui bằng một tràng vỗ tay,

Thay tục lệ ngày xưa, xin quý vị lắng nghe, con xin góp đôi câu thơ phú.

Từng thấy:

Người với người, tay bắt mặt mừng, nói những lời chào đón tết mới,

Bạn cùng bạn, mắt thấy tai nghe, nói nhiều câu tiễn đưa năm cũ.

Đất Vĩnh Ngọc không khí tưng bừng, trú xứ Long Hưng chuẩn bị tết vô cùng tất bật.

Tại Trung tâm văn chương thư thái, lớp Dịch thuật nâng cao trả bài thi nghiêm túc chỉnh chu.

Ham mê thay, việc dịch Kinh - Luật - Luận từng câu, từng câu đâu phải dễ dàng.

Vất vả thay, việc tuân thủ thời khóa từng ngày, từng ngày cũng là

gian khó.

Quý thầy Giáo thọ, là giảng viên cũng là các dịch giả lão thành như các vị Đại đức: Quảng Đại, Quang Định, Nguyên Tú, Bổn Huân, Đồng Lực, Vạn Lợi và Tiến sĩ Phạm Văn Tuấn,...

Quý vị học viên, vừa là thầy cũng lại là trò giỏi các nhóm: Dịch thuật Anh văn, Trung văn, Phạn ngữ, Pali, biên tập sách,...

Một bản kinh chọn trước, mọi thành viên cùng dịch, tới giờ sinh hoạt đọc cho nhau nghe, góp ý câu ấy, câu này.

Nhiều bài tập mới giao, các bè bạn chung lo, tới lúc thảo luận động viên nhau nói, sẻ chia bài kia, bài nọ.

Những tư tưởng Phật giáo nước ngoài, ai cũng đều mới lạ, lúc hiểu thế này, thế nọ, có chỗ đôi lúc thấy vẫn mập mờ.

Nhiều bài dịch Anh, Hán, Phạn, Pali, người cũng đã làm quen, nghe bài dịch dần dần mọi câu đều sáng tỏ.

Một bài kinh chữ Hán, tiếng Trung, tiếng Việt chứa nhiều tinh thần tư tưởng xưa nay.

Có bài luận Pali, tiếng Anh, tiếng Phạn mang đậm bản sắc tinh hoa kim - cổ.

Từ nguyên văn bản kinh, người chọn bài, người dịch nghĩa những câu từ cho mọi người đọc cùng hiểu nội dung.

Có bản luận nguyên tác, người chuẩn bị, người tìm thêm nhiều phiên bản để thành viên dịch tùy theo ngoại ngữ.

Có những bài nội dung đơn giản, vần nhịp tự do, khi đọc bài thấy cũng dễ dàng.

Lại có bài cấu tứ sâu xa, luật niêm chặt chẽ, khi dịch lại gặp nhiều khó khăn.

Có nhóm nâng cao đọc làu làu cùng mổ xẻ những ý, những từ.

Có nhóm nhàn nhàn nghe bài dịch, chung thảo luận từng câu, từng chữ.

Nhiều học viên đến từ miền Nam, khiếp cái rét căm căm, áo quần thêm ba bốn lớp.

Mấy cư sĩ quê miền Bắc ngại cái nắng chói chang, khẩu trang, khăn áo bịt bùng.

Từ nghĩ suy chín chắn, khiêm nhường, các thành viên nhất nhất sẻ chia,

Đến tâm hồn phóng khoáng, tự do, tình bạn keo sơn luôn luôn rộng mở.

Nhiều bài kinh đã dịch rất công phu, chuyển được bao cấu tứ sâu xa,

Nhiều tập sách đã in thật dày dặn, chứa đựng nhiều nội dung phong phú.

Hôm nay:

Xin chúc Trung tâm ngày ngày bổ sung dịch giả. Lớp nâng cao thường xuyên đạt điểm tốt các môn thi.

Xin mừng Long Hưng xây cất nhanh chóng hoàn thành, cửa Tam Bảo lúc nào cũng hân hoan rộng mở.

Kính chúc toàn thể mọi người năm nay cùng gia đình nhiều hạnh phúc, an khang,

Mong rằng tất cả thành viên, tết này bên cửa Thiền vui cùng câu kinh, tiếng kệ.

Những tư tưởng Phật giáo cùng chung tay, chung sức tuyên truyền,

Mọi bản Kinh - Luật - Luận cùng góp trí, góp công gìn giữ.

Khắp thế gian, muôn nhà đang mừng đón tiết xuân,

Trên cả nước, vạn nẻo đã chia tay năm cũ.

Chúc quý thầy cô mạnh khỏe bội phần,

Chúc quý học viên an khang thịnh vượng!

Hoàng Kim Anh

Tĩnh lặng!

An yên ngồi bên ô cửa Thiền

Trăng tàn, tôi vào giấc mộng.

Fan Việt

Gió xuân

Gió xuân vừa mới lướt qua
Đem theo ánh nắng chan hòa yêu thương,
Gió xuân dạo khắp phố phường
Mang hương hoa đạo tình thương vào đời.
Chân tình từ ái nơi nơi
Lòng đầy hoan hỷ khoảng trời an nhiên,
Xuân về hạnh phúc mọi miền
Gió xuân đem đến bình yên nhà nhà.
Đầu xuân hát khúc hoan ca
Mừng cho đất nước quê ta hòa bình,
Nguyện cho hết thảy chúng sinh
Sống trong ánh đạo chân tình quê hương.
Lung linh tia nắng hạt sương
Hoa nay trong gió tỏa hương dịu dàng,
Mừng xuân lộc đến bình an
Chúc mừng năm mới an khang thọ trường.
Về chùa lễ Phật dâng hương
Nguyện cho gia đạo yêu thương thuận hòa,
Bà con cô bác gần xa

Chúc xuân hạnh phúc nhà nhà an vui.

Diệu Hạnh

Xuân chùa tôi

Tôi nhớ ngày xuân ở chùa tôi
Thấm thoát một năm đã qua rồi
Ngày ấy thầy tôi và huynh đệ
Trước trước sau sau quét dọn thôi.

Tôi nhớ thầy tôi đã dạy tôi
Dọn chùa ấy chính dọn tâm thôi
Dọn đi phiền não và uế trược
Hoa giác Bồ đề ngự lên ngôi.

Tôi nhớ những ngày xuân đã xa
Mai vàng khoe sắc, cúc đơm hoa
Hồng hoa cánh mỏng đua nhau nở
Thược dược hương đưa tận hiên nhà.

Chùa tôi tuy nhỏ nhưng rất vui
Ngày xuân bao bận khách tới lui
Lễ Phật dâng hương lòng cầu nguyện
Tật bệnh tai ương sớm đẩy lùi.

Giao thừa năm ấy tiếng chuông ngân

Tôi quỳ trước điện dạ bâng khuâng

Vườn xuân mai thắm vừa nở rộ

Tâm hoa một đóa thoát hồng trần.

Đồng Hương

Chùa Long Hưng

Dưới mái chùa Long Hưng
Thôn Phương Trạch, Vĩnh Ngọc
Đông Anh Hà Nội gốc
Viện Quốc tế đề tên.

Tăng chúng về thêm lên
Từ muôn phương vạn nẻo
Từ thành thị bé tẹo
Tin Phật luôn hướng về.

Viện Phiên dịch Quốc tế
Chùa Long Hưng nơi đây
Đã qua bao tháng ngày
Phiên dịch kinh điển Phật.

Dù lòng người chuyển biến
Chúng Tăng chẳng quản ngày
Dù lạnh nóng mưa bay
Vẫn đẹp đời vui đạo.

Đã hơn tám mươi sáu
Tác phẩm dịch liền tay
Từ Anh, Nhật, Hoa hay
Pali và Sanskrit.

Dù hiện thế đen kịt
Khiến lòng người rối ren
Cô vít đã lên men
Cũng luôn bị áp đảo.

Việt Nam đất nước báu
Chung sức bao nghĩa tình
Đoàn kết yêu hòa bình
Lời cha ông luôn giữ.

Chùa Long Hưng đơn cử
Phiên dịch kinh nhiệm màu
Cẩm nang pháp Phật sâu
Đến toàn tập Thanh Kiểm.

Bao người xưa chỉ điểm
Như Tứ huấn Liễu Phàm
Đến Phật giáo Đài Loan

Đàm nhân sinh Phật thuyết.

Bao tâm tình nhiệt huyết

Chung sức qua bao ngày

Của quý cô quý thầy

Cùng rất nhiều Phật tử.

Luôn tin Phật ta cứ

Đoàn kết và đồng lòng

Việt Nam ta luôn mong

Yên bình yên bình mãi.

Đồng Diệu

Bước thời gian

Thời gian bước những bước đi lặng lẽ
Đến bên đời bao xúc cảm, ngợi suy
Đem mơ ước vẽ lên màu cuộc sống
Điểm ưu phiền họa mảng tối nhân sinh.

Bình yên nhé thôi ưu tư sầu muộn
Mỉm cười lên dù bão tố phong ba
Màu cuộc thế lẽ vô thường bao phủ
Nét chân thường rực nở khắp ngàn hoa.

Vui, vui đấy... nhưng vui nào có thật
Buồn, buồn ư? Rồi buồn cũng đi qua
Tâm "chân như" bước nhẹ bước Ta bà
Hồn "như thị" trụ thiên hà an lạc.

Diệu Hoài

Xuân về

Tạm biệt nhé…

Hỡi mùa đông năm cũ

Gió xôn xao

Rũ bỏ nét buồn vương

Lòng hoan ca

Mặc vạn vật vô thường

Xin giữ lại tình thương đời mến tặng.

Xuân đang tới

Tiễn đông về xa vắng

Sương long lanh

Trong ánh nắng mai hồng

Cánh đào xinh

Rực rỡ đón xuân nồng

Ta tận hưởng lòng đất trời rộng mở.

Xuân nhẹ bước

Âm thầm qua trước ngõ

Khúc tình say

Hòa trong gió ngân nga

Xuân dịu dàng

Nhè nhẹ đến bên ta

Xuân xinh thắm chan hòa niềm hy vọng...!

Ngũ Ánh Tuyên

Hà Nội những ngày đông

Khác với thời tiết chỉ hai mùa mưa nắng ở miền Nam, Hà Nội cho tôi cảm giác được tận hưởng không khí bốn mùa rõ rệt. Với tôi, cái lạnh mùa đông của Hà Nội khiến cho nhiều người không chịu nổi, nhưng lại là thứ mà tôi luôn mong ngóng để trải nghiệm. Mùa đông đến, trên góc phố không còn những dòng xe tấp nập, bon chen, cũng không còn mùi hương hoa sữa đượm nồng nỗi nhớ, mà chỉ còn bao chiếc lá bàng đã khoác lên mình màu áo đỏ mới.

Mùa đông Hà Nội âm thầm đến lạ. Gió lạnh ùa về len lỏi qua các hàng cây, thổi tung bay những chiếc khăn quàng cổ. Những cơn mưa phùn rất nhẹ chỉ đủ rắc lên những con phố phủ một màn sương mờ ảo pha màu ảm đạm. Ấy vậy mà, ai cũng muốn ra đứng ngắm mặt Hồ Gươm, Hồ Tây để cảm nhận cái lạnh từ từ thẩm thấu vào da thịt. Cái rét cắt da không ngăn được những bước chân của chị gái dịu dàng dắt chiếc xe với đủ các loại hoa đi bán dạo; những nàng thơ khoác lên người chiếc áo ấm ngắm nhìn mặt hồ tĩnh lặng, hay các thanh niên chạy bộ như mang sức sống lan tỏa giữa dòng người họp chợ. Thi thoảng, mùa đông Hà Nội lại thêm phần đáng yêu với những tia nắng dịu ngọt xuyên qua từng tán cây kẽ lá. Nắng hong khô cho Hà Nội những ngày rét buốt. Nắng nhuộm màu bình yên và sức sống cho cảnh vật đang co mình trong cái lạnh tê người.

Về đêm, Hà Nội bỗng trở thành không gian hoài niệm với mùi ngô khoai nướng thơm thơm hòa quyện với hương cà phê đậm chất Hà thành ở các quán vỉa hè. Tiếng đàn guitar cất lên bài ca mùa đông của chàng tài tử thu hút dòng người qua lại ngắm nhìn. Cái rét giữa lòng thủ đô khiến mọi người xích lại gần hơn, bàn tay nắm chặt thêm và những nụ cười hiền hậu, thân thiện của con người nơi đây đã sưởi ấm lòng người xa xứ.

Hà Nội là thế! Hà Nội những ngày đông thật đẹp khiến cho lòng

người nhiều nỗi nhớ xa xăm. Thế nhưng, mùa đông lại sắp qua đi, mùa xuân bắt đầu chớm sang. Cái se lạnh của mùa đông giờ đây cũng sắp dần tan, thay vào đó là những tia nắng ấm áp của mùa xuân.

Mùa xuân, mùa của khởi điểm, mùa của tươi mới và bình yên!

Lâm Quế Thu

Ngày mai trời sẽ nắng lên

Một mùa xuân nữa lại về, đất nước vẫn đang oằn mình trong cuộc chiến chống đại dịch Covid-19 chưa có hồi kết. Đối với những người con xa quê vào thời điểm này ai nấy đều mang một nỗi lòng nặng trĩu, mong lắm ngày về đoàn tụ bên gia đình, mẹ cha người thân trong những ngày cuối năm. Riêng tôi, mọi ước mơ về một chuyến du lịch xa xôi nào đó giờ đây không còn nữa, chỉ còn niềm mong mỏi duy nhất là được trở về quê nhà.

Đại dịch ập đến một cách bất ngờ khiến chúng ta ngỡ ngàng, ngơ ngác nếm trải sự mất mát, đau thương khôn tả. Có người phải bỏ mạng nơi đất khách quê người; có người mất đi những người thân yêu; có nhiều bệnh nhân dù được lành bệnh nhưng thân thể không còn khỏe mạnh như xưa. Lại cũng có người không có việc làm, kinh tế lao đao, cơm không đủ no, áo không đủ ấm,... Giờ đây, dịch bệnh vẫn đang diễn ra hết sức phức tạp. Nhiều nơi trên đất nước, người nông dân không thể ra đồng, trẻ nhỏ không thể đến lớp, thanh thiếu niên không thể họp mặt, người già không được đi thể dục vào mỗi sáng để gặp nhau chuyện trò. Có những việc mà hằng ngày ta thường làm nay không thể làm nữa. Bất chợt nhận ra, hạnh phúc đôi khi chỉ là "phút bình yên nơi quê nhà".

Là một tu sĩ, trước nỗi đau xót của nhân sinh tôi chỉ biết tinh tấn tu tập, nghiền ngẫm từng trang kinh, dịch từng câu chữ để góp một phần nhỏ của mình, đem giáo pháp nhiệm màu của Đức Như Lai đến với nhân loại và hồi hướng cầu nguyện cho dịch bệnh sớm tiêu trừ. Tôi có những người bạn đồng tu, người thì tham gia làm tình nguyện viên đến vùng dịch để chung tay chăm sóc người bệnh, có người thì cặm cụi vào bếp nấu các suất ăn gửi các bệnh viện dã chiến và khu vực cách ly,... Dù bằng cách này hay cách khác thì "Phật pháp bất ly thế gian pháp", giữa Đạo và Đời luôn gắn kết với nhau.

Bởi vì nỗi đau của nhân loại cũng là nỗi đau chung của mỗi người.

Ai ai giờ đây cũng chỉ mong có cuộc sống bình thường, để được gặp lại những gương mặt thân thương, để được làm những việc bình thường thật đúng nghĩa thường thôi.

Ngẫm lại trước những tang thương trong đại dịch mà nhận ra rằng, mạng sống của con người thật mong manh. Cuộc đời vô thường biến đổi không ngừng. Mới hôm qua thấy người còn vui vẻ cười cười, nói nói, mà ngày mai đã nghe tin người ra đi. Từ trong gian khó mọi người biết quan tâm, chia sẻ cho nhau hơn. Trong đại dịch, tình thân ái chia ngọt sẻ bùi giữa người với người mới ấm áp và đẹp hơn bao giờ hết. Người có tiền gửi tiền, người có gạo, có rau củ, áo quần,... thì gửi gạo, gửi rau củ, áo quần và cha mẹ tôi ở quê nhà cũng đem những cọng phở tươi ngon đem phơi khô, gửi đến những trung tâm dịch, các chùa và bà con trong xóm. Giờ đây có lẽ chúng ta không cần đợi có những gì đắt đỏ mới dành tặng người khác, không đợi đến giàu mới giúp đỡ người, cũng không chỉ biết nói thôi mà cần hãy hành động. Bởi vì lúc này, người có thể ăn đủ một ngày ba bữa, có chăn ấm nệm êm đã vô cùng hạnh phúc rồi!

Nhìn ánh sáng của điện đường không người qua lại mà lòng nhận ra, những hơn thua ganh ghét, tham lam ích kỷ trong tôi giờ gần như không còn nữa. Tôi đứng lặng yên, thành tâm nguyện cầu an lành đến cho thế gian, mọi người có thể quay về cuộc sống thường ngày để được hòa mình vào thiên nhiên, hít thở bầu không khí trong lành. Mong mọi người lại có thể được làm những việc mà mình chưa làm, đến những nơi mà mình chưa đến. Mong cho trẻ nhỏ được tung tăng cắp sách đến trường, các cụ già không còn cô đơn, lẻ bóng khi các con chẳng thể về bên vì dịch bệnh ngăn cách; các y bác sĩ, chiến sĩ đoàn tụ gia đình, có một cái tết đoàn viên. Hãy dành thời gian quan tâm chăm sóc gia đình và những người bên cạnh mình bạn nhé! Mọi người hãy truyền năng lượng an lành đến với người thân, động viên người bệnh giúp họ không sợ hãi, bớt âu lo, lấy lại niềm tin vào ngày mai tươi sáng và mọi chuyện rồi cũng sẽ qua. Đừng nên tìm kiếm sự vô vọng từ quá khứ hay ước muốn xa vời ở tương lai. Nếu ai còn sức khỏe thì nên trân quý, biết hiếu dưỡng mẹ cha và yêu thương đùm bọc gia đình. Hãy làm những việc mà mình mong muốn khi còn có thể, yêu thương mọi người, biết cho đi, biết giúp đỡ và biết trân trọng từng phút giây hiện tại.

Tôi ngồi xuống, uống tách trà nóng thơm vị cỏ cây, nâng niu từng giây phút hiện tại. Tôi biết rằng ngay phút giây này đây tôi vẫn còn sống, vẫn còn thở và cha mẹ cùng người thân của tôi ở phương xa vẫn bình an. Nhưng tim tôi sao nhói đau quá! Nước

mắt tự rơi từ lúc nào. Tim tôi đau nỗi đau của người, của đồng loại, thương cho những số phận đã ra đi, những người con mất mẹ, vợ mất chồng,... Lặng nhìn gió thoảng mây bay, lắng nghe mùi hương thoang thoảng của hoa mai và cảm nhận cái lạnh buốt giá của tiết trời cuối đông mà thấy ấm lòng hơn khi nghĩ về tình người. Cuộc đời còn có tình người thật là ấm áp, những tấm lòng cao cả hy sinh mà thầm cảm ơn, trong tâm tôi lại khởi lên niệm an lành, nguyện cầu người người mạnh khỏe, nhà nhà an yên.

Trời chuyển xuân rồi!

Ngày mai trời sẽ nắng lên thôi.

Mặc Nhiên - Hải Tạng

Gia vị ứng xử

Tôi sai - tôi nhận sai.

Bạn sai - bạn cũng nhận sai.

Tôi đúng - tôi xin lỗi bạn.

Bạn đúng - bạn đừng chế giễu tôi.

Nhìn nhận được như thế không dễ dàng chút nào.

Nhưng một khi đã làm được thì bạn sẽ cảm thấy cuộc sống này đáng yêu vô cùng.

Khi bạn sai, bạn nhận sai; khi tôi sai, tôi nhận sai.

Dù tôi và bạn, ai sai cũng nên nhận ra cái sai của mình, người như thế gọi là người tử tế.

Tôi đúng, tôi xin lỗi bạn vì có thể cái đúng của tôi đã làm bạn tổn thương, tôi xin lỗi vì sự tổn thương của bạn. Bạn đúng, bạn đừng chế giễu tôi, nếu bạn chế giễu tôi, bỗng dưng bạn thành sai - cái gọi là đúng về lý nhưng sai về nhân cách, như vậy chỉ làm bạn xấu hơn thôi!

Tôi đúng tôi xin lỗi sự tổn thương của bạn. Bạn đúng bạn không chế giễu cái sai của tôi, người như thế gọi là người tinh tế.

Trong cuộc sống, để trở thành người tử tế đã khó, nay sống tinh tế lại càng khó hơn. Bạn đủ tử tế rồi thì cố gắng tinh tế để sống, điều đó có thể giúp bạn không làm tổn thương mình và người, đồng thời giá trị con người của bạn cũng được nâng cao. Người khác đối với bạn sẽ thêm phần trân trọng và kính trọng, khi bạn đủ sự quan trọng với người khác thì họ sẽ luôn thận trọng khi buông lời với bạn.

Bạn biết đấy, mọi thứ đều có giá trị đáng quý của nó, mọi thứ

không thể hoán đổi để thấu hiểu nhau. Ví dụ như chúng ta không thể hoán đổi suy nghĩ cho nhau, chúng ta cũng không thể hoán đổi nhân cách cho nhau,… và có rất nhiều thứ không thể hoán đổi, kể cả tinh thần lẫn vật chất. Chính vì vậy để hiểu cho nhau là điều rất khó, nhưng không đồng nghĩa với việc con người không biết chia sẻ, không biết cảm thông. Bởi vì khi bạn ghi nhận giá trị của người khác thì tự khắc bạn sẽ biết cách đối xử tử tế cho đến sống tinh tế với họ.

Thuần Ân

Gửi người thương - Vị sứ giả thời gian!

Thương chào năm mới!

Ta đã đi qua trọn vẹn một chu kỳ của trời đất.

Giờ đây, khi những vòng kim đồng hồ dần khép lại, ta muốn gửi gắm những điều ta hằng tâm niệm cho người thương - người bạn mới - năm mới.

Người thương biết đấy! Làm nhiệm vụ của một sứ giả thời gian quả thật chẳng dễ dàng chút nào. Người thương sẽ phải đi qua 365 ngày của những nỗi buồn, niềm vui hòa lẫn cả tiếng cười và nước mắt. Có những tháng ngày vô tình chìm đắm trong những đam mê bị lãng quên, cũng có những yêu thương mịt mù không lối thoát. Nhưng ta tin chắc rằng, người thương sẽ thấy mãn nguyện khi vô tình bắt gặp một cố nhân trên nẻo đường cũ, một nụ cười vỡ òa thành công, những góc nhìn triển vọng, những trưởng thành đầy bỡ ngỡ mà cũng đầy nội lực. Người thương ạ! Không có gì hồi hộp và háo hức hơn khi năm mới là sự nối tiếp một cung đường mới, là quãng thời gian mà bất cứ ai cũng có quyền chờ đợi, hy vọng và ước mơ.

Ta muốn gửi lời xin lỗi người thương - người bạn mới, bởi đâu đó ta chưa hoàn thiện sứ mệnh của mình, nên chặng đường đã qua vẫn còn vương những mảng màu khá ảm đạm. Và chắc chắn người thương sẽ không muốn sự kỳ diệu của mình bị nhiễu sắc bởi những nỗi buồn của năm cũ, phải không? Những buồn đau dai dẳng, ám ảnh đến từ quá khứ là thứ nên được loại bỏ đầu tiên trong hành trình đón chờ năm mới. Năm mới đến, không ai muốn rước thêm những phiền muộn vào mình. Bằng cách nào đó, trong những khoảnh khắc đầu tiên của cung đường mới này, người thương hãy giúp mọi người hiểu những sai lầm phạm phải, những thương tổn gây ra cho nhau để chân thành nhìn lại và nhủ lòng

khắc phục chúng trong một năm mới đến.

Người thương ạ! Đi qua những tháng ngày này ta mới hiểu ra rằng, con người ta rất dễ dàng mỉm cười với thành công, nhưng luôn chạy trốn sau những lần vấp ngã. Người đời vẫn nói thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương. Tự chúng ta biết rằng thứ phép màu kỳ diệu đó không nằm ở chúng ta, mà chính là ở con người, vết thương chỉ lành lặn khi họ biết bình tâm để suy nghĩ. Và điều duy nhất để đạt được điều đó chính là sự kiên nhẫn, chờ đợi, là thời gian. Hãy giúp họ hiểu hơn thông điệp của năm tháng, rằng tương lai để tiến lên, chứ không phải dừng lại. Hãy khiến họ xem xét và cân nhắc cẩn thận một lần nữa những kế hoạch của mình, ươm cho mầm xanh một sự sống tràn trề vào một năm mới đến, thắp lửa nhiệt huyết cho những hố than đã tàn tro. Một năm mới, khởi đầu mới, họ có quyền tin vào những thành công, ngay cả khi dưới chân họ là tàn tích của thất bại và đổ vỡ.

Như chiếc lá vàng cuối cùng chao nhẹ trong chiều thu muộn, rồi người thương cũng sẽ cảm nhận được thế nào là yêu thương bịt bùng không lối thoát. Có những ngày tháng ta trao đi được nhận lại bằng những thổn thức đẫm đầy nước mắt, là khi tình cảm trao đi không được nhận lại, là khi bị phản bội sau nhiều ngày nắm chặt tay nhau. Người thương không thể dạy họ hiểu hay giúp họ hiểu, mà năm mới, người thương hãy nắm chặt bàn tay họ, đừng để họ lạc lối trong sự thất vọng. Bởi tình yêu là một sức mạnh đáng ngưỡng mộ, nhưng chỉ khi nó là bản hòa thanh của tình yêu gia đình, bạn bè, tình yêu cuộc sống và lớn hơn là tình yêu nhân sinh vạn loại.

Nếu người thương làm được những điều đó, rất nhanh thôi, cung đường người thương xây đắp sẽ ngập tràn thành công và may mắn. Hứa với ta rằng người thương sẽ ghi nhớ những khoảnh khắc ấy, không phải để con người ta ngủ vùi trong chiến thắng, mà tự củng cố hơn niềm tin và ý nghĩa cuộc sống. Một chiến thắng sẽ mở ra ngàn chiến thắng, nếu niềm tin, sức mạnh được nuôi dưỡng từ ý chí và quyết tâm.

365 ngày là 365 bước đi, sẽ đến lúc người thương là ta của hiện tại. Cái mà ta hy vọng người thương để lại, đó là những nụ cười mãn nguyện tạm biệt một năm cũ, cả những hối hận và sai lầm đã qua. Khi ta viết những dòng này, bên tai ta vẫn thì thầm những lời cảm ơn của rất nhiều người gửi đến từ năm cũ. Và ta biết, đó là món quà trân quý nhất với những sứ giả thời gian như chúng ta - những bài học cuộc sống.

Cuối cùng, người bạn mới - năm mới hãy vững vàng lên nhé!

Nguyên Tịnh

Xuân còn mãi

Thấm thoát đã hơn một năm trôi qua, rồi một mùa xuân nữa lại đang chuyển mình trỗi dậy. Nhớ lại ngày nào, khi mới đặt chân đến ngôi già lam Long Hưng, trong tôi còn biết bao điều bỡ ngỡ, lạ lẫm, rụt rè trước một môi trường hoàn toàn mới lạ, với những vị thầy mới và những người bạn rất mới từ mọi miền Tổ quốc. Vậy mà giờ đây, khóa học của chúng tôi đã khép lại. Cũng chính tại thời điểm này năm trước, huynh đệ chúng tôi cùng nhau dọn dẹp, trang trí, tô điểm cho cảnh chùa thêm xuân. Mặc dù lúc ấy phải ăn tết xa thầy Tổ, xa huynh đệ nhưng chính tình cảm của quý thầy và huynh đệ đồng học nơi đây, đã sưởi ấm, dắt dìu bao trái tim thổn thức nhớ quê hương như tôi. Đối với tôi mà nói, mùa xuân ấy thật nhiều ý nghĩa và chất chứa bao mối thâm tình pháp lữ. Bởi nó giúp tôi có cơ hội được trải nghiệm cũng như học hỏi được rất nhiều điều mà trên sách vở cũng như trong nhà trường chưa từng xuất hiện. Và hơn thế nữa, đó còn là những mảnh ghép nhân duyên thù thắng trên chặng đường nghiên tầm giáo pháp, khi tôi gặp được những bậc thầy hết lòng chỉ dạy, rèn giũa cho chúng tôi biết chăm chút từng con chữ, nuôi dưỡng từng câu văn cho chính đứa con tinh thần của mình. Dẫu cái tết ấy đã đi qua, xuân ngày ấy nay chỉ còn đọng lại dư vị, nhưng tôi tin rằng trong bạn và trong tôi, mùa xuân đó là bất diệt với thời gian, trường tồn cùng năm tháng.

Giờ đây, khi tôi ngồi viết lại những dòng chữ này, trong lòng lại dâng trào và đan xen bao cảm xúc, bởi nhớ lắm xuân ơi! Thật sự mà nói thì đâu có bút mực hay ngôn từ nào diễn tả hết được nỗi niềm tâm tư thẳm sâu ấy. Ân nghĩa, tình cảm mà những vị thầy khả kính, những người bạn đồng học đồng tu cực kỳ dễ thương, hay nói đúng hơn là siêu nhiệt tình và thân thiện luôn ở mãi trong tim tôi. Dù cho dùng bao nhiêu văn từ hoa mỹ hoặc lời hay ý đẹp cũng khó có thể diễn bày hết tâm ý của mình. Chỉ mong trên bước đường tham học và những chặng đường nối tiếp của cuộc hành trình chinh phục con chữ, tôi vẫn đủ đầy nhân duyên đồng

hành cùng các bậc minh sư và những người bạn tâm giao. Bao nhiêu đó cũng đủ làm hành trang trên bước đường tham cứu cầu học của mình rồi. Vì vậy, mong cho bạn và tôi luôn vững tâm bền chí, giữ trọn hạnh nguyện của mình để sống trọn vẹn lý tưởng, với hạnh nguyện và hoài bão. Đúng thời xuân sẽ về và đủ nắng hoa sẽ nở. Tâm tha thiết, nguyện ắt thành.

Diệu Liên

Hoa đào nở rộ

Vài chú nhái kêu râm ran

Giữa muôn vàn núi đồi.

Fan Việt

Xuân Hà thành

Trời Hà thành làn sương mờ giăng phủ
Gió đông về xao xác lá vàng rơi
Cội mai vàng lại vươn chồi nảy lộc
Đón nàng xuân tươi mát với đất trời.

Bên kia sông vườn đào đang thay lộc
Vườn quất ven đường hoa trái xum xuê
Những cành đào lê từ rừng xuống phố
Lay ơn, cúc vàng, thanh liễu thơm hương.

Đàn trẻ thơ hồn nhiên vui khấp khởi
Mong tết về được thỏa thích vui chơi
Các cụ già nâng niu từng cây cảnh
Nồi bánh chưng, mứt tết với hương trà.

Xuân Hà thành, mỗi năm thêm lộc mới
Mới lòng người, lại mới cả ngày xuân
Xuân miên viễn, đất trời như bừng dậy
Xin chúc người, xuân mới được bình an!

Hội ngộ nàng xuân

Trời chuyển tiết nắng vàng rơi nhè nhẹ
Phút giao mùa đang hé nở từ xa
Gió mơn man đưa xuân đến la đà
Thay áo mới muôn ngàn hoa rực rỡ.

Xuân ước hẹn trong nỗi niềm thương nhớ
Luyến lưu tình vui gặp gỡ tri âm
Xuân mênh mang lả lướt phím dương cầm
Tô sắc thắm ươm mầm xanh hy vọng.

Nghe rạo rực tim dâng tràn nhựa sống
Lắng tâm tư xây ước mộng bên đời
Để ngày ngày ta mải miết rong chơi
Cùng mây gió khắp phương trời phiêu lãng.

Ta lặng ngắm chiều xuân qua bảng lảng
Bước xuân thì theo ngày tháng êm trôi
Vui cùng xuân nhẹ như áng mây trời
Ta hội ngộ cùng xuân thời tươi trẻ!

Ngũ Ánh Tuyên

Tâm xuân tỉnh thức

Cánh mai vàng

Hé nụ,

Bông cúc gài

Nghiêng chao.

A! Hóa ra

Đông

Gõ cửa

Chào xuân sớm,

Tỉnh giấc

Sau chuỗi dài

Say ngủ.

Rong chơi qua

Từng áng phù vân.

Vô tình

Đâu đó

Thấm lời Kinh của Bụt.

Giật mình đông

Mộng vỡ tan

Buổi giao thì,

Đông thu mình

Lột xác.

Chắt chiu cùng sương tuyết

Trải hư hao tuế nguyệt,

Buốt giá

Lạnh lùng

Để trùng phùng

Một độ

Ngấm Tâm kinh.

Mai kia

Xuân vươn mình

Tỏa nắng

Sưởi ấm nhân sinh

Ôm vào lòng vạn vật

Vẫn rất thật

Như thuở ban sơ.

Và giờ

Xuân khẽ cười

Đang thở

Yêu đất trời

Thương cuộc đời

Dung vạn vật

Nên đến bởi từ bi,

Mà ra đi

Phải gieo mầm trí tuệ

Xuân nay

Sao bình an đến thế!

Phải chăng

Xuân lĩnh ngộ điều chi?

Luôn tùy duyên

Hằng tự tại

Tới lui,

Nào quái ngại.

Vững chãi

Thảnh thơi

Xuân an!

Đã an!

Đang an!

Và rồi sẽ

Thường an!

Bảo Giác

Mai về

Thu đến hoa cúc rộ
Xuân sang mai ngát trời
Hương thơm lan tỏa khắp
Sắc rực chiếu muôn nơi.

Mai về nao lòng tết
Gọi ong bướm chim muông
Đất trời thay áo mới
Thế nhân tỉnh giấc nồng.

Hạnh Tâm

Lời chúc xuân

Thời gian chầm chậm bước
Tết đã đến bên thềm
Mai, đào vừa hé nở
Đất trời rộn khí xuân.

Khắp con đường phố nhỏ
Bày bán những món hàng
Nào trà hoa bánh trái
Nào mứt quả, hạt dưa.

Người đến đi vội vàng
Cuối năm ngày dần tan
Vẫn dành chút thời gian
Ghé mua quà bánh tết.

Hoa đã bày khắp ngõ
Áo mới chuẩn bị xong
Trẻ già đều nô nức
Tết đến rộn cả lòng.

Người ấm no, vui vẻ
Kẻ đói lạnh co ro
Bao ước mơ khắc khoải
Chưa trọn mãi sầu lo.

Những dáng nhỏ em thơ
Áo sờn chưa manh mới
Miếng ăn đang ngóng đợi
Lấy gì vui tết sang.

Thấp thoáng cô lao công
Bác thợ thuyền, thợ mỏ
Nhọc nhằn cuộc mưu sinh
Tết chẳng mối thâm tình.

Nghĩ đến đây lại khóc
Người đời sao khó nhọc
Khó nói chuyện toàn vô
Trên dưới cùng đồng nhất.

Thời gian vẫn chậm bước
Xuân dần đến trước thềm
Chỉ có vài câu chúc

Làm quà tết cùng vui.

Trước chúc cho mọi người
Một năm luôn vui vẻ
Cùng trên dưới già trẻ
Hết thảy ngập tiếng cười.

Sau xin chúc người người
Dư gạo tiền cơm áo
Từ bi không áo não
Cứu giúp kẻ cơ hàn.

Chúc các bậc hiền nhân
Đạo tâm hằng tăng trưởng
Học theo pháp vô thượng
Độ thoát cả ta người.

Tiếp chúc đến thầy cô
Được dồi dào sức khỏe
Dìu dắt bước em thơ
Dưỡng nuôi nguồn tri thức.

Chúc quý ông, quý bà
Cùng cha mẹ bình an

Toàn gia thường hòa thuận
Con, cháu được thành nhân.

Chúc các cô quét rác,
Chúc các bác lao công
Hay các cô vé số
Một năm mới bình an.

Chúc các em bé nhỏ
Năm mới nhiều an khang
Được vui vẻ đến trường
Được cơm no áo ấm.

Chúc các em cơ nhỡ
Cùng bao trẻ mồ côi
Ấm áp giữa cuộc đời
Có tình thương che chở.

Ai giữa đường dang dở
Hay lão cụ đơn thân
Có nơi chốn ân cần
Cùng bên nhau đón tết.

Hôm nay xin chúc hết

Xã hội được bình an

Đất nước mãi thịnh toàn

Nhân dân thường hạnh phúc.

Tâm Như

Nét xuân cửa Thiền

Tiếng mõ trầm đục ngân vang, lâu lâu điểm một vài tiếng chuông lúc ngắt nghỉ dòng kinh, đến bài hồi hướng:

"Nguyện tiêu Tam chướng trừ phiền não

Nguyện đắc trí tuệ chơn minh liễu

Phổ nguyện tội chướng tất tiêu trừ

Thế thế thường hành Bồ tát đạo".

Boong…..

"Nguyện sanh Tây phương Tịnh độ trung

Cửu phẩm Liên hoa vi phụ mẫu

Hoa khai kiến Phật ngộ vô sanh

Bất thoái Bồ tát vi bạn lữ".

Boong…..

"Nguyện dĩ thử công đức

Phổ cập ư nhất thiết

Ngã đẳng dữ chúng sanh

Giai cộng thành Phật đạo".

Boong… Boong… Boong…

Vừa dứt hồi chuông kết thúc khóa lễ công phu chiều xong, Ôn trụ

trì gọi quý Thầy đến và dặn một số công việc của chùa. Đây là năm đầu tiên tôi được sư phụ cho ở lại Huế đón Tết, cảm thấy nhiều điều mới lạ so với cách đón tết của chùa tôi. Huế được mệnh danh là mảnh đất "Thần Kinh", mang đậm nét cổ kính, nhưng cũng không kém phần sâu lắng.

Ngày 23 tháng Chạp, Ôn trụ trì dạy quý Thầy xuống núi, đi mua vài chậu cúc về trang trí xung quanh chùa để đón tết (xứ Huế thường gọi quý Hòa thượng là Ôn, một cách gọi rất gần gũi và cung kính. Tôi thấy làm lạ, bởi vì ở quê tôi chỉ dùng hoa cúc để cúng lễ, sao ở đây lại dùng hoa cúc để trang trí đón tết cơ chứ? Thế nhưng, mãi về sau tôi mới nhận ra một điều, màu vàng của hoa cúc chính là màu giải thoát của Phật giáo, màu của thiền vị của sự trầm tĩnh; hóa ra người Huế quý cây mai vàng, cúc vàng là thế. Đó là chi tiết rất nhỏ mà tôi nhận ra được từ cốt cách trầm lặng mà thanh cao trong lối sống của người Huế, đặc biệt là quý Ngài ở Huế.

Đứng từ ngoài cổng Tam quan nhìn vào, tôi thấy cảnh vật sâu lắng đến lạ, mọi thứ yên tĩnh đến nỗi khó tả, cảnh chùa được phủ đầy màu của thời gian, của trầm tích và của sự mặc nhiên. Vì sao mặc nhiên, bởi vì qua bao triều đại lịch sử, bao biến động của Phật giáo và xã hội, thế mà cảnh chùa và con người nơi đây vẫn an nhiên, bình thản, giữ tâm mình trong khuôn phép tu hành. Tôi được biết Ôn trụ trì ở đây tu hạnh vô ngôn, Ôn không nói nhiều nếu có việc gì cần nhắn nhủ, Ôn sẽ dùng phấn viết lên bảng cho đại chúng hay biết. Cách sống của Ôn trụ trì làm tôi ấn tượng, kính phục và tôn kính vô cùng; Sống giữa thế giới nói không ngừng, Ôn chọn cách im lặng - nói ít đi. Ôn là một lão nông tăng, kể từ ngày vào chùa cho đến năm 75 tuổi, Ôn mới chính thức nghỉ cày ruộng, nhưng khi tôi vào Huế để theo học giáo lý, thì Ôn vẫn còn trồng rau, làm vườn... Cảnh chùa đẹp, bởi có sự nhuốm màu của thời gian, nhưng hơn hết có bóng dáng của Ôn trụ trì, một bậc chân tu sống một cuộc đời thanh bạch. Cảnh chùa trầm tĩnh đến thế, nay được điểm một vài chậu cúc vàng vào, làm tôn lên nét thiền phong vô cùng tuyệt mỹ. Nét đẹp này cứ hằn sâu trong tâm thức tôi mãi vẫn không phai nhạt, bởi nó quá sâu sắc và bình dị.

Điều đặc biệt hơn, đến tận ngày 28 tết tôi vẫn không thấy một cành đào nào trong chùa, tôi mới hỏi Thầy tri sự: "Bạch Thầy, ở trong này không chưng đào cho ngày tết ạ?" Thầy bảo: "Mọi năm có người cúng dường cho, năm nay ni chưa chộ ai cúng hết. Nên thôi, chưng cúc rứa cũng được rồi". Tôi lại hết sức ngỡ ngàng với cách đón tết chốn thiền môn xứ Huế. Quý Thầy ở đây không quá nặng nề cái tết về hình thức. Họ sống thiên về chiều sâu trong

phong vị đón tết của thiền môn, như gói bánh chưng, bánh tét, cắm bình hoa thật giản đơn, chưng dĩa trái cây thật thanh cảnh,... Mọi thứ cứ nhẹ nhàng như tâm hồn và tính cách của người dân xứ Huế.

Tôi ấn tượng nhất là vào đêm giao thừa, mấy chú điệu ngồi lại với nhau đơm xôi chè để dâng cúng giao thừa. Một lát sau, thấy Ôn trụ trì đi pha một ấm trà và chuẩn bị một khay mứt tết, mọi thứ để vào khay mứt vừa phải, không quá nhiều cũng không quá ít. Lúc này đây, tôi mới thấy hương vị quen thuộc của tết, nhưng bất ngờ hơn là khay mứt đấy không phải dọn ra để tiếp khách, mà để dâng cúng Tam Bảo vào khoảnh khắc giao thừa.

Đúng 23h30 phút, chuông báo chúng ngân lên một hồi bảy tiếng rồi dứt, báo hiệu đại chúng đến giờ lên chùa cung chúc tân xuân. Đại chúng đều mặc y áo trang nghiêm tập trung trước khách đường, rồi thứ tự từ vị lớn nhất đến vị bé nhất nối gót nhau lên lễ Tổ, rồi sau đó lên chánh điện để tụng kinh đầu năm mới. Vị đi đầu là Ôn phương trượng. Với tôi không có nhiều kỷ niệm về Ôn phương trượng, vì Ôn rất nghiêm nghị và Ôn sống với hạnh ẩn tu, nên tôi không được tiếp xúc nhiều. Duy chỉ có một lần Ôn gặp tôi, Ôn bảo: "Thầy ở Nghệ An vào học đúng không, gắng mà học cho giỏi hí. Sau ni về quê hương mà phụng sự Phật Pháp nghe không". Giọng nói đậm chất Huế xưa, nhưng đầy sự nghiêm nghị và từ bi của Ôn làm tôi thấy hạnh phúc vô cùng, hạnh phúc vì không nghĩ Ôn ẩn tu như thế mà lại biết mình ở Nghệ An vào tu học. Tôi còn nhớ ngày đầu tiên đến đây, Thầy tri sự dẫn tôi đến đảnh lễ Ôn, thì Ôn chỉ gật đầu và cho lui xuống. Chắc có lẽ, tuy Ôn ít nói, ít tiếp xúc với mọi người, nhưng Ôn sống rất sâu sắc. Tôi chỉ tiếc rằng, giây phút này đây tôi viết về Ôn, nhưng Ôn đã quảy gót về Tây... đi sau Ôn phương trượng là Ôn trụ trì, trên tay Ôn trụ trì bưng khay trà và một lư trầm thoang thoảng khói nhẹ bay, còn trên tay Thầy tri sự là khay mứt, rồi khẽ đặt trước bàn Phật với sự cung kính đầy trầm lặng.

Đại chúng tụng kinh chúc xuân ở chánh điện xong, thì Ôn phương trượng lấy ấm trà rót vào ba cái ly có sẵn để dâng cúng lên Tam Bảo. Tiếp theo Ôn trụ trì mở khay mứt ra rồi dâng lên Tam Bảo, mỗi hành động của quý Ôn đều tràn đầy sự thành kính và đậm nét thiền vị. Đây là nét thiền vị nhất mà tôi nghĩ chỉ riêng chùa Huế mới có và nó thật sự vô cùng ý nghĩa.

Từ ngày tôi đi tu, tết năm nào cũng chật vật, chạy hối hả để rút chân hương, vì người đến chùa thắp hương quá nhiều. Năm nay được ở Huế đón tết, lòng tôi cảm thấy đạo vị đến vô cùng. Tôi thưa

với Thầy tri sự: "Bạch Thầy, đây là lần đầu tiên con được đón tết trong khung cảnh bình yên và thắm tình đạo như thế này". Tại vì sao tôi nói thắm tình đạo, tất cả đều có nguyên do của nó. Sau khi lễ Tam Bảo xong, toàn bộ đại chúng đi xuống đảnh lễ Tổ, rồi Ôn trụ trì dẫn chúng tôi đến trước thiền thất của Ôn phương trượng để đảnh lễ chúc xuân năm mới. Sau đó, từ Thầy duy na trở xuống đến trước thiền thất của Ôn trụ trì để đảnh lễ chúc xuân, và theo thứ tự đảnh lễ chúc xuân từ quý Thầy lớn đến quý Thầy nhỏ, xuống đến các chú điệu nhỏ cũng chúc xuân nhau, tôi thấy thật ấm áp và đậm nét tình đạo vị. Mỗi lần chúc tết Ôn phương trượng hay Ôn trụ trì đến Thầy duy na, tri sự... thì quý Ngài đều khuyến tấn huynh đệ chúng tôi cố gắng tu tập tinh tấn và thương yêu nhau để sống cho lục hòa. Từng lời chúc xuân của quý Ngài như một món quà đầu năm vô cùng ý nghĩa và sâu sắc đối với huynh đệ chúng tôi. Sau khi đảnh lễ chúc tết xong, huynh đệ trẻ chúng tôi tập trung lại với nhau để uống trà và ăn mứt bánh, rồi hàn thuyên những câu chuyện đón tết của từng vùng miền. Mỗi Thầy đều kể về cách đón tết của quê mình, bởi vì huynh đệ chúng tôi mỗi người một phương về đây cùng nhau tu tập.

Tôi còn nhớ như in, sáng ngày mồng Một tết, tôi thức dậy khá sớm để đi dạo quanh chùa, khí trời ngày mồng Một lúc nào cũng trong lành, yên ả như dòng sông êm đềm. Con người với con người luôn tươi cười và chúc tụng nhau những lời hay ý đẹp; thiên nhiên với thiên nhiên lại chan hòa sức sống để cùng nhau tô đẹp cho đời. Cái vẻ đẹp này được gọi là hoàn mỹ nhất của một năm, bởi giữa thiên nhiên và con người đều chung một ý niệm khởi đầu tươi đẹp của một năm mới. Năm mới đến, con người thường rũ bỏ đi tất cả những điều không tốt đẹp của một năm cũ, để đón mừng những điều mới mẻ và vạch ra nhiều hoạch định cho tương lai phía trước của mình.

Vào sáng mồng Một, quý Thầy, quý Sư cô ở xung quanh chùa Tổ đến đảnh lễ quý Hòa thượng đầu xuân năm mới. Tôi đứng từ đằng xa, nhìn thấy quý Thầy, quý Sư cô khoác lên mình một màu huỳnh y giải thoát đảnh lễ và chúc tết quý Ôn, hòa cùng là những tiếng cười vang vô cùng hoan hỷ và bình dị đến lạ thường!

Sao thắm tình đạo vị thế? Sao ấm áp đến vậy?

Chốn tùng lâm, quý Ngài chính là chỗ nương tựa cho chúng con. Những ký ức, những hoài niệm ngày ấy khó phai và khó quên trong tâm tôi. Giờ đây, tôi nhớ được điều gì thì tôi viết lại điều ấy. Bởi lúc này đây, tóc tôi đã bạc trắng, tay chân tôi đã run rẩy, trí nhớ tôi cũng đã kém dần đi. Tất cả giờ đây chỉ còn là kỷ niệm, một

kỷ niệm khó phai. Già rồi, ngồi an yên ngẫm lại những điều đã đi qua trong đời, chợt nhận ra: "Mùa xuân lại đến, thanh xuân vẫn còn, bởi với tôi, thanh xuân là cả cuộc đời".

...

Một cái tết đầy thiền vị, đầy an trú và đầy tình đạo, chợt nhớ câu nói của Ôn Trúc Lâm:

Đường đời chật hẹp người chen lấn,

Lối đạo thênh thang hiếm kẻ tìm.

Chắc giờ đây, chốn thiền môn xưa vẫn đang an nhiên đón xuân, một nét xuân nơi cửa Thiền.

Nhớ Huế, nhớ nét thiền của chùa Huế, nhớ những lời nói dịu dàng của Huế.

Fan Việt - Quảng Thông

Thanh xuân - xin đừng bỏ lỡ

Tháng năm thanh xuân của mỗi người vốn như cơn gió mùa hạ, dù có ồn ào một khoảng trời, làm tươi mát những căn cỗi sau bao ngày nóng bức, thì cũng chỉ được một khoảng, chẳng thể kéo dài đến mãi mãi. Có người ví von rằng, thanh xuân giống như một cơn mưa rào, dù có cảm lạnh vì ướt mưa, nhưng ai rồi cũng muốn đắm mình trong cơn mưa ấy một lần nữa. Bởi thanh xuân có lẽ là mỹ từ đẹp nhất để nói về quãng thời gian mà người ta giàu có nhất với sắc xuân môi hồng, mắt biếc say lòng và cả quãng thời gian quý giá để làm mọi điều cho tương lai về sau.

Dẫu vậy, cũng như "không ai tắm hai lần trên một dòng sông", tuổi trẻ sẽ chẳng hai lần thắm lại trong cuộc đời mỗi người - như một quy luật bất biến, hạ qua thì thu đến, xua tan cơn mưa mát lành để nhường chỗ cho những heo may thổn thức.

Gọi là thanh xuân vì nó hệt như mùa xuân trong xanh. Mùa xuân là mùa của sự sống, sự sống đâm chồi thì có những đọt xanh. Xuân xanh gợi lên một hình ảnh lạc quan, hứng khởi. Đó là lúc mà những sức sống ẩn tàng trong những ngày tháng qua được bung ra hết. Cái gì là tinh túy nhất sẽ hiển hiện dưới ánh mặt trời. Tuổi thanh xuân là lứa tuổi thật ý nghĩa, vì nó đánh dấu cho sự chấm hết của một thời "vô tư chẳng nghĩ ngợi" và khởi đầu cho một hành trình mới đầy sóng gió nhưng cũng không kém thú vị.

Vào tuổi thanh xuân, người ta có rất nhiều năng lượng, cả thể chất lẫn tinh thần. Bao ý tưởng cứ ồ ạt nảy sinh trong đầu, hệt như chồi non mạnh mẽ bùng dậy. Người ta có thừa sức lực để đối diện với khó khăn, thử thách, đội sóng lướt gió, băng rừng vượt biển. Càng có nhiều ngăn trở, người ta càng hăm hở, khao khát tự do trong lòng. Những hoài bão, mơ ước và niềm hân hoan dành cho cuộc sống cứ thế lớn lên một cách mạnh mẽ, hòa quyện với đất trời, hệt như khung cảnh của mùa xuân.

Nhưng tuổi thanh xuân trôi nhanh lắm chỉ thoáng chốc thôi, tóc

đã bạc, vai đã gầy. Sau giai đoạn tuổi thơ, thanh xuân đến như cánh hoa vươn vai bừng dậy, phô bày trọn vẹn nét tinh khôi, nhưng rồi ánh chiều tà cũng đến, cướp đi tất cả mọi thứ. Ta chẳng biết thế nào là già, cũng chẳng ai muốn mình già. Nhưng dù muốn hay không, cái gì đến rồi cũng đến. Nhìn lại đã thấy mình đi qua biết bao chặng đường, gặp gỡ biết bao con người. Cánh hoa kia đã trở nên phai sắc, rụng dần theo năm tháng những sắc hương một thời lừng lẫy.

Có biết bao nhiêu dự tính vạch ra khi chớm bước vào tuổi thanh xuân, nay nhìn lại chẳng có mấy thứ ta làm được. Cuộc đời hệt như con sóng dữ cứ cuồn cuộn cuốn đi, nhanh đến độ ta chẳng kịp trở tay, đành phải buông trôi cho nó mặc sức đưa đẩy. Ngày ấy, ta đặt mục tiêu sẽ đi đến nhiều miền đất để thỏa chí khám phá, sẽ quen biết nhiều người, sẽ đạt đến vị trí cao trong xã hội… Thoáng chốc, khi trưởng thành hơn, ta thấy mình đã mơ mộng quá nhiều, chỉ biết suy tưởng chứ chẳng đưa tay thực hành, để thanh xuân qua đi, cái còn lại chỉ là vô vàn những nuối tiếc.

Ta hối tiếc vì đã để cho cuộc đời mình lệ thuộc vào quá nhiều thứ. Ta đặt hạnh phúc vào tay người xa lạ ngoài kia. Những mục tiêu, thay vì trở thành động lực, lại trở nên áp lực, khiến đầu óc mình cứ phải bị quay cuồng, rồi mang vào lòng những mặc cảm tự ti khi không thể hoàn thành nó. Ta đã xem nhẹ những điều đáng ra phải được coi trọng hơn cả như gia đình, bạn bè; lại đi xem trọng những thứ hão huyền và mau qua như những lời khen, sự công nhận của người đời. Ta đã bỏ lỡ đi những cơ hội quý giá để tô vẽ cho giai đoạn đầy máu lửa. Giờ đây, chỉ việc cười một nụ cười thật tự nhiên và không nghĩ ngợi, ta cũng thấy khó vô cùng.

Ngày còn thanh xuân, ta lao mình vào những cuộc đua tranh và phấn đấu. Lớn thêm tí nữa, ta mới hiểu được một chân lý rằng: "Sống cuộc sống của mình" thì quan trọng hơn tất cả. Ta hiện hữu là để sống, mà sống cũng có nghĩa là thưởng thức, cảm nhận, chiêm nghiệm, tận hưởng, để cho niềm hạnh phúc được lan tỏa trong tim, chứ không phải chỉ để vun vén tích góp nhiều thứ. Sống cũng có nghĩa là khám phá, dám có những ý tưởng táo bạo, để lại những dấu ấn cuồng nhiệt của tuổi trẻ, thử sức mình với những gì trong khuôn khổ cho phép. Nỗi sợ hãi khép mình hay những điều tương tự là kẻ thù số một của tuổi thanh xuân. Vậy mà có khi vì sự nhút nhát, ta đã để cho thanh xuân của mình trôi qua một cách vô vị, nhìn lại chẳng có gì để ghi nhớ hay hài lòng.

Hệt như chiếc chồi non, thanh xuân là lúc vươn lên, hướng đến trời cao thẳm tìm về những giá trị vững bền. Khoảng thời gian

thanh xuân cùng những trải nghiệm giúp định hình cung cách sống của một con người. Một thanh xuân èo uột sẽ khiến cả cuộc đời về sau tàn lụi. Một thanh xuân mạnh mẽ giúp xây đắp một tương lai sáng ngời. Mấy chục năm còn lại của ta về sau sẽ thế nào là tùy thuộc vào vài năm ngắn ngủi của tuổi thanh xuân. Chỉ cần nghĩ sai một chút, bước sai một li, mọi sự đều sẽ đổi khác.

Chết thì chỉ một lần, nhưng sống thì đòi hỏi một sự dấn thân, để cuộc sống được trọn vẹn, người ta phải sống từng giây từng phút. Bất cứ khi nào lơ là không để ý, người ta đều có thể đánh mất đi sự sống của mình. Để sống được một đời ý nghĩa là cả một nghệ thuật vĩ đại, mà tuổi thanh xuân là giai đoạn đóng vai trò vô cùng to lớn, vì lúc ấy người ta cảm nhận đích thực thế nào là sống trong một nguồn sinh lực sung mãn và mạnh mẽ của đời người. Cuộc sống của mình thì mình phải sống, chứ không nên để ai sống dùm. Những thăng trầm của cuộc sống chỉ là những thứ bên ngoài, cho phép nó tác động đến mình hay không là quyền của mỗi chúng ta. Hạnh phúc đích thực cũng không tự tìm đến với ai, nhưng phải do chính chúng ta chọn lựa để có nó. Sống tuổi thanh xuân lý tưởng là khi ta để cho sức sống mãnh liệt của tạo hóa lớn lên trong mình: dám mơ, dám hành động, dám bung mình để hướng đến những giá trị chân lý vĩnh hằng trên cao, chứ không để cho những cái tầm thường, nhỏ bé, vụn vặt kìm hãm mình dưới đất.

Vì thế, bạn hỡi! Hãy sống sao để đừng bỏ lỡ tuổi thanh xuân, bạn nhé!

Nguyên Tịnh

Liệu bão có cuốn Dừa con của tôi đi không?

Năm nay miền Trung ôm trọn thiên tai, hết dịch rồi lại bão. Liệu bão có cuốn Dừa Con đi? Tôi nhớ cây Dừa Ông - nỗi nhớ mang màu người thân đã mất và lo cho Dừa Con - nỗi lo có tình người.

Khu đất nhà nội có hai cây dừa, một cây nằm đầu cổng, một cây nằm sau bếp. Chúng đều được ông cố nội trồng. Hai cây dừa đó trong mắt tôi như hai vị thần vậy, vì khi tôi vừa biết phân biệt sự vật thì hai cây dừa đã cao to hơn tôi rất nhiều lần.

Cây dừa nhà nội nó lạ hay là do vùng đất biển làm loại dừa nơi đây đều lạ? Đến giờ tôi vẫn chưa phát hiện ra. Cây dừa nhà nội quả nó to như cái nón lá 15 vành vậy, tức là nó to gần bằng ba quả bóng. Người ta bảo là uống dừa xiêm ngon lắm, nhưng từ bé đến giờ, uống bao nhiêu loại nước dừa tôi vẫn chưa tìm ra địch thủ cho cây dừa nhà nội. Nước của những quả dừa rất nhiều, đủ cho ba người uống thoải mái, mỗi lần lấy nước, lượng nước có thể đong đầy cái gáo 1,5 lít (nhìn là đã thấy thỏa mãn cho những ai ham uống nước dừa). Nếu như các bạn nhỏ thèm kẹo mút chupa chups như thế nào, thì cảm giác tôi thèm uống sạch cái vị tê tê đầy khoáng của trái dừa như thế. Chắc cái nắng gió gay gắt pha lẫn mảnh cát vàng nơi đây đã kết tinh nên thứ vị dừa đặt biệt như thế này.

Trong hai cây dừa, cái cây sau bếp được trồng trước, thân nó đã vượt lên khỏi nóc nhà hai tầng nhà nội, còn cây dừa đầu cổng được trồng sau, thân nó cao chưa qua khỏi ông thần cửa. Nội tôi bảo: “Cây dừa trước cổng là từ cây dừa sau bếp nhân giống ra. Khi nội mới lớn, ông cố đã dẫn nội đi trồng cây dừa con này”. Kể từ đó tôi hay gọi cây dừa sau bếp là “Dừa Ông”, còn cây dừa trước cổng là “Dừa Con”. Tôi thấy cây “Dừa Ông” không thân thiện với tôi lắm, vì đối với việc muốn có một quả dừa từ cây “Dừa Ông” để uống là việc không dễ một chút nào! Lúc bé tôi chưa bao giờ tự hái được

quả từ cây Dừa Ông, điều này đối với một đứa trẻ như tôi đó là một "câu chuyện rất buồn".

Dừa Con thì ngược lại, tôi thân với Dừa Con lắm. Đến bây giờ nhớ lại tôi vẫn thấy có một góc tri kỷ với Dừa Con. Tôi vẫn nhớ khi tôi học lớp bốn, nhà ông nội có bức tường cao hơn cái đầu tôi 5 phân, bờ tường chạy ngang qua Dừa Con. Buổi trưa tôi thường leo lên bờ tường và ngồi trên đó chơi với lũ bạn trong xóm. Chúng tôi thường mở một phiên chợ nhỏ dưới gốc dừa. Lều chợ mà tôi chọn là ngồi trên bờ tường chạy qua Dừa Con, vì ngồi ở đó vừa cao vừa mát. Sau khi phiên chợ tan, tan vì chúng tôi gây nhau, tan vì chúng tôi chán,... có rất nhiều lý do để chúng tôi nghỉ chơi, nhưng cuối phiên chợ chúng tôi đều tìm cách hái quả của Dừa Con để uống.

Tất nhiên là tôi và lũ bạn không thể nào với tới quả của cây Dừa Con được rồi! Và cũng chẳng có đứa nào dám leo lên cây hái quả. Nhưng chúng tôi luôn có nhiều cách để đạt được tham vọng về con đường ăn uống của mình. Tôi sẽ đứng lên bờ tường và lũ bạn tôi cùng nhau kê các lớp gạch cao lên, kê đến mức mà tôi có thể chạm được quả dừa trên cây thì lũ bạn sẽ dừng lại. Dừa Con trong mắt tôi thân thương là vậy, vì tôi ăn được quả của nó.

Sau một thời gian tôi rời gia đình, những lúc về thăm nhà tôi vẫn hay ra chỗ Dừa Ông và Dừa Con thủ thỉ đôi điều, nhìn bóng dừa là nhìn thấy cả một hồn quê. Sau này ông cố nội mất, cây Dừa Ông cũng mất đi. Tôi nghe ông nội bảo: Hôm bão to, gió thổi mạnh, rễ cây trốc lên, thế là Dừa Ông bị quật đổ. Vậy là cây Dừa Ông cũng đến lúc phải ra đi - đi như cách ông cố nội đi vậy! Ai ai rồi cũng phải chịu sự chi phối của vô thường, kể cả người và vật.

Tôi tự bảo rằng, sau này tôi sẽ giữ lại cây xoài, cây mận, cây bơ, cây khế, cây bưởi,... mà ông nội trồng và cả cây Dừa Con nữa. Tôi sẽ trồng thêm một cây dừa vào chỗ Dừa Ông và gọi tên nó là "Dừa Cháu". Tôi nghĩ điều này mình nên làm, vì ở cái xứ nóng này, dừa không chỉ là dừa mà nó là hồn quê, là tình người, và riêng tôi nó còn là "tình huyết thống". Mỗi một cây đều mang trong mình những mảnh ghép thời gian. Khi nghĩ lại những điều đó tôi sẽ thấy hoài niệm của mình có nội dung hơn.

Giống như các mùa trong năm vậy, mỗi mùa đi qua là một sự tiếp nối chứ không phải kết thúc. Mùa xuân đã nắm lấy tay mùa hạ để đi và nắm tay mùa đông để về; mùa hạ nắm tay mùa thu để ra đi và nắm tay mùa xuân để trở về; mùa thu nắm lấy tay mùa đông để đi và nắm tay mùa hạ để trở về; mùa đông đã nắm tay mùa xuân

để đi và nắm tay mùa thu để trở về. Các mùa đã nắm tay nhau quay vòng để làm nên một năm trọn vẹn, nối tiếp không ngừng. Sự giao mùa của chúng thật kỳ diệu.

Người ta ví mùa xuân như tuổi trẻ của con người, đó là mùa của sự tái sinh, mùa của đổi mới và tái phát triển. Mùa xuân này, trên mảnh vườn nhà nội sẽ có thêm một cây dừa, nơi đây sẽ có sự tiếp nối của Dừa Ông, Dừa Con và Dừa Cháu.

Bão đã đi qua, mùa xuân này Dừa Con vẫn còn. Dừa Con bỗng đẹp và ý nghĩa hơn bao giờ hết, vì qua Dừa Con tôi thấy có Dừa Ông và Dừa Cháu trong đó; để mỗi mùa xuân về, trên mảnh đất quê hương, tình thân luôn được tiếp nối một cách trọn vẹn nhất.

Dã Tuệ San

Màu lam - lý tưởng tôi chọn

Người xưa thường nói: "Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ". Đúng thật là thế, không có gì làm cho ta yêu đời, nhẹ nhàng, an lạc, hưng phấn trong cuộc sống bằng tự tìm cho mình một thú vui riêng. Với tôi, việc chọn cho mình niềm vui chắc ai cũng sẽ cười, đó là vui ở chùa. Ai cũng nghĩ tôi già rồi thì phải, vì có câu: "Trẻ vui nhà, già vui chùa" mà. Nhưng không, tôi còn rất trẻ, trẻ đến ngây thơ nữa là khác, vì đối với tôi mỗi ngày đến chùa là một ngày vui.

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe về niềm vui của tôi nhé!

Tôi nhớ ngày đầu tiên tôi đến chùa để sinh hoạt cùng với các anh chị huynh trưởng trong gia đình Phật tử, cảm giác ban đầu không khỏi lo sợ, hoang mang vì có quen ai trong đó đâu. Trải qua vài tuần sinh hoạt, khi đã quen được môi trường cũng như quen các anh chị huynh trưởng yêu thương, tôi càng mạnh dạn hơn. Dưới mái già lam, tôi được học rất nhiều kiến thức từ Phật pháp và những kỹ năng mềm, từ lý thuyết cho đến thực hành, mỗi một môn học đều cho tôi sự hứng thú.

Trong suy nghĩ non nớt của tôi lúc đó, đi sinh hoạt gia đình Phật tử cũng chỉ là ham vui, được đi cắm trại đây đó. Nhưng càng học sâu hơn về tổ chức, tôi nung nấu cho mình một lý tưởng, đó là lý tưởng màu lam, vì anh Võ Đình Cường đã từng nói: "Lý tưởng chỉ hướng cho thuyền đời và nảy hoa cho cuộc sống". Từ đó tôi đã xác định rằng, sẽ gắn bó với lý tưởng màu lam này dù vẫn biết phía trước là quãng đường còn nhiều khó khăn và đầy gian truân như các anh chị đã và đang dấn thân, để góp phần xây dựng xã hội trên tinh thần Phật giáo.

Đối với tôi mỗi ngày đến chùa, được hòa mình vào nhà lam đều là mùa xuân. Bởi ở đó, chúng tôi có tình thương, có tiếng cười, có những lời dạy Phật pháp làm nền tảng cho chúng tôi bước vào đời.

“Vẫn biết đường lam lắm chông gai

Mà bao anh chị vẫn miệt mài

Xây dựng nhà lam thêm rộng khắp

Tình lam chan chứa mãi tương lai”.

Liên Hướng

Vui sống mỗi ngày

Đã bao giờ bạn tự hỏi chính mình rằng: “Bạn đã thật sự hài lòng về cuộc sống mà mình đang có hay chưa?”

Đối với tôi, thì tôi vẫn thường đặt ra nhiều câu hỏi cho tự thân như vậy!

…

Tĩnh lặng.

Rảo bước rong chơi.

Có những buổi chiều tắt nắng, tôi đi dạo quanh hồ Phương Trạch cảm thấy cuộc sống bình yên đến lạ, mọi thứ nơi đây đều bình dị và giản đơn quá. Tuy được sống giữa miền phố thị xa hoa và lộng lẫy, nhưng trong tôi vẫn luôn giữ một nét đơn sơ và bình dị của một người tu sĩ. Tự hỏi mình đã thật sự hài lòng với cuộc sống này chưa? Và câu trả lời của tôi đó là: “Tôi rất hài lòng về cuộc sống hiện tại mà tôi đang có”. Bởi lẽ, trong cuộc sống này, không ai có đủ khả năng làm cho ai vui vẻ, cũng không ai có đủ khả năng để làm cho ai buồn đau. Vui vẻ hay buồn đau là do ta chọn, cớ sao ta lại không chọn “vui sống mỗi ngày”. Nhưng nếu khi ta gặp chuyện buồn thì cũng cứ buồn một chút có sao đâu, cuộc đời có nỗi buồn thì niềm vui mới trọn vẹn, có vấp ngã thì bước chân mới vững chãi hơn. Trái tim có đớn đau thì mới cảm nhận được hạnh phúc là gì?

Nhưng điều khiến cho tôi “vui sống mỗi ngày” đó là tôi biết hài lòng với những gì mình đang có. Bạn nên hiểu rằng, khi bạn biết hài lòng với những gì bạn đang có là bạn đã có đủ bình yên. Bạn muốn cuộc đời mình luôn đầy ắp tiếng cười và niềm vui để ý nghĩa hơn, thì bạn hãy hướng về ánh sáng mặt trời, giữ tâm mình thật bình yên giữa những muộn phiền.

…

Một năm có đủ bốn mùa

Cuộc đời có đủ đắng chua, ngọt bùi

Trời đất có lúc nắng mưa

Tâm ta cũng có nửa mùa buồn vui.

Thế đấy, con người và trời đất luôn có sự giao hòa và tương đồng với nhau. Nếu bạn thực sự biết tĩnh lặng để nhìn sâu vào mọi thứ xung quanh thì bạn sẽ nhận ra rất nhiều điều ý nghĩa trong cuộc sống. Cũng vậy, nếu bạn hờ hững với những cảm xúc của chính mình thì bạn sẽ không bao giờ cảm nhận được niềm vui hay nỗi buồn trong tâm. Nếu bạn hờ hững với xúc cảm của những người xung quanh thì bạn dần dần đánh mất đi những người bạn chân thành bên ta. Trời đất sẽ tươi mát và trong lành sau những ngày giông bão, còn bạn sẽ cười thật tươi sau những giọt nước mắt.

Mỗi ngày tôi đều ngồi an tĩnh để quán chiếu lại chính mình, để xem tâm mình có đổi thay theo từng ngày hay không. Quả thật, tâm biến chuyển không chỉ theo mỗi ngày, mà nó đổi thay một cách nhanh chóng lạ thường. Hôm nay, tôi sẽ chia sẻ cho các bạn một vài điều nho nhỏ về sự thay đổi trong tâm, làm tôi cảm thấy hài lòng giữa cuộc sống này để "vui sống mỗi ngày" bạn nhé!

Buổi sáng, sau khi nghe tiếng chuông khai tĩnh, tôi liền mở mắt ra, ngồi dậy và việc đầu tiên của tôi là lấy đôi tất mang vào chân cho ấm giữa tiết trời giá lạnh. Thế nhưng tôi tìm mãi một hồi cũng không tìm thấy đôi tất để ở đâu? Tôi bèn đánh liều ngồi bật dậy, bỏ hai chân xuống nền nhà mà cảm nhận cái lạnh tê tái thấm vào da, cắt vào thịt, làm tôi thức tỉnh. Cơn ngái ngủ còn vương vấn bỗng chốc liền tan biến. Tôi bước những bước chân xuống nhà Tổ niệm Phật rất tĩnh tại không trở ngại.

Sau giờ niệm Phật, tôi về phòng định lên giường tìm nơi trú ngụ ấm áp, thì những câu cảnh sách mà sáng nay bác Bảo Giác vừa tuyên tụng lại vang vọng đâu đây: "… Nên suy xét đảm đang nghiêm túc. Phục vụ người tức phục vụ mình. Chăm lo củi nước hoàn thành. Cũng là đường lối tu hành cần chuyên…". Tôi bèn ra lấy nước vào nấu, để chế cafe cho mọi người, ra đến bình nước mới biết nước không còn một giọt nào. Lúc đó, trong tâm cảm thấy có chút hụt hẫng, nhưng không hề phiền muộn, tôi liền chạy xuống nhà lấy nước. Hai tay xách hai bình nước tôi thầm cảm ơn vì việc hết nước đã tạo điều kiện cho tôi có cơ hội để tập thể dục buổi

sáng.

Tôi ngồi lặng ngắm từng giọt cafe rơi một cách chậm rãi, mà thấy đời thật thong dong. Những giọt cafe này có thể tiếp thêm nguồn tỉnh thức cho những người con Phật đang miệt mài phiên dịch kinh điển. Quý thầy cô say mê trên từng con chữ, phiên dịch kinh sách từ sáng tới trưa, từ chiều tới tối, từ tối tới khu- ya, từ ngày này sang tháng nọ, từ năm này qua năm khác, quý thầy cô như những chú ong chăm chỉ ngày ngày hút mật tặng cho đời. Ai cũng mang trong mình hoài bão lớn lao là đem Pháp bảo đến cho muôn người. Mọi người làm trong âm thầm lặng lẽ như vậy thôi, nhưng hình ảnh ấy sao tôi cảm thấy thân thương đẹp đẽ đến lạ kỳ.

Còn tôi, ở phút giây hiện tại này đang cho mình tận hưởng hương thơm của ly trà ấm trên tay, hít hà hương thơm vào trong mà sợ bỏ sót mùi hương còn phảng phất ra bên ngoài. Tự thấy cuộc đời mình sao mà ý vị quá, cảm giác không lo toan đến thế sự ngày mai, không bận tâm truy tìm quá khứ, không tiếc nuối những ngày đã qua, dành chút thời gian tĩnh tâm trong hiện tại, vậy mà an lạc đến lạ thường. Mỗi ngày khi tôi có nhiều việc để làm, thì cuộc sống tạo cho tôi nhiều cơ hội để thử thách bản thân và nuôi lớn tâm trí của chính mình. Tôi thấy rằng cuộc sống không bao giờ tẻ nhạt và nhàm chán nếu ta luôn vận động và không ngừng đổi mới.

Nếu bạn có thể nhìn nhận mọi việc trong cuộc sống theo một cách nhìn khách quan nhất, thì chuyện buồn hóa vui, chuyện xui hóa hên, chuyện bất lợi chính là cơ hội… Bạn thấy rằng, việc mà bạn làm sai lầm hôm nay chính là bài học cho ngày mai. Nỗi buồn hôm qua nay không còn theo ta nữa; quá khứ dù có đẹp hay xấu cũng do ta nhìn nhận; tương lai có tươi sáng hay không là do ta lựa chọn. Vui sống mỗi ngày, đó là thông điệp của tôi gửi đến "vạn hữu nhân duyên" trong thời gian tu học dưới mái chùa Long Hưng. Đây là khoảng thời gian tôi có nhiều nhân lành duyên tốt, nơi mà ý chí tạo nên dũng khí cho bản thân. Dù bạn ở vùng quê xa xôi hẻo lánh hay ở chốn thành thị xa hoa… chỉ cần trong tim bạn có nhiệt huyết, có tâm cầu học thì bạn cũng có thể giống như tôi, biết hài lòng với cuộc sống thực tại, bỏ lại sau lưng tất cả những muộn phiền.

Hôm nay, bạn có ổn không?

Nếu không ổn, thì hãy dành chút thời gian tự hỏi chính mình rằng bạn đã thực sự hài lòng cuộc sống này không? Nếu bạn đã hài lòng cuộc sống hiện tại, thì ngay giây phút này đây, tâm bạn

đang đón chào một mùa xuân rực rỡ. Mùa xuân ấy, chẳng phải mùa xuân chóng đổi thay của đất trời mà là mùa xuân miên viễn, tươi mát của một tâm hồn bình yên.

Chân Mây

Tinh mơ buổi ban mai

Sương sớm còn đọng lại

Nhìn thấy

Con đường

Ta đi

Tĩnh lặng

An yên

Thơ mộng

Bỗng chợt nhớ

Đời người còn chút bình yên!

Quảng Thông

Xuân tự tại

Một chút an yên, một chút thiền
Mai đào chớm nụ thoáng bên hiên
Mới hay xuân về trong nắng ấm
Gió xuân còn đọng chút hương thiền.

Thiền hành dạo bước với thiên nhiên
Pháp hữu mời nhau chén trà thiền
Cùng nhau đàm đạo dăm ba chuyện
Tự tại thong dong hết não phiền.

Sống chốn thiền môn chẳng ưu phiền
Vui cùng kinh kệ chốn thiền viên
Thảnh thơi buông bỏ không dính mắc
Một chút an yên một chút thiền.

Chơn Như

Muôn cánh hoa xuân

Xuân lướt nhẹ vương trên cành Ngọc Điểm
Sắc hồng tươi kiều diễm cánh hoa Đào
Đóa Mai vàng trong gió nhẹ xôn xao
Chùm Thạch Thảo ngọt ngào chào nắng mới.
Nhành Lan tím tiễn đông qua vời vợi
Nụ Hồng xinh phơi phới nét xuân thì
Hương dịu dàng thơm ngát cánh hoa Ly
Khoe sắc thắm đóa Trà My chớm nở.
Mừng xuân mới Cúc vàng tươi rực rỡ
Hoa Hướng Dương khép mở giữa khung trời
Khóm Đồng Tiền ru trong gió chơi vơi
Nàng Dạ Ngọc lả lơi ngoài hiên vắng.
Quỳnh Hương đó về trong đêm lẳng lặng
Cùng Thủy Tiên xây ước mộng cho đời
Hồ Điệp về tung cánh dạo muôn nơi
Nghinh Xuân nở gọi mời mùa xuân tới!

Ngũ Ánh Tuyên

Xuân trên đất khách

Xuân về thổn thức tiếng chuông ngân

Lặng lẽ thương ai kiếp bụi trần

Huệ thọ hương khoe sầu đất khách

Mai đào nhụy trổ chạnh lòng nhân.

Thương cha bạc tóc đời bươn chải

Nhớ mẹ còng lưng kiếp tảo tần

Ngọn gió vô tình rơi lạnh lẽo

Xuân về rớt lại tiếng chuông ngân.

Ngọc Thu

Xuân đến đi

Xuân đến mai, đào nở
Xuân đến nhà nhà vui
Xuân đến thêm tuổi mới
Chúc yêu thương ngập trời.

Xuân đi hoa buồn héo
Xuân đi lặng tiếng cười
Xuân đi mang theo sắc
Đọng nhạt nhòa, nhớ thương.

Ta chẳng vui xuân đến
Chẳng buồn tiễn xuân đi
Đời đi đi đến đến
Luật xoay chuyển chẳng dời.

Kiếp người trong hơi thở
Sanh tử lẽ thường thôi
Sống tự tại thảnh thơi
Giữa muôn trùng tan hợp.

Nhớ di ngôn Đức Phật

Tâm rửa sạch uế phiền

Tịnh lòng an trú pháp

Chẳng vọng động xưa, nay.

Xuân đến ta vẫn yên

Xuân đi lòng thanh thản

Nguyện người người an lạc

Sống trọn vẹn sắc xuân.

Hạnh Tâm

Không

Không giờ, không phút, không giây,

Không đi, không đến, không chờ đợi ai!

Tuổi xuân ta hãy còn dài

Gắng mà học tập tâm khai mỗi ngày.

Đường đời dẫu có đắm say

Chớ nên say mãi sớm ngày tỉnh ra,

Tỉnh ra vượt thoát Ta bà

Quay về Tịnh độ liên hoa sẵn dành.

Thuần Niệm

Thiền

Màu xuân trắng tuyết

Duy Khánh hát:

"Ngày qua giã từ đất mẹ mà đi

Vì nghe tình quê tình nước đôi bề..."

Mấy ai từ khi sinh ra cho đến ngày về với đất mẹ chỉ trọn vẹn một chốn một nơi, hẳn ít nhất một lần rời xa quê mẹ, mang trên người nhiều lý do mục đích khác nhau. Duy Khánh với cuộc chinh chiến triền miên, tay vác súng lên đường tìm hạnh phúc hòa bình, trải qua khói lửa máu xương rồi cũng có ngày về còn lại mắt hoa tặng người thương. Thành công cũng không dành cho tất cả mọi người, ra đi đó nhưng đi mãi không thấy về, không lại hoàn không, tất cả lại gánh thêm mối điêu tàn tuổi tác. Thật hy hữu! Có một cuộc ra đi vang động thế giới, không chỉ mang lại lợi ích cho một dân tộc mà thành công của nó tươi mát cho cả Á Đông. Đó chính là hành trình sang Ấn Độ thỉnh kinh của Đường Huyền Trang, hay Ngài còn được gọi bằng cái tên khác là Đường Tam Tạng, Tam tạng pháp sư Huyền Trang. Cuộc hành trình vĩ đại của Ngài được ghi chép kỹ lưỡng trong *Đại Đường Tây Vực ký*, những gì liên quan đến Phật giáo, văn học, chính trị, xã hội trong tác phẩm này đã được giới thiệu và tìm hiểu nhiều nên lần này xin không nhắc lại. Vậy nay muốn viết về điều gì? Bản thân cũng là một kẻ mò mẫm từng con chữ, câu kinh, luôn ghi dấu hai chữ "phiên dịch" trong lòng bằng tấm lòng kính ngưỡng những bậc tổ sư vĩ đại và Ngài Huyền Trang. Nhân tiết xuân nhuận khí ngập trời, tôi xin lan tỏa chuyện Người xưa thỉnh kinh mà bao lâu nay vẫn

thầm kính phục. Từ ngày quyết chí cầu pháp thỉnh kinh cho đến ngày về lại Trường An, Huyền Trang đã hiến dâng cả mười chín mùa xuân của cuộc đời mình cho hành trình tìm cầu Phật pháp. Ngài vốn được biết đến là con người cương nghị, sắt đá. Tuy nhiên nếu đọc các tác phẩm của Ngài, chúng ta sẽ bắt gặp hình ảnh mùa xuân nhẹ nhàng, ẩn khuất như giữ gìn ý chí, nghị lực cho con người quyết chí tìm chân kinh. Hãy cùng tôi tìm hiểu để biết được trời đất đã dành tặng mười chín mùa xuân ra sao trên hành trình thỉnh kinh của Ngài.

Huyền Trang được sinh ra trong một gia đình Nho giáo, từ nhỏ đã thông tường sách sử. Nhưng không may, cha mẹ đều qua đời từ khi Ngài còn rất nhỏ. Mới lên 10 tuổi, Ngài đã chịu cảnh bơ vơ giữa thời loạn lạc. Nhưng những lầm than vất vả của cuộc đời không những không quật ngã được Ngài, mà chính điều đó đã biến thành dưỡng khí khiến cho ý chí của Ngài mạnh mẽ hơn. Đó cũng là nhân duyên chính khiến Ngài nương vào cửa Thiền mà liễu ngộ nhiều điều của Phật giáo, không màng đến chuyện nhân gian lắm biến nhiều thiên. Tuổi dần lớn, đạo thông hiểu càng sâu nhưng sẵn tính thông minh hiếu kỳ nên về sau trong Ngài nổi lên nhiều thắc mắc và lắm điều chưa thỏa mãn. Nhiệt huyết độ tuổi thanh niên tráng kiệt, tinh thần Phật giáo thúc đẩy, mặc vua Thái Tông khuyên cản, Ngài vẫn tìm đường sang Ấn Độ để tìm cầu Phật pháp mới thỏa ý mong cầu, chiêm bái Phật tích tưởng nhớ ơn Phật và thỉnh kinh về nước, ngõ hầu thay đổi và phát triển Phật giáo nước nhà.

Với mười chín năm du hành, đi qua 110 nước phía Tây với quãng đường ước tính gần 54.000 km, phương tiện thô sơ, đường không lối mòn, gian nan Ngài phải vượt qua là vô số kể. Tuổi trẻ sức dài vai rộng ra đi, khi về tóc đã bạc, lực đã kiệt. Quả thật, cái giá để đánh đổi cho sự thành công thật không dễ dàng. Hành trang của Ngài có ngọn đèn dầu treo lơ lửng trước mặt, vừa tỏ đường vừa để soi sáng lý tưởng giáo pháp, tiếp sức Ngài tiến về phía trước, vững bước trên con đường thỉnh kinh. Chúng ta thường biết về hành trình của Ngài là như vậy, thành công của Ngài là như thế, hình tượng uy nghi, nghiêm tướng hơn người, vượt xa những gì con người cổ đại có thể nghĩ và biết tới. Nhưng Ngài cũng từng trải qua thời trai trẻ tuấn tú, cũng suy nghĩ vẻ đời muôn màu. Chúng ta thử đặt mình vào thời đại của Ngài để xem hạ nóng, thu tàn, đông tái buốt rồi háo hức lúc xuân sang như thế nào?

Mười chín mùa xuân tuổi trẻ của Ngài đã dành cho xứ người, chí đạo lớn đến thế, khó khăn đầy rẫy trong tâm trí. Nhưng có lẽ nào Ngài không một lần ngồi tĩnh lặng suy nghĩ cho tuổi đời của mình

thay đổi theo trời đất? Có chứ! Tuy phần lớn nội dung trong tác phẩm *Đại Đường Tây Vực ký* Ngài viết về những nơi Ngài đi qua và những sự kiện liên quan diễn ra, hiếm khi Ngài viết về suy nghĩ cá nhân, nhưng hiếm không có nghĩa là không có. Tác phẩm này có 12 tập với hơn 120.000 chữ, nhưng chữ "xuân" được Ngài nhắc đến chỉ vỏn vẹn ba lần cộng với hai lần nhắc khéo về chữ xuân, số ba so với 120.000 phải nói là cực hiếm. Phải chăng Ngài là người ít cảm xúc thiên nhiên, không có biểu cảm nội tâm để diễn tả. Chắc chắn là không, vì chỉ có người có nhiều nội tâm mới có những quyết định khác người, chẳng qua ở đây là tác phẩm mang tính sử học nên không thích hợp cho biểu đạt tình cảm nội tâm. Nếu Ngài có thời gian viết về tâm ý cá nhân chẳng hạn như *Đại Đường Tây Vực tư cảm ký* thì có lẽ Ngài sẽ viết được nhiều hơn.

Chữ xuân Ngài viết đầu tiên là khi Ngài đi đến nước A Kỳ Ni: "Ở nước A Kỳ Ni có nhiều sông chảy về hướng Đông, núi cao có tuyết. Mùa xuân, mùa hạ vẫn còn đóng băng, tùy lúc băng tan rồi trở thành nước. Đường đi hiểm trở, mùa đông gió lạnh thê lương". Lần thứ hai tại nước Ô Trượng Na: "Phía Đông Bắc thành Tào Yết Phấn đi 256 dặm thì vào núi lớn đến dòng suối Rồng A Ba La La. Dòng suối này là thượng nguồn của sông Tô Bà Phạt Tốt Đổ, chảy qua phía Tây Nam. Tuy mùa xuân, mùa hạ nhưng vẫn còn tuyết về ban đêm, tuyết rơi lóng lánh chiếu sáng". Lần cuối cùng Ngài nhắc đến mùa xuân là ở nước Thương Di: "Nước Thương Di đất hẹp, có nơi không quá 10 dặm. Hai bên tuyết đóng cho nên rất lạnh, ngay cả mùa xuân, mùa hạ tuyết vẫn bay cả ngày lẫn đêm. Đất đai khô cằn chỉ còn sỏi đá. Khó trồng cây, chỉ có cỏ mọc nhiều ở những nơi hoang vu như thế, chẳng có người nào dừng chân". Trên đây là ba lần Ngài trực tiếp nhắc đến mùa xuân, còn có hai lần khác gián tiếp với khung cảnh không khác gì nhiều, lần đầu là tại nước Lam Bà: "Nước Du Thiện Na, từ 16 tháng 11 đến 15 tháng Giêng là mùa thật lạnh". Lần hai, đó là ở nước Ca Thấp Di La: "Nước Ca Thấp Di La, bốn bên đều là núi cao ngất trời. Khí hậu lạnh có tuyết nhiều và ít gió". Xem qua chúng ta thấy mùa xuân của ngài Huyền Trang có gì đặc biệt? Chỉ có một màu trắng của tuyết kèm với cái lạnh lẽo thê lương mà thôi. Mùa xuân mà thiên hạ thường biết thì có màu xanh của chồi non, ánh trời vàng ấm áp hay tiếng chim thú khi đất trời đầu năm chuyển mới, vậy màu tuyết trắng với nỗi lạnh thê lương trong mùa xuân của Ngài mang ý nghĩa gì?

Tuyết rơi đầy khắp không gian, cảnh vật ấy dễ dàng giúp con người hòa mình vào thế giới êm ả tĩnh mịch. Những bông tuyết tinh khiết thay nhau rơi xuống tô đẹp cho đất. Phía trước khoảng trời mênh mông cũng có những bông tuyết nhỏ vội tan biến giữa

khoảng không vô tận, chẳng kịp chạm xuống đất. Trời tuyết sẽ không có tiếng sấm gầm, không tiếng gió gào thét, thay vào đó là cảm giác bình an trong cái lạnh buốt, hết thảy nóng vội bất an trong lòng đều trở nên lặng yên và mềm mại. Màu trắng của tuyết đã làm đẹp những hỗn độn tạp màu của đất, che lấp đi những dơ bẩn và xấu xa của thế gian, làm cho không khí cũng như muôn vật trở nên thuần khiết hẳn lên, con người theo đó cũng không muốn động niệm nhiều, chỉ muốn tận hưởng mà thôi. Êm ả, tịch mịch, lơ lửng trời thinh, tinh khiết ban sơ, bình an cảm giác ngồi lặng lạnh buốt... đây đều là những khung cảnh hiếm thấy trên đường đi của Ngài. Tuy cảnh vật này không gặp nhiều, không nhắc nhiều nhưng cũng đủ phần an ủi cho bước chân của Ngài vậy. Trời đất bốn mùa luân chuyển, thiên hạ vật đổi sao dời, tâm ý con người cũng không giữ mãi một điều, Ngài từng mệt mỏi, cũng không ít lần muốn lùi bước như những cảnh xấu ác thử thách con người. Nhưng tiếng lòng đạo Pháp phía trước cuốn hút Ngài như cảnh đẹp mùa xuân chiêu đãi con người sau những gì gian nan nhất, nhờ vậy đích đến đã đến việc cần cũng được hoàn thành.

Chuyến đi lịch sử của Ngài không chỉ có vai trò là một vị sư sang Ấn Độ thỉnh cầu chân kinh cho đạo pháp, mà còn có những giá trị to lớn đối với đời sống quốc gia. Ngài là cầu nối đặc biệt giữa Trung Quốc với các nước Tây Vực, mang về những mảnh ghép quan trọng cho công cuộc thống nhất đất nước về sau, những công trạng ấy không ai bàn cãi cả. Tự nghĩ, nếu được đi thêm một chuyến Tây du nữa thì chắc chắn Ngài sẽ đi. Nếu một lần đánh đổi tuổi thanh xuân cho đạo Pháp chắc hẳn Ngài vẫn sẽ hoán đổi mà không hề suy nghĩ. Ngài không nói về tuổi trẻ, cũng không nhắc đến mùa xuân, nhưng qua tác phẩm *Đại Đường Tây Vực ký* chúng ta cũng đôi lần cảm nhận được mùa xuân. Mùa xuân của Ngài chỉ vẹn một màu trắng, không phải trắng tang thương của chia ly mà là trắng tráng lệ kiêu hãnh của tuyết phủ. Bản thân nay cũng bắt đầu tiếp cận với công việc "dịch kinh", bắt đầu bước theo bước chân mà Người xưa từng đi. Vậy mà khi tiết trời vừa chuyển xuân trong lòng đã man mác, bồi hồi những cảm xúc không tên.

Nghĩ lại Người xưa đổi cả thanh xuân để quyết chí thỉnh chân kinh mà hổ thẹn, tự trách bản thân chưa làm nên sự nghiệp mà đã vội thụ hưởng những ưu ái của đất trời. Chợt nhớ lại câu vịnh của Trữ Anh mà giật mình nghe giọt xuân rơi:

Thương kẻ hạ ôm mơ đời chí sĩ

Uổng tháng ngày nhọc nghĩ vẫn còn nguyên.

Nhuận Giác

Hà Nội ngày trở gió

Tuổi thơ nó sinh ra và lớn lên ở cả hai miền quê nghèo, những kỷ niệm của năm tháng đó đã trở nên hỗn hợp nhưng hòa quyện vào nhau. Ngày xưa, đơn thuần chỉ là nó luôn ghi nhận rất tỉ mỉ những gì đang diễn ra xung quanh mình và lắm lúc suy tư miên man về một điều hoặc một nơi nào đó xa xăm, nhưng nào biết do vậy mà cho đến giờ phút này khi nó đang tu học tại chùa Long Hưng, một nơi cũng được xem là làng quê, đã đánh thức ký ức trong nó và gợi hết lên những khoảnh khắc tươi đẹp ngày ấy. Nhà nó nghèo, làng quê nó cũng đâu khá hơn song tuổi thơ nó ấy mà, lại vô cùng giàu. Giả như nó có kể ra đây, hẳn rất nhiều người sẽ cảm thấy ghen tỵ vì họ chưa từng được trải nghiệm một tuổi thơ trù phú đến thế!

Nhưng cái thuở đó, nó nào nhận ra mình giàu đến vậy, mỗi lần được mẹ chở ra phố mua sắm hay khám bệnh là lòng nó thầm mơ ước được sống sung túc như người ở đây, dù chỉ một ngày một đêm cũng mãn nguyện lắm rồi. Lớn lên mới hiểu, phố là nơi bao người mang ước mơ từ nơi xa đến để thực hiện, họ đã bỏ ra lắm nước mắt, mồ hôi và đôi khi cả máu. Có người thành công rồi trụ lại nơi phố song cũng không thiếu kẻ thất bại, đau buồn, rồi ôm giấc mơ vỡ tan ấy về lại với quê để được dỗ dành, được hàn gắn bằng chất liệu yêu thương như ngày xưa đã từng.

Làm con nít thật thích, có thể vô tư chơi đùa hết tất cả các trò chơi mà dân gian truyền lại từ thế hệ này sang thế hệ khác. Có một điều rất lạ là ngày bé học bài tới lui, ê a cả ngày, nhưng đôi khi lại khó thuộc hơn một trò chơi dân gian của nghìn năm trước, người ta chỉ bày một tí là chơi được ngay.

Đống rơm, con suối, mớ đất bùn tự đào rồi xem như là đất sét, trái banh, con diều giấy, cọng chun,... nhiêu đó thôi nhưng vẽ nên cả một tuổi thơ tươi đẹp trong mỗi trẻ con mà dù lớn, dù đi xa đến đâu chăng nữa chỉ cần nghe thoảng hương thơm cánh đồng, thấy

xa xa bọn trẻ đuổi nhau chơi u, chơi dây là trong lòng lại rộn lên miền ký ức.

Nó cũng vậy, càng lớn nó càng yêu tha thiết nơi nó được sinh ra và lớn lên, càng yêu tha thiết cái tuổi thơ hồn nhiên tươi đẹp kể cả những ngày đi chơi quá giờ, không dám vào nhà vì sợ mẹ phạt. Và nhớ cả những đêm ngủ trên lưng ba suốt con đường về nhà mỗi khi đi xem phim chiếu rạp ở đầu xóm. Nhớ luôn những ngày nắng nóng, đạp xe cả mấy cây số qua nhà nhỏ bạn chơi đồ hàng rồi ngồi nấu ăn ở cái chòi lá tự làm.

Nhớ lắm! Yêu lắm! Yêu thật nhiều tuổi thơ của nó!

Bỗng nó thấy mình hòa điệu với Thạch Lam bởi khi đọc những tác phẩm của ông, nó thấy ông cũng yêu tha thiết, yêu nồng nàn Hà Nội như bản thân nó yêu mái nhà tranh và làng quê nghèo ngày xưa ấy. Có yêu, có để tâm mới có những cảm nhận sâu sắc, để khi đọc người ta dù chưa có tuổi thơ vẫn có thể hình dung ra được tuổi thơ và không gian làng quê của ông qua thước phim tưởng tượng.

Mấy nay Hà Nội trở gió, cơn gió chiều đông man mác qua người, qua mặt, qua từng thớ thịt khiến nó miên man với những nỗi nhớ. Nó lại nhớ hương vị ngày tết ở miền quê nghèo mà khi xưa được vô tư vui đùa cùng những đứa bạn. Nhớ cái vẻ sang sang khi vào hàng quán ăn một miếng dưa hấu đỏ tươi dẫu chỉ có giá 200 đồng. Nhớ hương vị bánh, mứt tết khi thức làm cùng mẹ. Nó nhớ luôn cả mùi của bộ đồ mới mà chắt chiu dành dụm lắm mẹ mới mua được cho hai chị em nó,… Bao nhiêu ký ức vui vẻ của ngày tết cứ thế ùa về.

Những ngày cuối đông luôn làm người ta nao lòng, tất bật, hối hả và sẵn sàng gói ghém tất cả những suy tư, phiền muộn của năm cũ để chuẩn bị tâm thế bước vào năm mới. Tự nhiên nó cũng muốn gói ghém lại những bộn bề cuối năm để trở về thăm chùa, thăm nhà, và cùng mọi người đón một mùa xuân mới.

Ôi, cơn gió… làm chộn rộn lòng ai!

Liên Phát

Bình yên không hẳn là hạnh phúc

Thật ra, cho dù chúng ta sống hết đời này thì chẳng ai biết lúc nào mình mới chạm đến tận cùng nỗi đau cả, đơn giản là vì không có định nghĩa nào có thể lấp đầy được nội hàm nỗi đau tột độ của một con người. Cho nên bạn đừng tuyệt vọng khi vướng phải nỗi đau nào đó, bởi vì chúng ta còn không ít nỗi đau ở phía trước, bạn hãy chuẩn bị tinh thần để chiêm nghiệm nó, chớ vội tuyệt vọng. Mỗi nỗi đau là một bất ngờ, người khéo sống là biết phiêu với mọi cảm xúc của chính mình. Nếu xem đời người là nồi súp, thì chắc chắn "nồi súp đời người" là đắt đỏ nhất, vì nó có vị: chua, cay, mặn, ngọt; nó có các cung bậc cảm xúc: buồn, vui, tủi, thẹn; có các hoàn cảnh: hạnh phúc, bất hạnh, giàu có, nghèo khó... Như vậy nồi súp cuộc đời chẳng phải là quá hấp dẫn và quá đắt đỏ hay sao?

Có người từng cho rằng, bình yên không phải là hạnh phúc. Bởi với họ, một cuộc đời hạnh phúc cũng chính là một cuộc đời thú vị. Nếu như chỉ mãi bình yên thôi, thì đời người phải chăng đã quá nhạt nhòa, còn có thể thú vị được sao? Vậy việc nói rằng: "Bình yên không hẳn là hạnh phúc" nó nào có sai!

Thuần Ân

Mùa xuân không trở lại

Nắng vàng, gió lay nhẹ, một bài nhạc tết vang lên, khí xuân tràn về.

Bốn giờ sáng, điện thoại reo, mẹ nó điện chở một mớ đồ trước nhà lên chợ. Đôi mắt lim dim, nó vẫn chưa tỉnh ngủ.

Ngoài trời lạnh buốt, lần đầu tiên nó dậy sớm như thế. Nó cứ nghĩ trời còn sớm, ngoài đường chắc vắng lắm! Ngờ đâu, xe chạy ùn ùn, tấp nập, tiếng còi inh ỏi, dòng người càng thêm hối hả. Nó thấy bất ngờ, bất giác, chợt nhận ra tết sắp về.

Từ sớm, nó đã bị mẹ gọi lên chợ để phụ bán hàng, tuy là hơi bỡ ngỡ một chút nhưng hoàn cảnh chẳng đẩy nó thành con buôn. Nó không mời được một người nào đến mua. Nó chán, nó nản, mẹ thương nên bảo nó đi ăn chứ đứng đây chật chỗ. Nó vâng theo lời mẹ, đi ăn hết quán mì này rồi đến uống quán nước nọ, lại còn qua chỗ hàng chè ăn một ly rồi mới về. Nó thật biết nghe lời.

Nó đứng quan sát xung quanh những cô bán đồ gần mẹ nó, thấy cô nào cũng có một đứa con ngồi bên. Nó thiết nghĩ, có lẽ những ngày sắp tết ai cũng dẫn theo một đứa con không chỉ để phụ bán đồ mà còn đem lại sự may mắn gì đó. Nó nghĩ như thế rồi đinh ninh rằng mình sẽ đem lại vận may đến cho mẹ. Nhưng mà, nó đứng chào hàng xong thật lâu cũng không một ai vào hỏi mua. Nó thầm nghĩ: "Đây là sự may mắn hay đen đủi nhỉ?" cũng chẳng rõ nữa.

Tết đến xuân về kéo theo nỗi ám ảnh mang tên dọn nhà. Nó cùng mẹ bán buôn ở chợ về là tiếp tục công cuộc "làm đẹp" cho căn nhà. Dù rằng có đem cả căn nhà ra "phẫu thuật" thì cũng không đẹp lên được là bao. Nhưng có điều, nó cũng thích màu mè lắm, cũng chịu khó trồng cây hoa, nối thêm mấy sợi đèn màu nhấp nháy thì tuyệt đẹp. Những ngày sắp tết cứ xoay vần như thế, sớm làm con buôn, trưa về dọn nhà. Cho đến 29 tết, mẹ bảo nó đi sắm đồ. Nó

mừng lắm, vui lắm rồi cầm tiền đi quanh chợ.

Song, chẳng hiểu nó đứng lại tần ngần vì điều gì rồi nó tay không quay về và hỏi mẹ: “Mẹ có sắm gì cho bản thân không?” Mẹ bảo: “Mẹ già rồi, cần gì áo quần để xúng xính nữa đâu”, ánh mắt nó bỗng đượm buồn.

Suốt cả năm trời làm lụng quần quật, mẹ chẳng đoái hoài gì đến bản thân, chỉ mong sao lo đủ cho các con của mình.

Tết đến làm mẹ thêm vất vả, tết đến nhưng mẹ không được nghỉ ngơi. Mẹ chỉ ngả lưng vào đêm giao thừa, ở nhà vào ngày mùng một. Qua mùng hai, mẹ bảo đã hết tết rồi nên lại đi bán hàng.

Nó thương mẹ, ngồi ngắm nhìn mẹ ngủ, vết chân chim hiện rõ trên gương mặt mẹ. Thế là, bỗng dưng nó không còn thích tết đến xuân về nữa.

Bởi vì “Tết ghé qua lại lấy đi một tuổi xuân nữa của mẹ.”

Hồng Tâm

Chợ Nổi những ngày giáp tết

Ghe chiếu Cà Mau đã cắm sào trên bờ kênh Ngã Bảy

Sao cô gái năm xưa chẳng thấy ra chào…

Những lời ca vọng cổ khiến cho lòng người xa quê luôn nhớ về vùng đất màu mỡ, phù sa bù đắp bởi con sông Tiền. Mấy lần về lại Tiền Giang là mấy lần hoài niệm về những năm tháng gắn liền với sông nước. Chúng tôi vẫn thường thích ra đứng ở bờ sông ngắm nhìn những chiếc ghe, xuồng chở hàng hóa rao bán với chất giọng miền Tây Nam bộ chân chất.

Nào là…

Cá dồ bán tới mùa hông…

Dừa tươi, dưa hấu, khoai lang, khoai ngọt, củ sắn, ổi, xoài, khóm, chanh, ba khía cô bác ơi!

Tiếng rao hòa với tiếng máy nổ, tiếng sóng dạt bờ, những cánh bèo nhấp nhô theo từng gợn sóng, lâu lâu lại có chú cá búng lên mặt nước. Có lúc, chúng tôi khoái chí, phải tìm chỗ ngồi sát bờ, thả chân xuống chạm vào mặt nước, cảm giác mát lạnh làm sao!

Nhất là những ngày giáp tết, cảnh ghe thuyền chạy qua lại trên sông nhiều hơn ngày thường, họ chở tranh thờ, cây cảnh, lu, muối,… đem bán cho những người cần sửa sang nhà cửa, chuẩn bị đón tết. Nét đặc sắc văn hóa trên sông ở miền Tây Nam Bộ không chỉ có vậy mà còn có cảnh sinh hoạt chợ trên sông.

Chúng tôi được dịp đến chợ Nổi Cái Bè. Cảnh giao thương buôn bán tấp nập ghe xuồng, với các mặt hàng thiết yếu không khác gì các khu chợ trên bờ. Chỉ cần nhìn lên cây sào có treo các mặt hàng nông sản, du khách dễ dàng nhận ra họ đang bán gì. Đặc biệt ở các chợ Nổi miền Tây không thể thiếu trái cây, đặc sản của vùng đất

này, nào là dừa Bến Tre, vú sữa Lò Rèn, quýt Cái Bè, xoài cát Hòa Lộc, dưa hấu,… từ các tỉnh lân cận chở về đây bán. Cùng với các loài hoa cúc, vạn thọ, hướng dương,… với muôn sắc màu, làm động lòng người nô nức đón xuân.

Ghe chúng tôi cập vào bến nào cũng đón nhận những lời mời gọi thân thương từ chủ ghe, còn được nếm thử thoải mái. Phong cách hào sảng của người Nam Bộ không thể nào phai mờ trong tâm trí những người đến với vùng đất này. Không chỉ có người dân địa phương mà khách du lịch cũng rất ấn tượng với cảnh sinh hoạt chợ trên sông với các mặt hàng nông sản, cây lành trái ngọt quanh năm đều có.

Nếu được một lần ghé thăm, xin bạn hãy dừng chân bên bờ Tiền Giang, đến thăm chợ Nổi Cái Bè, thưởng thức các món ăn đặc sản để hiểu hơn về cách sinh hoạt nơi chợ Nổi và lắng nghe điệu hò.

Hò ơi!!!

Đất… miền Tây cây lành, trái ngọt

Người miền Tây, chất phác dễ thương.

Giọng hò điệu lý quê hương

Phù sa chín nhánh ơ… hờ

Hò… ơi… phù sa chín nhánh mạch rồng Cửu… Long…

Lâm Quế Thu

Kính lạy Phật A Di Đà

Cầu cho thế giới Ta bà bình an,

Cầu cho lắm cảnh lầm than

Nhận ra chân lý thế gian vô thường,

Cầu xin Đức Phật tình thương

Dang tay tiếp dẫn Tây phương liên đài.

Thiền Đức

Vè ngày tết

Nghe vẻ nghe ve

Nghe vè tết tết

Năm cũ đã hết

Mãn một nhiệm kỳ

Nhường chỗ bạn thì

Một năm mới sang

Chúc xuân an khang

Hạnh phúc an lành

Chim hót trên cành

Chào mùa xuân đến

Bạn bè thương mến

Gia đạo bình an

Mừng đón xuân sang

Vô vàn hạnh phúc

Đầu xuân kính chúc

Thiên hạ thái bình

Quê hương nghĩa tình

Yêu thương chia sẻ

Chúc xuân vui vẻ

Mạnh khỏe vui cười

Xuân đạo thắm tươi

Vui trong chánh pháp

Ngày xuân ấm áp

Nắng nhẹ dịu dàng

Gió lay mai vàng

Muôn ngàn lộc biếc

Xuân về vui thiệt

Hoa thắm khoe màu

Hồng, huệ đua nhau

Vẫy chào trong gió

Nhìn kìa lại có

Thược dược lay ơn

Cảnh sắc nào hơn

Mùa xuân nắng ấm

Mừng xuân gửi gắm

Tất cả chân tình

Chúc xuân yên bình

Cát tường như ý

Chúc xuân hoan hỷ

Hoan hỷ cái mà hoan hỷ.

Diệu Hạnh

Đi chung một hành trình

Ta đã đi chung một hành trình
Cùng nhau vui với nghiệp dịch kinh
Hơn thiệt đôi co lòng chẳng vướng
Chỉ giữ cho nhau mối đạo tình.
Chuyến tàu hội ngộ ta gặp nhau
Ngày dài tháng rộng vội qua mau
Những đêm thức trắng bên trang chữ
Ước mơ lan tỏa pháp nhiệm màu.
Một năm nhìn lại, sao quá nhanh
Dặn lòng buông bỏ những đua tranh
Tĩnh tâm ngồi xuống suy xét lại
Hiểu thương có phải đã thực hành?
Loay hoay quét dọn nhọc tấm thân
Vườn tâm cỏ dệt đã bao lần
Sao không thở đều trong chính niệm
Để đèn tuệ giác tỏ lối chân.
Đăng trình một sớm cất bước chân
Bao phen hồi tưởng chốn Long Hưng
Nhớ những ngày xưa bên thầy bạn

Trà thơm đàm đạo suốt bao lần.

Ngày mai chẳng biết sẽ ra sao

Hành trình chung bước đẹp biết bao

An vui sống đáng ngày đang sống

Ngẫm lại trong tâm bỗng tự hào.

Hy vọng ngày sau gặp lại nhau

Nhìn em ta khẽ nói đôi câu

Cùng mở tâm hồn cho nắng rọi

Thanh lương giọt nắng xóa ưu sầu.

Xuân về! Đời tươi! Ta cũng tươi...!

Chơn Thủy

Vô đề

Trong cuộc sống phồn hoa nhộn nhịp
Có mấy ai dừng lại mà xem
Buồn vui, sướng khổ đi kèm
Nhân sinh sóng gió, trắng đêm bạc đầu.

Muốn người thoát khỏi cảnh khổ sầu
Đức Phật dạy rõ hãy tu mau
Siêng năng niệm Phật thành câu
Nỗ lực, tinh tiến chuyên sâu thực hành.

Sử Phật Ấn Độ đã ghi rành
Khơi nguồn tuệ giác khắp chúng sanh
Xứng bậc Tăng sĩ tài danh
Giúp người thoát cảnh tranh giành hơn thua.

Nào nghe
Đất Vĩnh Ngọc sinh hùng, hào kiệt
Chốn Đông Anh thế phiệt bao người.

Thế nên

Tổ Vĩnh Nghiêm dựng xây nhà Đạo

Lập Long Hưng đào tạo Tăng tài.

Thiết nghĩ

Giờ đây tết đến mọi nhà

Nơi đây đón tết, đầu là tất niên,

Tổng kết kết quả liên liên

Dịch kinh sách Phật hết niên thế nào,

Còn có việc học ra sao

Cho nên xin nói với bao nhiêu điều.

Luận rằng,

Giữa Hà Nội trời đông giá rét

Nơi Long Hưng ấm áp tình người.

Và rồi

Thực hành nếp sống từ bi

Lục hòa cùng với Tăng Ni,

Kinh tạng - nghĩa chữ thực thi

Luật tạng - giới pháp oai nghi tu trì

Luận tạng - giáo điển giải nghi

Đều cần học đủ thị phi rõ ràng.

Thành ra

Trên giáo thọ tận tâm chỉ dạy

Dưới học trò cần mẫn dày công,

Câu câu chữ chữ tỏ thông

Nghĩa không sai diễn, chữ không hiểu lầm.

Nên có

Trong văn phòng ngày đêm đèn sách

Sách đầu ra định kỳ không thua

Trung - Anh đều dịch không đùa

Truyện tranh Phật giáo, nên mua để dành.

Còn có

Trên lớp học đèn khuya chưa tắt

Mỗi học trò cần chắc, học chăm,

Tiếng đọc, tiếng bút thì thầm

Không rời, không bỏ, nhọc thân xá gì.

Chỉ mong

Tam tạng giáo điển sớm dịch xong

Khắp nơi ngày ngóng lẫn đêm mong,

Người người hiểu rõ câu kinh Phật

Vượt thoát ưu phiền rõ sắc không.

Đành rằng

Việc học, việc tu nhiều đến thế

Tết đến ta vui với xuân kề.

Nhưng mà

Chùa đang xây dựng dở dang

Khí xuân vẫn cứ ngập tràn lối đi.

Ngắm nhìn

Cảnh chùa tươm tất đẹp ra

Sách kinh phiên dịch ấy đà cũng xong

Một năm qua vất vả vun trồng

Kết quả ngọt ước mong vẹn tròn.

Chút trà mứt bánh cỏn con

Đôi câu đối đỏ sơn son thếp vàng,

Tết về lộc biếc cứ miên man

Xuân sang lòng bỗng thấy rộn ràng,

Chúc nhau hạnh phúc bình an

Một năm mới đến muôn vàn yên vui.

Đồng Thiện

Mùa xuân đến

Xuân đến bên song cửa
Đất trời trải mênh mông
Lửa tham không còn nữa
Tâm bình thản sắc không.

Xuân đến bên song cửa
Đạo vàng nhẹ ngân vang
Cõi trần thắp ánh lửa
Soi sáng đến muôn ngàn.

Xuân đến bên song cửa
Chim ca hát bên đời
Những ân tình chan chứa
Dịu dàng nét tinh khôi.

Xuân đến bên song cửa
Trên môi khẽ mỉm cười
Đón chào xuân bên cửa
Vui cùng ánh xuân tươi.

Xuân đến bên song cửa

Chúc người mãi hân hoan

Chẳng bận lòng chi nữa

Ta bà hóa Lạc bang.

Ngũ Ánh Tuyên

Đối xuân

MAI nằm ấp nụ dáng đài trang

HUỆ thắm hồng xanh mãi rỡ ràng

NGỜI sắc khoe hương đời hát gọi

XINH cành gợi nét nhạc lòng vang

MÙA về bướm lượn trông thanh thản

TẾT gặp chim bay lướt nhẹ nhàng

ĐẾN cả muôn loài vui nhộn nhịp

CÚC ĐÀO RẠNG THẮM CẢNH XUÂN SANG.

Ngọc Thu

Thanh xuân không lặp lại, năm tháng chẳng đợi ai

"Cứ ngỡ đời người dài bất tận, thoáng chốc ngoảnh lại đã bạc đầu"

Ai rồi cũng thế, đi qua những tháng ngày trời thu ảm đạm, lại đón cái giá rét của đầu đông. Dừng chân, chợt nghĩ đã hết một năm, lòng người cũng não nề đến tuyệt vọng.

Đời người, khi chạm đến điểm cuối cùng, bỗng nuối tiếc một kiếp người u sầu. Cứ thế trôi đi, thời gian chẳng đợi một ai. Đứng giữa ngã tư của phố thị, lại mơ về một cuộc sống đồi núi hoang sơ.

Vào một hôm cuối đông sắp tàn, khí trời se lạnh. Tôi lặng lẽ pha một ấm trà hương Mộc (hương vị của tiết trời mùa đông), đốt một khúc trầm thơm và những ngọn nến lung linh ấm áp, xông một chút tinh dầu bạc hà, mở một bản nhạc du dương, trầm bổng. Cũng không thể thiếu một chút vị tri kỷ (một vị nên thơ của những kẻ thi sĩ lãng mạn).

Đêm đông sắp tàn, sương trời phủ khắp, hương trà cũng sắp tản mùi, vị trà cũng bắt đầu nhạt dần, buổi thưởng trà cũng kết thúc.

Khánh Hỷ trầm lặng, ưu tư rồi nói với tôi rằng: "Thoáng chốc đã gần hết một năm rồi, lại sắp bước qua một năm mới. Đời người lại già đi, cuối cùng cũng chưa làm được gì nhỉ?" Khánh Hỷ nói tiếp: "Năm trước, cũng vào dịp cuối năm, cũng hứa hẹn bao điều mới lạ, cũng dự định bao ước vọng tương lai. Thế nhưng, giờ vẫn chưa hoàn thành được bất cứ điều gì. Thời gian thật ngắn ngủi, còn con người thật trì trệ".

Tôi bảo: "Cậu nói đúng, thời gian thật hữu hạn, một khi đã đi qua thì không vì một ai mà chờ đợi, thời gian vô tình trôi, còn con người thì vô tình mà sống. Mới ngày nào đó còn hưởng cái gió thu

man mát - rồi chợt thoáng lại chịu cái giá rét của đầu đông, giờ lại sắp đón chào một mùa xuân ấm áp, mùa của khởi sự, mùa của năm mới nữa rồi. Năm cũ cứ thế qua đi, đời người lại cứ thế tàn xuân".

Nói đến đây, tôi lại nói tiếp: "Cơ mà, sao cậu lại bi quan thế? Tại sao cậu lại nghĩ một năm trôi qua, đời người mới già đi? Cậu biết không, từng ngày, từng giờ, từng phút chúng ta đã già đi rồi". Tôi cười khà khà và nói: "Tuy khép lại một năm cũ nhưng không có nghĩa là kết thúc mọi thứ, những điều cậu chưa hoàn thành được như dự định, thì sang năm có thể hoàn thành và cố gắng hoàn mỹ hơn nhiều. Năm cũ qua đi, năm mới lại đến, đó chính là sự hồi sinh, vực dậy và vươn lên mà thôi cậu ạ".

Người bạn lại tiếp lời: "Tớ cứ nghĩ, thời gian trôi chầm chậm, để đợi loài người rảo bước đi theo, cho kịp chuyến tàu sinh tử... Thế mà, giờ đây sao lòng cứ sầu muộn thế này, tớ cũng không biết nữa..." Khánh Hỷ ngập ngừng, không nói thành lời, cứ ậm ừ rồi lại thôi...!

Tôi với vẻ đầy ngạc nhiên, một cậu bạn tính tình vui tươi hòa nhã, luôn mang niềm vui đến cho mọi người như cái tên của cậu ấy. Giờ đây, lại thốt ra những lời về sinh tử của đời người như thế.

Khánh Hỷ im lặng thật lâu rồi nói: "Tớ đang đọc một vài cuốn sách, lại nói ra những điều vu vơ ấy mà. Thôi tớ về phòng nghỉ đây, cũng muộn lắm rồi cậu đi nghỉ sớm nhé!" - "Ừ! Cậu ngủ ngon nhé!"

Sau khi Khánh Hỷ về, tôi vẫn ngồi lại thêm chút nữa để suy ngẫm những lời nói của cậu ấy. Rồi tự thầm nghĩ: "Đúng thật, đôi khi ta vô tình với chính mình, vô tình với thời gian, để rồi thời gian lặng lẽ trôi qua, thì mới nhận ra bản thân càng ngày càng già đi".

Có người từng ví "đời người như tên bắn", ý chỉ cho sự hữu hạn của con người, sự nhanh chóng của thời gian. Bạn hãy sống trọn vẹn và ý nghĩa với những tháng ngày còn lại. Bởi vì, được sống thêm một ngày, đồng nghĩa với việc chúng ta đang tiến gần với cái chết.

Vậy nên, hãy thật sự trân trọng cuộc sống thực tại này.

Việc muốn làm, bạn nên làm ngay lúc này.

Người muốn thương, bạn hãy nói lời yêu thương ngay bây giờ.

Thời gian không đợi một ai, thanh xuân thì có hạn, đừng trì trệ nữa, hãy mạnh dạn đứng dậy, bước đi và hành động theo con tim và lý trí của bản thân. Dù cuộc đời có nghiệt ngã, dòng đời có đổi thay thì bạn vẫn mãi giữ cho mình một trái tim nhân hậu và một lý tưởng vững chãi.

Vạn Lợi Quán Như từng nói: "Cái gì quên được thì nên quên, đời người đừng để tình cảm và cảm xúc chi phối lý tưởng cao quý. Hãy sống với lý tưởng của chính bản thân mình". Nếu lý tưởng của bạn thật sự vững chãi thì bạn sẽ không bị những chuyện tình cảm vụn vặt nào đó chi phối. Rồi bạn sẽ sống trọn vẹn với thanh xuân của chính mình.

Thu qua, đông đến, xuân lại về, thấm thoát hôm nay đã cuối năm rồi. Tôi chúc bạn đoàn viên ấm áp bên những người thân thương. Hãy nói với nhau những lời yêu thương, đừng để xuân tàn mà bạn vẫn chưa kịp nói lời yêu thương với những người đáng được yêu thương.

Fan Việt - Quảng Thông

Mùa đi cùng năm tháng

Những ngày xuân về, đất trời như tươi vui hơn bao giờ hết, vạn vật khoác lên mình một diện mạo mới, con người cũng thấy trong lòng một niềm hân hoan đón chào năm mới. Người ta đón chờ mùa xuân như đón chờ một tương lai hạnh phúc, họ chờ đợi những ước mơ đang được ươm mầm, chờ đợi những yêu thương được đơm hoa kết trái và chờ đợi cả những lời hẹn ước sẽ thành hiện thực.

Hai mươi bốn giờ một ngày, ai cũng như ai nhưng "có những phút trở thành bất tử" và "có những ngày tháng chẳng để lại dấu vết nào". Có lẽ, một năm chính là thử thách, là bước ngoặt của bản thân ta. Dù có như thế nào chăng nữa, ta cũng đã vượt qua. Dẫu cho bước đi của mình có chậm hơn so với người khác, nhưng nó vẫn phù hợp với nhịp điệu của riêng ta.

Cho dù đối với mọi người xung quanh, ta không có một chút tiến bộ vượt bậc nào, nhưng đối với bản thân ta, chặng đường đó, rất đáng ghi nhận. Cảm thấy nên động viên chính mình một chút, rằng: "Mình đã làm rất tốt, thật sự rất tốt".

Những mùa xuân qua đi cho ta những cái nhìn về cung bậc cảm xúc khác nhau về biển đời sâu rộng, cho ta lắng lòng nhìn lại những mảnh vụn ký ức, những tàn dư cảm xúc từ những khung màu ố vệt thời gian. Ta sẽ chẳng có đâu những cơ hội để quay về mà làm lại bởi ở những mùa xuân trôi xa, sẽ không lặp lại thêm lần nào nữa. Vì vậy, đang còn tuổi trẻ nghĩa là đang còn nhiệt huyết, hãy dành dụm cho mình chút ít thời gian mà đắm say với đời, tận hưởng với người. Tuổi trẻ mà, có những nỗi đau chúng ta cần phải nếm trải, có những chuyện buồn chúng ta cần phải vượt qua, có những thứ tình cảm chúng ta cần đôi lần si mê, vụng dại.

Nếu ai chưa cảm nhận được tuổi trẻ thì hãy lắng nghe nhịp sống sôi động đang căng tràn từng ngày từng giờ ở nơi đây. Ai đó đã từng nói rằng: "Không sợ không thành công, chỉ sợ không có ước

mơ". Và ước mơ của hơn 100 thành viên trên toàn hệ thống Dịch trường Online Vĩnh Nghiêm Tùng Thư thật đơn giản: "Làm hết sức - Tu hết mình - Thắp sáng hoài bão cho công việc mơ ước, cho một tập thể mình đang gắn bó".

Mùa xuân tươi mới và hiền hòa giống như tuổi thanh xuân tươi đẹp của chúng ta. Hãy để quãng đời tươi đẹp ấy, khiến chúng ta cảm thấy hạnh phúc và tuyệt vời. Cuộc sống này cần lắm những con người nhiệt huyết, cần lắm những tâm hồn tràn đầy sức sống và niềm tin. Chúng ta hãy tự vẽ nên tuổi thanh xuân của mình bằng những niềm vui và nụ cười, điểm tô cho bức tranh tuổi trẻ về mùa xuân tươi mới.

Nếu cho rằng tuổi trẻ cho đi là vô nghĩa thì hãy nhìn vào ánh mắt và niềm tin của những người xung quanh chúng ta. Ta đã nhìn thấy ánh mắt tin tưởng của chư vị Tôn túc trong ban lãnh đạo và chư pháp lữ cùng đồng hành thực hiện những công việc chuyên môn, mọi người đều nỗ lực, kiên trì. Ta đã nhìn thấy những ánh mắt sáng lấp lánh niềm vui của các em thơ khi đón nhận những quyển sách *Câu chuyện hiếu đạo* cùng với những chiếc bánh, tấm áo mùa đông giữa rừng áo nâu đầy bi mẫn. Nhìn thấy trong huynh đệ có hình ảnh chính mình, hình ảnh chung của một tuổi trẻ sẵn sàng cho đi, không sống hoài, sống phí! Như cơn gió mát lành của buổi sớm mai tinh khiết, ta tin rằng những ước mơ chúng ta trao đi những niềm tin, chúng ta gửi gắm trong mỗi ý thức, hành động của mình đã ùa vào tâm hồn những người xung quanh một luồng không khí tươi mát nhất, trong lành nhất của tuổi trẻ.

Chúng ta chỉ có một cuộc đời để sống, đừng để những năm tháng thanh xuân đi qua rồi mới hối tiếc, đừng để những mùa xuân tươi đẹp lặng lẽ trôi qua một cách lãng phí. Đang còn sung sức, còn say mê và tràn đầy nhiệt huyết thì xin đừng lỡ hẹn với mùa xuân, đừng lỡ hẹn với tuổi trẻ…

Nếu cho rằng tuổi trẻ không đi mãi cùng thời gian thì xin đừng hoài nghi về tuổi trẻ, bởi mỗi giây chúng ta ngờ vực về năng lực và hoài bão của mình, nghĩa là chúng ta đã phí hoài tới 10 năm tuổi trẻ. Chính bởi những năm tháng trẻ trung ở mái tóc xanh hay bàn tay vững chắc của chàng thanh niên, ở đôi má hồng và bờ mi đen mượt của người thiếu nữ sẽ không ở lại mãi, thế nên hãy tạo ra một thứ nhựa sống thanh xuân chảy suốt cuộc đời. Sự trẻ trung không chỉ ở tuổi tác, mà còn là những ý chí, lý tưởng và khát vọng mãi tươi xanh.

Tết đang về, đất trời đang chuyển giao lặng lẽ, ta nghe đâu đây không khí rộn ràng, mê say. Đó là sự giao hòa của thiên nhiên, giao hòa của lòng người. Hương xuân đang chạm ngõ mọi nhà mang đến cho chúng ta những điều an lành và một năm an khang, thịnh vượng. Vậy còn chần chừ gì nữa, chúng ta hãy dọn dẹp sạch sẽ những bộn bề vẫn đang còn ngổn ngang, hãy rũ bỏ những quá khứ buồn đau và những suy tư chất chứa, mở rộng lòng mình, chúng ta sẽ cảm nhận được yêu thương và vô vàn điều ý nghĩa. Năm mới đến rồi, xin hãy vạch ra cho mình những khởi đầu mới, hãy sống với niềm tin và nhiệt huyết của tuổi trẻ để con tim ta có thể thỏa sức cháy với đời, cháy với những khát khao, yêu thương nồng ấm trong tim.

Thời gian chẳng chờ đợi ai, cũng chẳng nhân nhượng để ban cho ai một đặc ân hy hữu. Thì thôi, hãy để cho tuổi thanh xuân lưu lại trong tâm hồn mình những chuỗi ngày hết mình với cuộc sống, trở thành mùa của tuổi trẻ - mùa đi cùng năm tháng!

Nguyên Tịnh

Dám sống thật

Đôi khi sống với nhau, thỉnh thoảng cần có một phép thử.

Để làm gì?

- Để cân đo lại mối quan hệ.

Thử như thế nào?

- Nên để nó tự nhiên xảy ra, đừng cố tình tạo dựng vì như thế hiệu quả của phép thử sẽ không cao.

Người tri âm - tri kỷ hay người làm khách qua đường, cũng từ đây mà ra.

Người tri âm tri kỷ chính là người mà cho dù rơi vào bất kỳ trường hợp nào người ta cũng biết được tâm ý của nhau.

Người làm khách qua đường là người trông có vẻ thân thiết đó, nhưng không hề hiểu nhau. Vì bình thường người ta không thật lòng đối đãi với nhau, khéo che đậy ngôn từ, cử chỉ, cảm nghĩ dành cho nhau. Nếu chúng ta không dùng sự chân thành, tin tưởng để đối đãi với những người xung quanh thì không bao giờ có thể kết nối được truyền thông; việc hiểu nhau càng không thể nào có được. Chính vì thế mỗi lần có một phép thử chợt tới, người ta sẽ bất ngờ về nhau rất nhiều.

Ôi! Cũng là sự thật mà thôi!

Vậy làm sao cho cuộc sống bớt bất ngờ?

Một là bớt cách sống xã giao.

Hai là thận trọng khi nói.

Ba là quan tâm đúng mức đối với từng mối quan hệ.

Khi bạn làm được như thế là bạn dám sống thật với chính mình, khi chúng ta sống thật với chính mình, mọi ứng xử sẽ có chuẩn mực phù hợp của nó. Chúng ta không mất quá nhiều thời gian cho việc kết giao, cũng như không mất quá nhiều tình cảm cho những mối quan hệ không xứng đáng. Lúc này điều chúng ta cần làm là "quay lại yêu thương, vun đắp cho những thiện tri thức của mình, những tri âm tri kỷ luôn sẵn sàng gian khó cùng mình".

Dã Tuệ San

Bốn bước đợi đèn đỏ trong hạnh phúc

Bốn bước

Đợi...

Đèn đỏ

Trong hạnh phúc

Những ngày hè nắng nóng trên đường có khi nhiệt độ lên tới hơn 40 độ C, hay khi đông về gió rét căm căm chỉ còn dưới 7 - 8 độ C, khi ấy phải là lúc có công việc thật sự cần thiết bạn mới đi ra đường.

Nếu bạn được ngồi trên ô tô thì chúc mừng bạn, bạn thật là may mắn, vậy thì hãy từ từ dừng lại khi gặp đèn đỏ bạn nhé! Quan sát và cảm nhận để thấu hiểu nỗi khổ của những người bên ngoài kia đang phải đối diện với sự khắc nghiệt của thời tiết, mong bạn đừng vô tình bấm còi xe inh ỏi.

Còn nếu bạn đi xe máy hay xe đạp thì có lẽ sẽ không dễ chịu chút nào, khi đang vội vã dưới cái nắng rát da mặt hay cái lạnh cóng chân tay, lại gặp đèn đỏ và phải dừng lại. Khi đã tham gia giao thông, xin nhắn nhủ bạn của tôi đừng bao giờ vượt đèn đỏ bạn nhé, khi nào có ý định vượt đèn đỏ, hãy thầm đọc câu thần chú vô cùng hiệu quả này ba lần: “Nhanh một phút chậm cả đời”.

Vì vậy, khi bạn gặp đèn đỏ hãy dừng lại theo đúng quy định, quan sát những người xung quanh và bạn sẽ nhận ra rằng, thân họ có thể đã dừng lại, nhưng tâm họ thì vẫn đang muốn lao về phía trước một cách hối hả… Hãy cảm nhận ai ai cũng đang chăm chăm vào cái đèn đỏ để mong nó chuyển sang màu xanh và cảm nhận sự vội vã bất an nơi tâm hồn mỗi người.

Ai ai cũng mong rằng, thời gian khi ấy trôi qua thật nhanh.

Nhưng thực tế cho thấy bạn càng mong chờ thì thời gian lại càng chậm lại. Vì thế, những điểm dừng đèn đỏ luôn là những điểm dừng đầy bất an và đôi khi tạo nên những mất mát vô cùng to lớn.

Bởi vậy, tôi xin chia sẻ với các bạn thân yêu của tôi "Bốn bước dừng đèn đỏ trong hạnh phúc".

Bước thứ nhất: Khi gặp đèn đỏ, bạn hãy dừng lại bằng cả thân và tâm, rồi thầm nói "xin chào đèn đỏ bình an".

Bước thứ hai: Bạn hãy tự tặng cho mình một nụ cười hạnh phúc vì bạn đã kịp dừng lại đúng lúc.

Bước thứ ba: Hãy nhìn qua những người xung quanh, thầm ban trải sự bình an và may mắn nơi tâm hồn của bạn đến với mọi người.

Và quan trọng nhất là *bước thứ tư*: Bạn hãy hít thở ba hơi thở thật nhẹ nhàng, hãy thực hành như vậy, tôi tin chắc bạn sẽ cảm nhận điều kỳ diệu ngay sau đó.

Chắc hẳn trong chúng ta, ai rồi cũng sẽ đôi ba lần gặp phải "đèn đỏ cuộc đời". Thế nên, bạn đừng vội cho rằng đó là chướng ngại ngăn cản bạn tiến về phía trước. Đó có thể là một điểm dừng, giúp bạn vừa kịp thời gian để gặp được ai đó. Đó cũng có thể là lúc bạn kịp dừng lại để có thể tránh được một thảm họa ngay trước mắt. Và đó cũng có thể là một cơ hội lý tưởng để bạn dừng lại cảm nhận cuộc sống xung quanh, tiếp thêm nội lực và định hướng giúp cho bước đi tiếp theo của bạn vững chãi hơn.

Mong rằng sau khi đọc được bài viết này, bạn sẽ thấy thật hạnh phúc mỗi khi dừng lại đợi đèn đỏ. Hy vọng những người cùng dừng lại ở một trạm đèn đỏ nào đó sẽ cùng mỉm cười với nhau, trao nhau ánh mắt trìu mến, yêu thương. Không chỉ vậy, mọi người còn cảm nhận được những khó khăn và vất vả của nhau, để có thể nhường nhau một bước đi, thay vì chen lấn xô đẩy để cùng bảo vệ sự an toàn cho nhau. Bởi đơn giản là chúng ta đang có duyên đi cùng nhau trên một con đường. Và như thế mong rằng, mỗi điểm dừng đèn đỏ sẽ không còn là những điểm dừng với đầy sự chen lấn, vội vã và đôi khi còn đầy nóng bức nữa, mà sẽ trở thành một điểm dừng hạnh phúc trên mỗi hành trình của chúng ta.

Hạnh phúc giản đơn thế đấy!

Hạnh phúc chính là cách bạn đón nhận và trân trọng mỗi nhân

duyên trong đời. Mỗi một nhân duyên mà ta được gặp, mỗi hành trình ta đi qua như một món quà mà cuộc đời đặc biệt trao tặng cho bản thân mình. Cầu mong hạnh phúc, an vui sẽ ban trải khắp hành tinh thân yêu này. Cầu mong yêu thương sẽ trải dài trên từng con đường, từng ngõ phố để chúng ta có thể cùng nhau tạo nên sức mạnh vượt qua những khó khăn, những thăng trầm của hiện tại. Chúc các bạn luôn vững chãi để tận hưởng trọn vẹn những trải nghiệm đầy ý nghĩa trên hành trình hạnh phúc an vui mà chúng ta đang hướng tới. Hạnh phúc bây giờ, hạnh phúc ở đây!

Con xin chắp búp tay sen

Nguyện nâng niu từng ngọn cỏ

Con cũng xin gửi bình an vào từng cơn gió

Nhờ gió lành đem hạnh phúc đến muôn nơi!

Diệu Pháp

Tâm xuân

Con đã từng víu lấy ngày cũ, đếm thời gian trôi nhịp trong từng bước, bận bịu chiều hôm ôm lời kinh tiếng kệ, gõ ngón tay đan lẫn chuyện buồn vui, ngày tháng cũ đó đã từng cam chịu giày vò trong sương gió.

Giờ đây khi xuân đến, con đã tự mình thưởng trọn ngọn gió xuân, lòng cho phép vẽ lên điệu hồn của nhành mai trong bài thơ *Cáo tật thị chúng của* Mãn Giác thiền sư.

Xuân khứ bách hoa lạc

Xuân đáo bách hoa khai

Sự trục nhãn tiền quá

Lão tùng đầu thượng lai.

Mạc vị xuân tàn hoa lạc tận

Đình tiền tạc dạ nhất chi mai.

Dịch nghĩa

Xuân đi, trăm hoa rụng

Xuân đến, trăm hoa nở,

Việc đời theo nhau ruổi qua trước mắt

Tuổi già hiện đến từ trên mái đầu.

Đừng cho rằng xuân tàn thì hoa rụng hết,

Đêm qua, sân trước một nhành mai.

Nhớ thanh âm vô thường ngày nào đó, cứ ngỡ lời nhọc nhằn của kẻ du sĩ quyện trong ý xuân. Ai đã ngờ, lúc đắp lên mình mảnh y vàng, nguyện trọn đời làm kẻ khất sĩ du phương, hành theo hạnh lành của đức Như Lai, hồn mai bỗng nhẹ thấm đẫm trên vạt áo, nhuần trong trái tim, réo gọi điệu vô thường reo lên dù ngập ngừng thoáng ngỡ, vờ như chưa từng biết. Thế là thế, lời đã ngỡ, chuyện đã ngờ, ai không một lần thoáng qua. Xuân đến, ngàn hoa đua nở, con mở điệu ca chào xuân, lòng tự trào điệu vô thường là có thật.

Lời đã hứa sẽ chờ xuân mới giác ngộ vô thường.

Hôm nay là thoáng ngỡ, giờ đây là ngập ngừng, hé nụ xuân con chào tất cả trong niềm hân hoan hỷ lạc. Dù thoáng qua trong chốc lát, dù vô thường ghé hoài lên trên đôi vai, phủ nặng thân gầy nhưng tình ai với ai đừng để lãng đãng bỏ quên trong phút giao thừa qua vội nhé!

Cầu cho con và tất cả thân an tâm tĩnh lặng trước thềm xuân mới.

Người ta kết xuân thành đóa Thiên Di

Con nay, thả đóa tâm xuân rơi rụng tận mấy ngàn xuân.

Tuệ Trung

Xuân ghé cửa Thiền

Sớm mai hoa đào khoe sắc
Mở ra diệu lý chân thường
Vườn xuân chuyển mình thức giấc
Khơi nguồn ngà ngọc yêu thương.

Chuông ngân la đà trong gió
Muôn phương khởi phát tâm từ
Ta bà khiếp này ở trọ
Cúc vàng khép mở chân như.

Cành lan dịu dàng lan tỏa
Êm đềm thanh thoát trong sương
Bên thềm mai vàng mấy đóa
Nhẹ nhàng Mãn Giác dư hương.

Vô Ưu bên đời chớm nở
Miên man nhớ bóng Đại Từ
Mặc nhiên giữa dòng thế sự
Cửa Thiền tĩnh lặng an cư!

Ngũ Ánh Tuyên

Gửi mẹ

Bài thơ này con viết tặng mẹ yêu
Nỗi nhớ quê ấp ủ mỗi sớm chiều
Quê nhà đó mẹ hiền đang mong đợi
Con trưởng thành thôi cuộc sống bạt phiêu.

Đem nhớ thương con viết trọn vào đây
Bước chân con rong ruổi những tháng ngày
Đã bao lần đông đi rồi xuân lại,
Nhớ mẹ hiền lòng con da diết thay.

Mẹ vì con tần tảo suốt tháng ngày
Áo sờn vai tóc thêm nhiều sợi bạc
Những đêm thâu vì con không chợp mắt
Thương con khờ cô độc chốn tha phương.

Nơi đất khách con dặn lòng mạnh mẽ
Chốn quê nhà mong mẹ khỏe bình an
Dòng sông quê vẫn êm ả dịu dàng
Như lòng mẹ hướng về con chảy mãi.

Đường con đi dẫu không hề êm ái

Nhưng mẹ ơi mẹ hãy cứ an lòng

Dù vất vả con vẫn luôn vững chãi

Tin chắc rằng khổ tận sẽ cam lai.

Minh Nhật

Xuân mai sau

Sương nhẹ phủ mờ vương trên lá
Khung trời bỗng lạ nhuộm ngày sang
Trần gian xuân đến dịu dàng
Muôn hoa gợi sắc nhân gian hữu tình.

Bướm rực rỡ lung linh phơi phới
Người đông vui áo mới thêm xinh
Rền vang khúc nhạc xập xình
Ông bà cha mẹ tiếp nghinh khách về.

Ngày sum họp cùng nhau chuyện kể
Bày thức ăn đặt để cao lương
Trao nhau tiếng ngọt như đường
Rạng ngời hạnh phúc tình thương dạt dào.

Xuân đã đến xôn xao cánh thiệp
Bao lì xì chuyển tiếp lộc may
Cùng nhau thử sức tranh tài
Xem rằng vận đỏ năm nay thế nào.

Năm mới đến tuổi cao hơn nữa

Đời bồng bềnh chẳng hứa gì đâu

Tựa như nước chảy qua cầu

Thời gian đi mãi có đâu trở về.

Chẳng thể níu xuân thì bao độ

Thì kệ đi phần số bể dâu

Tóc xanh chớp mắt bạc đầu

Tu cho trọn đạo mai sau đẹp đời.

Ngọc Thu

Tết đến muôn loài khóc

Lễ tết đông vui khắp mọi nhà

Riêng đàn súc vật phải khóc la

Vừa nghe bếp nọ kêu thùng chảo

Đã thấy làng kia mổ lợn gà.

Kệ chúng thê lương hoài cứ thịt

Cho mình hạnh phúc chẳng hề tha

Trần gian vẫn vậy mừng năm mới

Nghĩ đến muôn loài thật xót xa.

Ngọc Thu

Đón xuân

Mai vàng hé gọi xuân sang

Đầu cành bướm lượn mấy đàn lao xao,

Bớt đi cái lạnh hôm nào

Nhiều tia nắng ấm, ngạt ngào hương thơm.

Cúc vàng hé nụ vừa đơm

Đào, hồng mấy khóm hương thơm khắp vườn,

Đâu đây còn đọng giọt sương

Đất trời cùng chuyển, phố phường chào xuân.

Đồng Hương

Cảm ơn tất cả

Cảm ơn những lúc lầm than
Có lầm than mới chứa chan ân tình
Cảm ơn những lúc bực mình
Nhờ vậy mới biết tâm mình cần tu.

Cảm ơn giữa lối mây mù
Lênh đênh qua cửa thần phù thế gian
Cảm ơn giữa chốn mây ngàn
Cho ta cảm giác vô vàn vấn vương.

Cảm ơn kiếp sống đoạn trường
Nhờ vậy mới hiểu vô thường thế gian
Cảm ơn những lúc hợp tan
Nhờ vậy trân quý người đang bên mình.

Cảm ơn đạo nghĩa chân tình
Giúp ta lưu giữ bóng hình của nhau
Dù rằng nói hết vạn câu
Cũng không cảm hết ân sâu cuộc đời.

Nhuận Huệ

Tự sự mùa xuân

Mùa xuân trong mắt mỗi người luôn có những màu sắc riêng, có những mùa xuân thật hiền, có những mùa xuân tươi vui lại có những mùa xuân ngây ngô, vụng dại của một thời niên thiếu ngây thơ đầy hứa hẹn. Mùa xuân đang về, cảnh vật đang cựa mình khoe sắc, người người tất bật cố gắng hoàn thành những công việc đang còn dang dở để về sum họp bên gia đình, quây quần bên mâm cơm tất niên ấm áp. Những nét mặt rạng rỡ của những em thơ chạy tung tăng khoe những bộ áo mới, những tiếng cười mãn nguyện còn hiện trên cả nếp nhăn của mẹ cha, khi thấy những đứa con xa xứ đã kịp về đoàn viên cùng gia đình cũng khiến con người ta cảm thấy ấm áp và hạnh phúc biết bao! Còn tôi, "già nửa đời người" nên cũng đã bắt đầu đến tuổi hoài niệm những gì xưa cũ…

Thuở nhỏ, tôi là đứa con trong một gia đình nghèo trên mảnh đất cố đô vốn dĩ yên bình. Mẹ tôi là một người phụ nữ đậm chất Huế. Bởi vậy mà tết nào bà cũng tự làm bánh mứt thay vì ra ngoài mua. Hai loại mứt bà thường làm là mứt gừng và mứt bí. Mứt gừng già rất cay và mứt bí với những miếng lớn hình khối chữ nhật ngọt sắc. Mẹ thường làm mứt trong những thau lớn bằng nhôm và nấu trên bếp than. Và điều thú vị nhất đối với anh em chúng tôi lại là những mảnh vụn còn sót trong thau sau khi khâu đóng gói mứt đã hoàn thành. Hai anh em cạo ra và chia nhau mỗi người một ít, gói vào giấy báo cất vào trong túi, thỉnh thoảng lại lấy ra nhấm nháp. Chính những mảnh vụn và bột đường hơi cháy vì nằm sát đáy thau, quyện mùi thơm này mới ngon tuyệt và nhớ mãi không quên.

Mẹ cũng nấu bánh tét. Bánh tét ngon nhất là khi mới nấu xong, lấy ra còn bốc khói, cắt ăn ngay. Cách cắt bánh tét không dùng dao mà dùng một sợi lạt gói bánh, tước nhỏ như sợi chỉ, một đầu ngậm vào miệng, đầu kia dùng tay quấn vào bánh đã lột lá một phần, siết lại cho đứt rời ra từng lát mỏng vừa phải. Bánh tét để

được lâu hơn bánh chưng mà lại không bị mốc, có khi để được hàng tháng. Bánh tét để lâu phải chiên thì ăn mới ngon. Từng lát bánh bỏ vào chảo dầu, chiên giòn lên, nóng hổi, ăn với dưa món thì bao nhiêu cũng hết, nhất là khi đồ ăn tết đã vơi dần.

Không biết có phải vì tôi thuộc loại "tham ăn" hay không, mà hễ nhớ về những ngày tết, thì tôi vẫn nhớ nhất những hương vị bánh mứt như thế. Cũng chẳng sao, vì niềm vui của tuổi nhỏ nhà nghèo chỉ trong sáng, đơn giản như vậy. Tết có mứt bánh để ăn đã là niềm hạnh phúc rồi.

Buồn vui mông lung, giấc mơ cũ bỏ trôi giữa dòng… ngoảnh lại nhìn về đầu năm. Một năm thôi đã làm thay đổi cả thế giới, đảo lộn cuộc sống của biết bao người, bao số phận. Buồn vui năm 2021, bão lũ, thiên tai, dịch bệnh gieo rắc khắp nơi. Miền Trung vẫn đang oằn mình chịu thêm nhiều trận mưa bão, lũ lụt.

Trong đau thương, khó khăn, mất mát là thế, họ vẫn lạc quan có nắng ấm ở trên đầu, vững chắc lại đôi chân. Họ nở hoa lòng mình cả trong bão giông, trên sỏi đá. Thương sao dải đất miền Trung! Dải đất ấy góp phần làm nên dáng hình đất Việt hình chữ S đong đầy yêu thương.

Dịch bệnh, thiên tai, bão lũ năm qua đã làm thay đổi cả thế giới, thay đổi quan niệm hạnh phúc, quan niệm sống của con người. Phải chăng hạnh phúc bây giờ là khi chúng ta khỏe mạnh, là khi chúng ta còn có những người thân yêu đang hiện hữu bên cạnh mình. Chỉ cần khỏe mạnh, là sẽ có tất cả. Chỉ có niềm tin mới khiến ta không thể gục ngã… không bao giờ ngừng yêu cuộc sống này!

Tôi muốn ngả lòng mình vào mùa xuân quê hương… thèm lắm mùi nhang trầm mẹ thắp. Muốn được hít hà mùi hương hoa ngày tết, mùi bánh mứt, mùi bánh tét, nước gừng mẹ nấu để tắm chiều Ba mươi. Vâng, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để ta cảm nhận được hương vị quê nhà, cảm giác đã được về bên mẹ, được thấy bình yên khi nghe từng giọt xuân trong trẻo đang rót nhẹ nhàng, êm ái bên tai…

Những ký ức xưa cũ ấy có cái nhớ, cái quên, bởi vì nó được kết nối từ từng mảng ký ức đẹp với những món ăn quê nhà, món mẹ nấu. Những vùng ký ức êm đềm vẫn luôn nằm ẩn sâu trong đáy tâm hồn mà chỉ cần một chút chạm nhẹ của không khí tết ùa về là lại lóe lên những tia sáng lấp lánh. Tôi chợt giật mình, thanh xuân âm thầm đi qua và chúng ta đang dần trưởng thành.

Thời gian, quá khứ đã trôi qua thì cho dù tiếc nuối chúng ta cũng chẳng thể nào níu giữ hay quay trở lại được nữa. Xin gửi lời tiễn biệt một đoạn đường có đủ cả vui lẫn buồn, hạnh phúc và khổ đau để con tim ươm đầy hy vọng về những điều tốt đẹp trong hành trình mới. Bởi lẽ, mọi việc đều có thời điểm, chỉ cần mình bình tâm, an nhiên mà sống, trong khoảng trời của riêng mình.

Nếu đã biết trăm năm là hữu hạn

Thì cớ gì ta không sống thật sâu.

Một mùa xuân mới, một khởi đầu mới... Và, nụ cười lại thắm trên môi.

Nguyên Tịnh

Năm mới ta cũng mới

Những ngày cuối năm, cả văn phòng đều đang hăng say làm việc một cách tích cực, để sớm hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Giữa không gian im ắng lâu lâu lại rộn lên tiếng bàn phím lạch cạch vui tai qua những đôi bàn tay thoăn thoắt, những dáng vẻ chăm chú trước màn hình với cặp kính bị hút sâu vào từng con chữ, câu kinh.

Ngày xưa đi học chỉ biết rằng người nào không nhìn rõ những vật ở xa sẽ mang kính cận, người nào không nhìn được những vật ở gần thì mang kính viễn.

Lớn lên mới biết, để bảo vệ mắt khi đi đường người ta thường mang kính mát, khi làm việc thường mang kính chống ánh sáng xanh của máy tính, điện thoại.

Lớn hơn chút nữa thấy những người không bị cận, bị viễn cũng không đi đường nhưng vẫn mang kính cho đẹp, tạo "style".

Giờ học Phật rồi mới phát hiện thêm một sự thật chấn động, ngoài những đôi kính hữu hình trên, mỗi người còn mang trong mình một đôi kính vô hình.

Đôi kính đó gọi là "vọng tưởng" Kính này nha! Thật không biết nó là phân kỳ, hội tụ hay kính phẳng nữa! Mỗi người sở hữu riêng một độ, chẳng ai giống ai. Và mức độ ấy nó tăng giảm không do tuổi tác, chẳng phải vì công việc, cũng đâu bởi môi trường mà hoàn toàn phụ thuộc vào những chất liệu của sự tu dưỡng, của tư duy chánh niệm, của sự nhiếp giữ thân tâm giữa dòng chảy cuộc đời nơi mỗi người ra sao!

Nghe đâu người bị cận, bị viễn tầm ba đến sáu tháng nên đến bác sĩ kiểm tra định kỳ xem có tăng giảm độ hay không? Còn kính vọng tưởng này muốn biết nó tăng giảm thì cứ nhìn cách ứng xử của người đó trong cuộc sống là ta có thể hiểu được. Mà người

hiểu rõ hiện trạng chiếc kính này nhất, lại chính là bản thân người ấy chứ không phải là bác sĩ.

Dù kính hữu hình hay vô hình, thì ai cũng mong sớm tháo bỏ nó để cuộc sống được tự do, thoải mái. Cảnh sao thấy vậy, sự tình thế nào biết thế ấy, không cần phải phóng to hay thu nhỏ chi cả, cho bớt vất vả cả thân lẫn tâm.

Giờ thấy người ta dùng công nghệ bắn tia lazer có thể trị mắt cận, thì âu mình cũng nên sử dụng công nghệ thực tập phương pháp chánh niệm, để đập toang cái kính vọng tưởng kia. Đến khi ngoài mắt không cận - viễn, trong tâm cũng chẳng còn viễn - cận, như vậy chẳng phải sẽ rất tự tại hay sao? Cớ chi cứ đeo kính suốt cuộc đời, làm ta vướng víu đến nản.

Năm mới sắp đến! Năm mới ta cũng mới! Và chúng ta phải làm điều gì đó để cải tạo mảnh đất tâm, đừng để rêu phong năm cũ tiếp tục phủ kín lấy mình của năm mới. Vậy nên, mỗi ngày chúng ta hãy lấy kính vọng tưởng trong tâm ra mài một ít trên hòn đá chánh niệm thì chắc rằng có ngày cặp kính ấy sẽ mỏng tanh rồi dần bặt vô âm tín.

Chúng ta cố gắng là vậy, song cũng khó lắm thay!

Nhưng xin bạn đừng bỏ cuộc. Tất cả là vì một năm mới và vì một ta mới!

Hứa nhé!

Liên Phát

Ngày đang nghiêng

Những ngày cuối năm, cõi tâm thức thường ngày bình lặng lại bất chợt dấy động bởi những xuyến xao vô cớ. Với tôi, khoảng thời gian cuối năm nào cũng vậy, cái chông chênh của thời tiết chuyển mùa, một giọt nắng tàn, một hơi gió thoảng,... hết thảy những sự việc vốn dĩ nhỏ bé, tầm thường nhưng đến khi ngày đang nghiêng, nghiêng dần tới những ngày cuối năm thì bất chợt gợn gợn trước mắt, miên man trong trí nhớ, xao xuyến trong tâm hồn thành ý nghĩa khác rất riêng. Trong tôi, một kẻ gây rối nào đó đã thức dậy. Tôi mơ hồ liên hệ mối tương quan giữa mình và những chuỗi ngày cuối năm như thế, mà không bao giờ tìm hiểu được nguyên nhân đích thực. Dường như tôi vẫn còn cảm nhận được sự bon chen trong những ngày tháng còn lại. Cho đến khi nhìn những tờ lịch mỏng dần, vết kim đóng gáy lịch chìm lặng trong chiều dày của giấy đã hiện rõ, tôi mới thấy ngậm ngùi, tiếc nuối và muốn nắm giữ lấy những điều quen thuộc của năm cũ.

Những ngày cuối cùng của một năm sắp kết thúc, ai cũng muốn sớm hoàn tất mọi thứ để thảnh thơi nhìn lại những thành quả của mình sau một năm dài đầy nỗ lực và cố gắng. Cuối đông trời lạnh lẽo nhưng vẫn đủ để mang lại cảm giác thư thái và dễ chịu. Tôi thích chọn một góc nào đó thật yên tĩnh bên bờ hồ Phương Trạch, nhấp một ngụm trà ấm trong buổi hoàng hôn trời đông se lạnh, để gió luồn qua lớp áo phong phanh, rồi ngẫm lại những chuyện đã qua. Với tôi, niềm vui ngày cuối năm còn là sắp được đoàn viên cùng sư phụ sau một năm dài xa cách. Tôi nghĩ về mái chùa, về những điều thân thuộc gắn bó trong nhiều năm tuổi trẻ. Giữa mảnh đất nhộn nhịp và phồn hoa này có nhiều điều giữ chân tôi ở lại, nhưng hơn tất cả vẫn là tình thân.

Có nhiều cách khác nhau để người ta tận hưởng những ngày cuối cùng của năm. Với riêng tôi, chỉ mong khoảnh khắc này trôi thật chậm, bởi phút giây giao thoa giữa năm cũ và năm mới rất đỗi thiêng liêng và sâu lắng. Phút giây tâm hồn ta cùng hòa vào

những điều tinh túy nhất của đất trời, cùng hát vang giai điệu yêu thương mừng năm mới và tiễn đưa năm cũ không tiếc nuối, không oán than, dẫu những điều đã qua có làm ta chán chường và thất vọng.

Những ngày cuối năm nhắn lòng mình chậm lại một chút để gói ghém trọn vẹn bình yên, cầu cho năm mới nhiều an nhiên, nhẹ nhàng. Rồi tự vấn bản thân, rốt cuộc một năm qua ta đã làm được gì, đã buông rơi điều gì và liệu đã thắp đủ nhiệt thành cho ước mơ được chắp cánh? Nhìn lại thì chặng đường năm cũ đã qua, dẫu có thành công nhưng cũng không ít lần vấp ngã, những cú ngã đầy vết xước giúp ta trưởng thành và mạnh mẽ hơn. Tương lai là để tiến về phía trước, đừng để mình bị thụt lùi lại phía sau. Những buồn đau dai dẳng phải là thứ được loại bỏ đầu tiên trong hành trình đón chào một năm mới.

Năm mới đến, không nên rước thêm những phiền muộn vào mình. Hãy liệt kê ra những sai lầm phạm phải, những thương tổn đã trót gây ra cho nhau, cùng chân thành nhìn lại và nhủ lòng khắc phục chúng trong năm tới. Đó là cách để xóa đi nỗi buồn, cũng là cách để buông bỏ chúng hiệu quả nhất.

Hãy cùng nhìn lại, một năm qua bao nhiêu người đã quan tâm giúp đỡ, an ủi chia sẻ với mình? Và một năm qua, mình đã làm được gì cho những người thương bên cạnh?

Bất chợt mình nhận ra, dù có trải qua bao nhiêu thăng trầm, mất mát, đớn đau, buồn vui thì cuộc sống vẫn vô tình, vẫn hồn nhiên trôi đi và mọi thứ rồi cũng sẽ qua. Một ngày, hai ngày,... rồi 365 ngày tiếp nối.

Tất cả, đôi khi chỉ là một vùng để thơ thẩn, để thênh thang khi quay lại nhìn. Và yêu thương, sẻ chia, lòng vị tha, trắc ẩn sẽ là điều quan trọng nhất trong cuộc đời.

Ngày cuối năm như một nốt nhạc trầm ngâm giữa khoảnh khắc giao thừa của năm cũ và năm mới. Chỉ mong một năm khép lại và những điều tốt đẹp và may mắn hơn sẽ tới.

Mong những lo lắng bớt đi trên nếp nhăn của những người thân…

Mong ai ai cũng sức khỏe dồi dào quên đi bệnh tật...

Mong niềm vui nối đuôi ghé thăm tất cả mọi người và bỏ quên bất hạnh, tuyệt vọng ở đằng sau...

Mong nụ cười luôn hiện hữu khắp nơi và bỏ quên nước mắt, đớn đau ở lại...

Mong may mắn luôn đồng hành trên con đường sắp tới...

Mong 365 ngày tiếp theo sẽ sống mà không phải luyến tiếc... Và xin giữ lời cầu chúc một năm mới bình an, hạnh phúc đến tất cả mọi người.

Nguyên Tịnh

Đón xuân

Xuân về tâm tĩnh lặng
Tự tại giữa hồng trần
Mai vàng vui đón nắng
Lòng sạch bóng tham sân.

Đến đi không vướng bận
Thong dong giữa dòng đời
Mang theo lòng bi mẫn
Nơi cõi tạm rong chơi.

Ta bà tìm ánh đạo
An lạc từng phút giây
Buông đi bao phiền não
Niết bàn chính nơi đây.

Tâm quay về nẻo giác
Pháp vi diệu khơi nguồn
Hồn ta từ sa mạc
Mạch sống nhẹ nhàng tuôn.

Rõ ràng dòng sinh tử

Hoa nở đóa chân thường

Hiện tại cùng quá khứ

Xuân về thấy Pháp Vương.

Ngũ Ánh Tuyên

Chúc xuân

Xuân về rực rỡ nắng chan hòa
Vui mừng hòa nhịp tiếng xuân ca
Lời chúc đầu năm trân trọng nhất
Gửi đến bà con khách gần xa.

Mừng xuân gửi chúc đến mọi nhà
Sum vầy ấm áp với mẹ cha
Tân niên đem đến niềm hạnh phúc
Tâm từ bi lớn rộng bao la.

Xuân này hơn hẳn mấy xuân qua
Sức khỏe bình an đến ông bà
Cầu cho con cháu thêm tuổi mới
Công danh sự nghiệp rạng hoan ca.

Nhuận Huệ

Mùa xuân lễ Phật

Chuông ngân nơi cửa Phật
Nghe thoang thoảng hương trầm
Xuân về tâm thanh thoát
Kính lễ Phật đón xuân.

Mai trước sân vàng rực
Hương đời theo gió bay
Tâm thời thời tỉnh thức
Phiền não chẳng qua đây.

Nở bừng hoa Chính giác
Cảnh đổi lòng như nhiên
Xuân về tâm thanh mát
Không vướng lụy ưu phiền.

Xin nguyện cầu Tam Bảo
Cho nhân thế thêm tươi
Nước non vui ánh đạo
Người người hé môi cười!

Ngũ Ánh Tuyên

Nét bút ý thơ, phút nhiệm màu

Xuân về đức hạnh tỏa thâm sâu

Cửa Phật từ bi, lòng tĩnh tại

Thiền môn hưng thịnh nguyện mong cầu.